

17/2011

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15, 12

„Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

Ježíš Kristus (Mt 28,20)

Obsah:

sedmnácté číslo

- 3 **Bezejmenný chlapec**
- 5 **Bud'te apoštolý mladých...**
- 6 **Antiochia – letní misie v naší zemi**
- 9 **Jak se konala při první Antiochii taneční zábava**
- 11 **Co přináší Antiochia?**
- 12 **Antiochia jako inspirace a pozvání**
- 13 **Období zázraků**
- 15 **Antiochia a Boží vstup do mého života**
- 16 **Práce – oběť – láska**
- 20 **Svědék pravdy. Zastánce mladých.**
- 21 **Opravdová láska je oběť**
- 23 **„U Boha není nic nemožného“ (Lk 1, 37)**
- 26 **Životní objev Stalinovy dcery**
- 28 **Hřích a pokání ve starověké tradici Církve**
- 32 **Být učitelem, architektem...? Misionářem!**
- 34 **Přispějte k záchraně povolání v misích!**
- 35 **Slib v sanitce**
- 36 **Hnutí obnovy v Duchu Svatém prohloubilo víru**
- 39 **K prameni Ohně**
- 41 **Smrt**
- 42 **Objevili jste už TémaBox?**
- 43 **Znovunalezení Krista**
- 45 **13. září 2009**
- 46 **Patroni všech národů Evropy**
- 48 **Co a k čemu je ctnost**
- 52 **Tělo, svět ďábla přemáhám...**
- 53 **Pokora a vnitřní pokoj**
- 54 **Askeze**
- 56 **Tragédie výroby dětí**
- 59 **Obětovaný čas. Tatínkovské vyznamenání. Když někdo chybí u stolu.**
- 60 **Kamarádka, medailonek, společenství a odvaha**
- 62 **Společenství čistých srdcí**
- 63 **Co máme, to dáme**

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
17/2011, V. ročník, vydáno 12. května 2011

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P. Mgr. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček OMI, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis **Milujte se!**, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zasílání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis **Milujte se!** je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sestery Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatné či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Foto na titulní straně: Lucie Růžena Růžičková

Milovaní čtenáři!

„I dnešek potřebuje takové učedníky Kristovy, kteří nebudou ve službě evangelium šetřit ani časem, ani energií,“ – to jsou slova Svätého otce Benedikta XVI., která na stránkách časopisu *Milujte se!* můžete číst již poněkolikáté. Odpovídá to jejich důležitosti.

Hlavním tématem toho čísla je „Antiochie“ – prázdninová evangelizační akce mladých lidí pod vedením bohoslovců. Probíhá na různých místech naší země již téměř dvě desetiletí. Akce lidí, kteří neváhají dát Bohu a lidem část ze svého volného času o prázdninách nebo o dovolené. A tento „dar času a energie“ obdarovává nejen mnohé lidi v místech, kde se víra již téměř vytratila, ale přináší velké duchovní obohacení i těm, kdo dávají: nezapomenutelné chvíle (i když někdy ne zrovna lehké), prožití Boží blízkosti, ujasnění a upevnění své vlastní víry, radost z práce pro Boží království... Snad vás četba série článků a svědectví o Antiochii zaujme, ale i „vtáhne do děje“ – probudí touhu více se zapojit do práce pro Boží království. Třeba úplně jinde a jinak.

Čas věnovaný Bohu a lidem, službě šíření evangelia, není ztraceným časem: „Kdo dává, dostává, mnohem víc přijme...“

V tomto čísle pokračujeme i v cyklu článků o svatých Cyrilovi a Metodějovi. Souvisejí s připravovaným jubileem 1150 let od jejich příchodu na Velkou Moravu. Mají probudit nový zájem o jejich život a dílo, ale chtějí také upoutat pozornost na blížící se jubileum v roce 2013. Stane se mohutným impulzem, který obnoví úsilí o předávání víry a s ní spojených hodnot? Nebo bude jen rokem několika „oficiálních oslav“ – a nic víc? Záleží na nás!

V Kristu P. Pavel Zahradníček OMI

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sestery Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20,- Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Když Ježíš pozdvihl oči a uviděl, jak k němu přichází velký zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?“ To však řekl, aby ho zkoušel, protože sám dobře věděl, co chce udělat. Filip mu odpověděl: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“ Jeden z jeho učedníků – Ondřej, bratr Šimona Petra – mu řekl: „Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co to je pro tolik lidí?“ Ježíš řekl: „Postarejte se,

ať se lidé posadí!“ Bylo pak na tom místě mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně tak ryby, kolik kdo chtěl. Když se najedli, řekl učedníkům: „Seberte zbylé kousky, aby nepřišlo nic nazmar!“ Sebrali je tedy a bylo to plných dvanáct košů kousků, které po jídle zbyly z pěti ječných chlebů. (Jan 6,5–13)

BEZEJMENNÝ CHLAPEC

Všichni čtyři evangelisté zaznamenali zprávu o zázračném nasycení. Jen Jan ale neopomenul zmínit jeden zajímavý detail: Když apoštolové marně řešili, jak a za kolik peněz by se daly nasytit tisícové zástupy, padla tam zmínka: „Je tu jeden chlapec,

ten má pět ječných chlebů a dvě ryby...“ (Jan 6,9). Z tohoto mála Ježíš dokázal nasytit všechny. Kdyby chtěl, mohl svůj zázrak rozmnožení chlebů vykonat i z ničeho. Ale Ježíš stál o lidskou spoluúčast. O docela malý lidský vklad pro velkou Boží věc. Jen

nepatrný obětní dar z lidské strany pro velký zázrak nasycení všech.

Nevíme, jak se chlapec jmenoval ani kolik měl roků. Asi to není podstatné. Ale Jan jako očitý svědek výslovně zmiňuje chlapce, snad v dětském věku nebo na prahu dospělosti. Něco nám o něm napoví už prostá skutečnost, že jako jediný si vzal s sebou jídlo, což byl jistě rozumný a prozíravý čin. V davu dospělých bychom něco takového zrovna od malého chlapce asi nejméně čekali. Ale i to, že se vydal kamsi do opuštěné krajiny se zástupy naslouchat Ježíšovým kázáním, spíše napovídá, že už se chtěl dozvědět něco více, než co děti ve svém věku vyžadují při poslechu pohádek nebo pořadů pro děti. Touha naslouchat Ježíšovi, to už svědčí o určité duchovní vybavenosti. ▷

Foto: yfritpostbegin.files.wordpress.com

Náš bezejmenný chlapec měl plné právo se najíst. On měl co jíst a s ostatními se nemusel dělit. Obzvláště v případě, že kolem byly tisíce hladových, pro které by jeho porce neměla žádný význam. Mohl klidně říci, co říkají mnohé děti nebo mládež, když se nechtějí s nikým dělit: „Měl sis vzít něco s sebou jako já.“ Ale tento hoch se dovedl proti vší logice vzdát své dávky potravy a vše dát Ježíšovi k dispozici. Ztratil tím vlastní šanci, jak zahnat svůj hlad. Nemohl tušit, co se stane, ale stalo se, co nikdo nečekal. Díky tomuto obětnímu daru, tomuto „sebezapření“ pomohl účinně připravit velký zázrak nasycení tisíců lidí. Dal sice málo, ale zato dal všechno.

Co by se asi stalo, kdybychom dovedli Ježíšovi denně svěřovat také my to málo, co jsme a co máme? Nesledovat jen svůj osobní a soukromý prospěch, ale dobro všech. Nabízet Ježíšovi různé, třeba jen nepatrné „obětní dary“, které na první pohled neznamenají skoro nic, s prosbou, aby je rozmnožil, jak sám bude chtít.

To, co se tenkrát odehrálo na jedné velké louce s několika tisíci shromážděných, vidíme dnes na celé planetě Zemi, kde tisíce milionů lidí, převážně dětí, trpí nebo umírají hlady či jinými nespočetnými podobami lidské nouze. I na nás, syté, se vztahuje Ježíšova věta: „Vy jim dejte jíst“ (Mt 14,16). I dnes Pán čeká na to, čeho se zřekneme pro druhé a co mu nabídneme pro dnešní „globální“ tělo i duši lidí zahrnující zázrak nasycení.

biskup Josef Hrdlička ■
(Silná jako smrt je láska. Karmelitánské nakladatelství, 2008.)

Foto: Wikimedia Commons, Bernhard Werner

*I dnes Pán čeká
na to, čeho
se zřekneme
pro druhé a co
mu nabídneme
pro dnešní
„globální“ tělo
i duši lidí...*

Foto: Flickr, invisible Hour

Budte apoštoly mladých

Budte šířiteli života, od jeho počátku do přirozené smrti. Pečujte o staré, protože si zaslouží úctu a obdiv pro dobro, které vám učinili. Očekávám také, že se budete snažit obětovat svou práci, totiž plnit ji kompetentně a svědomitě, abyste přispívali k pokroku všech svých bratří a sester a osvětlovali světlem Slova všechnu lidskou činnost (srov. *Lumen Gentium*, 36). Především si ale přeji, abyste dokázali být protagonisty spravedlivější a bratrštější společnosti, plnili své povinnosti vzhledem ke státu, respektovali jeho zákony, nenechávali se unášet nenávisť a násilím a snažili se být příkladem křesťanského života.

*Z promluvy Benedikta XVI.
v São Paolo 10. května 2007 připravil
P. Vít Zatloukal ■*

a šířiteli života

Nám pastýřům se často chvějí srdce, když konstatujeme situaci naší doby. Slyšíme mluvit o obavách dnešní mládeže, ve kterých se odhaluje ohromný deficit naděje: strach ze smrti, v okamžiku, kdy život rozkvétá a hledá vlastní způsob realizace; strach z neúspěchu, že nebude nalezen smysl života; a strach zůstat mimo tváří v tvář překotnému běhu událostí a komunikací.

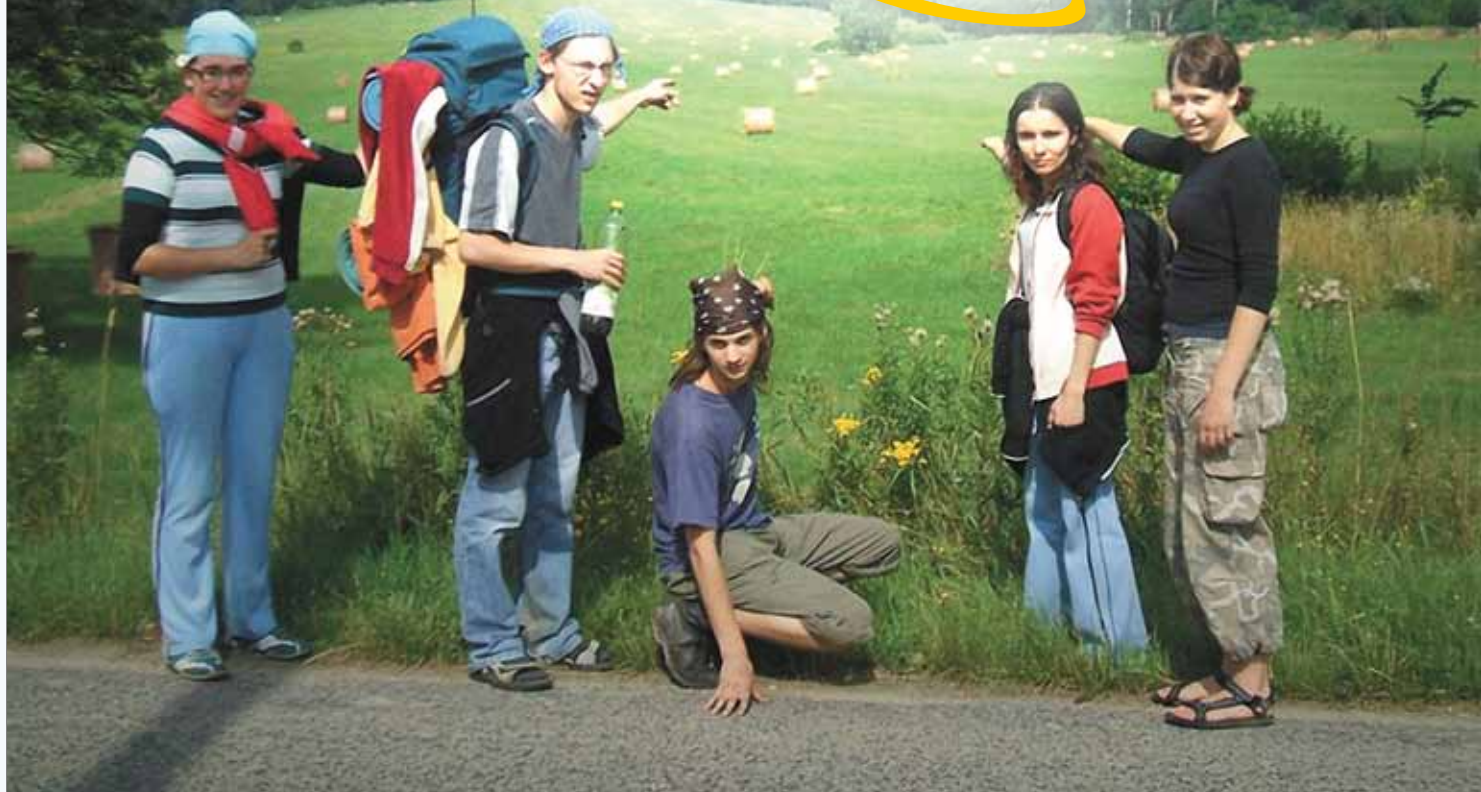
Když ale hledím na vás, mladí, kteří jste tady, a vidím, jak z vás vyzářuje radost a nadšení, získávám Ježíšův pohled, pohled lásky a důvěry, jistoty, že jste našli pravou cestu. Vy jste mladí Církve. Vysílám vás tedy za velkým posláním evangelizovat chlapce a dívky, kteří jdou tímto světem špatně, jako ovce bez pastýře. Budte apoštoly mladých. Povzbuzujte je, aby šli s vámi, aby došli ke stejné zkušenosti víry, naděje a lásky, aby se setkali s Ježíšem a pocítili, že jsou skutečně milováni, přijati, že mají otevřenou možnost realizovat se. Aby také oni objevili pevné cesty přikázání, kráčeli po nich a došli k Bohu. (...)

nosti víry, naděje a lásky, aby se setkali s Ježíšem a pocítili, že jsou skutečně milováni, přijati, že mají otevřenou možnost realizovat se. Aby také oni objevili pevné cesty přikázání, kráčeli po nich a došli k Bohu. (...)

„Vysílám vás tedy za velkým posláním evangelizovat chlapce a dívky, kteří jdou tímto světem špatně...“

Antiochia

Antiochia 2008, Cvikov, turnus C

Foto: 7x antiochia.cz

Letní misie v naší zemi

Jak to vše začínalo

Nápad uspořádat Antiochii dozrál v teologickém konviktu v Litoměřicích ve školním roce 1991/92. Tehdy tam studovalo přibližně 60 schopných mladých mužů, kteří prožívali roční přípravu na vstup do kněžského semináře. Tehdejší prefekti (pomocní představení) připravovali spolu s „konvikťáky“ podmínky pro budoucí možné uskutečnění této akce. Atmosféra příprav byla plná hledání, modlitby a nadšení. Zhruba jsme věděli, o co nám půjde, ale bylo to poprvé a vše se muselo teprve hledat. Na dobrém začátku a nastavení vždy totiž hodně záleží.

Jako první křesťané

Klíčové bylo rozhodnout, jak se bude tato aktivita jmenovat. Mezi jinými návrhy nakonec vyhrál právě název Antiochia, a to proto, že v Antiochii byli Ježíšovi učedníci poprvé nazváni křesťané (Sk 11,20–26). I my jsme chtěli, aby v nás lidé mohli rozpoznat následovníky

V Antiochii byli Ježíšovi učedníci poprvé nazváni křesťané.

Krista. V litoměřickém konviktu v době příprav vznikl také znak a hymna Antiochie. Prázdniny jsme rozdělili na několik turnusů, byli vybráni vedoucí turnusů – většinou z řad bohoslovců a „konvik-

Na několika místech naší země se každoročně koná misijní prázdninová aktivita mladých s názvem Antiochia. Její vedení mívají na starosti bohoslovci. Do nepřilíš živé farnosti přijíždí v několika na sebe navazujících a spolupracujících turnusech věřící mládež a snaží se různými způsoby na mnoha úrovních navázat kontakt a pěkné vztahy s místními lidmi. Je dobře, když se podaří, aby místní obyvatelé udělali kladnou zkušenost s křesťany. Často přátelství a spolupráce přetrvává i po skončení Antiochie.

řáků“ a ti už pracovali na tom, aby si sestavili skupinu mládeže převážně z okruhu svých známých, se kterou pak na Antiochii vyrazili.

Ideální podmínky pro Antiochii

Vůbec poprvé se Antiochia konala ve Vysokých Žibřidovicích u Starého Města pod Sněžníkem. Tato farnost byla pro naše záměry téměř ideální. Jednalo se o pohraniční, po duchovní stránce téměř mrtvou farnost, mohli jsme používat kostel a na faře jsme se ubytovali na svých karimatkách. Pan děkan, který bydlel v sousedním městečku, nám vyšel maximálně vstříc. A tak mohla započít naše první Antiochie, z jejichž zkušeností pak čerpaly inspiraci další ročníky a turnusy Antiochie v mnoha dalších farnostech téměř po celé naší zemi. Už několik měsíců před uskutečněním projektu se konviktáci scházeli pravidelně k modlitbám za tento úmysl. Přípravovali si různé programy a sestavovali katecheze pro účastníky Antiochie.

Nadšené začátky

První turnus přijel s více než třiceti mladými. Ti měli za úkol vše patřičně rozjet. Start byl poměrně velkorysý. Skupinky vyrazily mezi lidi po Žibřidovicích i do nedaleké přífařené obce Žleb. Nabídlí pomoc, seznámili se s dětmi a mládeží, zjistili mnoho zajímavostí a přinesli inspiraci pro další dny. V kostele probíhala téměř nepřetržitá adorace před svatostánkem, na které se pořád Antiochiáci střídali. Večer se hrávala akční hra *Škola*. Jednalo se o jakousi bojovou hru v opuštěné budově staré školy. Hojně se jí účastnili i místní kluci. Nechyběly ani promluvy pro duchovní povzbuzení účastníků Antiochie.

I my jsme chtěli, aby v nás lidé mohli rozpoznat následovníky Krista.

Antiochia 2009, Cvikov, turnus C

Ideální podmínky pro Antiochii: religiozita téměř u nuly, kostel i fara použitelné a komunikace s místním duchovním správcem průchodná.

Voni se modlí!

Další turnusy Antiochie velmi pěkně navázaly na tento první turnus a přidaly řadu dalších osobních kontaktů. Ve Žlebu býval každý den odpoledne růženec a nescházely ani celonoční adorace s velkým údivem pozorovatelů z řad místní mládeže s nezapomenutelným výrokem jednoho, který šel zkontrolovat několik hodin po půlnoci, co se v kostelíku děje: „Ty vole, voni se tam skutečně modlí!“

Vznikla řada přátelství a Antiochiáci občasně navštěvovali své nové přátele. Druhý ročník Antiochie ve Vysokých Žibřidovicích proběhl o prázdninách 1993 a pokračoval v započatém díle.

Antiochia v Litoměřické diecézi

O prázdninách 1993 byla myšlenka Antiochie přenesena do severních Čech. Bohoslovci vybrali čtyři farnosti, kde byly pro Antiochii ideální podmínky, tzn. religiozita téměř u nuly, kostel i fara použí-

telné a komunikace s místním duchovním správcem průchodná. Na každém místě šlo také o to vyzkoušet nové metody. V Úštěku jsme zkusili Antiochii v městečku. Ve Chcebuzi převládaly malé skupinky účastníků a Antiochia se prosadila teprve poté, co se Antiochiákům podařilo odhalit zloděje, právě když kradl benzín z auta. V Křešicích bylo vyzkoušeno, jak může Antiochia vypadat, když probíhá v několika větších vesnicích, které jsou téměř spojené dohromady.

Modlitební zázemí a rychlá rota

V Kravařích bylo tzv. modlitební centrum. Toto poutní místo mělo držet svou modlitbou činnost všech ostatních Antiochií. V Kravařích byly početnější skupinky účastníků. Při tomto ročníku Antiochie jsme též použili zvláštní prvek. ▷

Liboušek 2007, turnus A

Podzimní setkání Antiochie, 2009

Růžoviště 2008, turnus D

Růžoviště 2008, turnus D

Foto: ca. antiochia.cz

Antiochia 1992, Vysoké Žibřidovice

Pro první turnus existovala tzv. rychlá rota, do které patřilo několik nadšených mladíků, kteří přejížděli z místa na místo a pomáhali s rozjezdem Antiochie, operativně zasahovali ve chvílích různých problémů a pomáhali mezi všechny vnášet zdravé nadšení. Všechna čtyři místa přinesla své ovoce. A to v podobě dlouhodobější spolupráce, a mohli jsme děko-

Antiochia 1997, Maletín

Nescházely ani celonoční adorace s velkým údivem pozorovatelů z řad místní mládeže.

U zrodu celé akce stálo několik nadšenců, kteří pro Antiochii byli ochotni obětovat hodně.

vat Pánu Bohu i za několik obrácení u těch, kteří později dorostli i k přijetí svátostí.

Zasvěcení Panně Marii

Dalším zajímavým prvkem, který jsme v tom ročníku severočeské Antiochie zařadili, byla společná pouť Antiochií, a to hned při prvním turnusu, kdy se sešla

všechna čtyři místa na kopci u Ústěku na poutním místě Ostré. Bylo to zrovna ve chvíli, kdy se na Velehradě konala národní pouť a při ní naši biskupové zasvětili zemi Panně Marii. Při tomto setkání jsme měli mši svatou s P. Jaroslavem Střížem a Antiochia byla také zasvěcena pod ochranu Panny Marie.

Bohu díky

V prvních letech Antiochie jsme se nespécializovali pouze na děti a mládež, ale pozornost byla věnována všem vrstvám obyvatel. Vždy byl kladen důraz na modlitbu a na osobní kontakty. U zrodu celé akce stálo několik nadšenců, kteří pro Antiochii byli ochotni obětovat hodně. Jsme vděční všem, kdo se na Antiochii podíleli a podílejí a především jsme vděční za Boží požehnání, které se během Antiochie nejednou přímo hmatatelně projevilo.

P. Marek Dunda ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Papež Pavel VI. o evangelizaci:

Jistě neuškodí, jestliže si každý křesťan a hlasatel evangelia v modlitbě hlouběji promyslí tuto skutečnost: díky Božímu milosrdenství se mohou lidé spasit i jinými cestami, když jsme jim my nehlásali evangelium. Ale budeme se moci spasit my sami, jestliže z nedbalosti, ze strachu, ze studu – svatý Pavel tomu říkal „stydět se za evangelium“ (srov. Řím 1,16) – či proto, že jsme se nechali svést falešnými názory, zanedbáme jeho šíření? To by znamenalo zpronevřit se Božímu hlasu...

(Evangelii nuntiandi, čl. 80)

za učedníky všechny národy, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Duchu Svatého“ (Mt 28,19).

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.*

Z nauky Církve¹⁾

Církev je jedna, je svatá, je všeobecná (tj. katolická) a apoštolská.^[De fide] Kristem založená církev je vnější viditelné společenství.^[Sent. cert] Kristus určil Církvi, aby pokračovala v jeho vykupitelském díle po všechny časy.^[De fide]

Srov. *Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc, 1994.*

Co říká katechismus

Proč musí církev hlásat evangelium celému světu?

Protože Kristus přikázal: „Jděte tedy, získejte

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učением Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecné rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

Foto: Flickr, valkyrieh 16

Jak se konala při první Antiochii taneční zábava

Zkušenost k poučení druhých

I chybami se člověk učí. Je samozřejmě lepší, když se poučíme z chyb druhých, ale někdy se nevyhneme ani těm vlastním. To nejdůležitější však je poučit se z nich a už je neopakovat... Uvedu zkušenost, která nás naučila, že pořádání tancovačky na prázdninovou evangelizační akci Antiochia (viz cyklus článků o Antiochii, str. 4–11) nepatří. Alespoň ne takové „zábavy“, jak jsme ji zažili my. Dodnes při vzpomínce na ty chvíle máme za co děkovat...

...v tom promodlení byla asi naše záchrana – jinak vše mohlo mít mnohem horší průběh a následky.

Od zeleného stolu to vypadalo nadějně

Když jsme připravovali první Antiochii ve Vysokých Žibřidovicích v severomoravském pohraničí, zdálo se nám dobré uspořádat v sousedním městečku Staré Město pod Sněžníkem hned v závěru prvního týdne Antiochie taneční zábavu. Chtěli jsme tím proniknout do širšího povědomí lidí v celém okolí.

Zjistili jsme totiž, že už tam zábava dost dlouho nebyla – pravý důvod jsme se dověděli až později. Domnívali jsme se totiž, že když uděláme tento „dobrý skutek“, tak se i kladně zapíšeme. No, a toho jsme pak chtěli využít pro naše další misijní aktivity...

Přípravu jsme nepodcenili

Pronajali jsme tedy sál, rozvěsili plakáty, nechali vše vyhlásit místním rozhlasem a nepodcenili jsme ani osobní propagaci v rámci mnoha rozhovorů. Vše jsme též předem promodlili... A zřejmě právě v tom „promodlení“ byla asi naše

záchrana – jinak vše mohlo mít mnohem horší průběh a následky.

Už na začátku to zaskřípalo

Vše probíhalo poměrně normálně a hladce, až na menší detaily. Kapela našich kamarádů, kterou jsme si pozvali z jižní Moravy, měla po cestě vážné problémy s autem. Nakonec na severní Moravu s vypůjčeným vozidlem přece jen se zpožděním dorazila. Nejistý čas čekání na kapelu (tehdy ještě nebyly mobily, a tak jsme nevěděli, co se jim stalo a zda vůbec přijedou) jsme se snažili bez valného úspěchu vyplnit pokusem o různé hry. Efekt byl však spíše obrácený, zapojovali se pouze Antiochiáci a ze strany ostatních začínalo být dusno...

„Mírně“ napjatá atmosféra v čekajícím zaplněném sále povolila hned, jak kapela začala hrát. A roztáčeli to ukázkově. Mládež z Antiochie se aktivně zapojovala do kontaktů s ostatními a při tanci se otvíraly dveře k další spolupráci. Vše nasvědčovalo tomu, že uspořádat zábavu byl vynikající nápad... ▷

Do jejich čela se postavil Luba, který se před několika dny vrátil z vězení.

jej ujistili, že policie se už blíží. Poté, co jsme kulturák zamkli a odešli za ostatními na faru, zhluboka jsme si oddechli – měli jsme důvod děkovat Pánu Bohu za to, že to tak dobře dopadlo. Na tři hodiny jsme zalezli do spacáků a tvrdě usnuli.

Dohra s Lubou

Před sedmou hodinou ranní jsme se do kulturáku vrátili, abychom jej uklidili. Přišli jsme právě včas. Do skladu, kde jsme si zamkli všechny své věci, zrovna prolézal venkovním vypáčeným okýnkem Luba. Předpokládal, svým vrozeným neklamným instinktem, že by tam mohl nalézt nějaký alkohol. Tentokrát za světla, a když za sebou neměl ostatní kumpány, s ním bylo už lehčí pořízení...

Oboustranná spokojenost

Bleskurychle jsme sál uklidili a předali správci, abychom už nemuseli nést riziko spojené s dalšími případnými návštěvami. Správce byl mile překvapen, že téměř nic nebylo rozbito (kromě několika sklenic a vypáčeného okýnka u skladu, což jsme samozřejmě zaplatili) – čekal to prý horší. Ale ani on nás předem nevaroval – tak to někdy bývá...

Už vždy budu mít důvod k vděčnosti Pánu Bohu.

P. Marek Dunda ■

...na počet vyražených zubů jsme vyhráli my.

Zvyk končit bitkou

Po půlnoci se však někteří hosté začali hromadně vytrácet. Když jsme zjišťovali, čím to je, dověděli jsme se, že existuje jakési nepsané pravidlo, že každá zábava končí rvačkou – to jsme do té chvíle ani v nejmenším netušili. Bylo prý zvykem, že domácí zmlátí přespólní návštěvníky zábavy. V tu chvíli už byli mladí z okolních vesnic pro jistotu pryč a v sále zůstali jen domácí a my. Bylo nám jasné, kdo se stane terčem pro místní rozkurážené chasníky.

Klid před bouří

Začali jsme jednat okamžitě. Nenápadně jsme odvedli dívčí část naší skupiny do bezpečí na faru, kde se holky pustily do modlitby. Kluci museli v kulturáku zůstat, jinak hrozilo, že z něj domácí „hoši“ udělají kůlničku na dříví. Všichni dostali pokyny a zorganizovali jsme předběžná záchranná opatření. Co šlo, jsme sklidili a zamkli. Dokud hrála kapela, bylo vše v pohodě. Až když se muzikanti sbalili a odjeli, nastal ten pravý čas pro rvačku – aspoň tak si to domácí představovali.

Zvykové právo nastupuje

Do jejich čela se postavil Luba, který se netajil tím, že se před několika dny vrátil z vězení, a začal se domáhat, abychom jim vydali další alkohol. Připomínal, že má s sebou i nůž. Ostatní na potvrzení, že berou tento požadavek vážně, rozbili pár lahví a začali nás napadat. Naši kluci měli pokyn, že se nemají nechat vyprovokovat a mají se snažit stále po dobrém – s úsměvem a vysvětlujícími slovy – směřovat domácí chasníky k tomu, aby odešli.

Na vyražené zuby jsme vyhráli

Jediný náš Pitris nevydržel a poté, co dostal pěstí ránu do obličeje, vrátil to po svém – takže později náš Petr Bartoněk (tehdy bohoslovec, dnes farář v Břežanech u Znojma) tuto dramatickou situaci s oblibou komentoval slovy: na počet vyražených zubů jsme vyhráli my. Ostatní Antiošáci se snažili vše zklidnit, po dobrém jsme odváděli jednotlivé výtržníky a zajišťovali, aby se nevraceli zpět. Nejtěžší to bylo s Lubou a několika jeho nejbližšími, ale i on zhruba po dvou hodinách naší obrovské snahy nakonec poměrně „v dobrém“ kulturák opustil, když jsme

Cvikov 2008, turnus B

Libouňec 2006, turnus D

Jezeňnice 2005, turnus C

Co přináší Antiochia?

Antiochia 2008, Rýžoviště, turnus D

Je co hodnotit

Misijní aktivita Antiochia probíhá už téměř dvě desetiletí. Konala se už v několika desítkách farností, v některých i opakovaně. Zúčastnilo se jí víc než 500 mladých a několik desítek bohoslovců, z nichž někteří jsou dnes už kněžími. Na místě je otázka, v čem a pro koho je tato aktivita největším přínosem. My, kteří jsme v kontaktu s Antiochií od jejího samého počátku, můžeme vnímat hned několik významných dopadů.

Důležitá zkušenost pro mladé

I když je Antiochia pořádána pro farnost, ve které se koná, největší užitek má pro ty, kteří na ni přijíždějí jako účastníci. Ti mladí, kteří část svého volna (a někdy i za cenu poměrně velkých obětí) věnují tomu, aby zde byli pro druhé a vydali svým životem svědectví o své víře, jsou často právě ve své víře posíleni. Pro některé z nich je to silný impulz, aby se více o svou víru zajímali. Udělají novou zkušenost s modlitbou a také se naučí

vyjít k lidem, oslovit je, nabídnout jim pomoc a hledat to, co nás spojuje. I zde se potvrzuje, že nejvíc dostává ten, kdo sám dává. Dobré prožití Antiochie může napomoci mladému člověku, aby rostl v osobnost, která se nebojí druhých a nestydí za svou víru. Mladý člověk má pak zkušenost s tím, že i ti, kdo na první pohled vypadají jako nevěřící, mohou časem patřit mezi jeho přátele, se kterými jde společně k Pánu Bohu.

Budoucí kněží sbírají misijní návyky

Antiochia ukázala, že je vhodná i pro bohoslovce – nejen že si vyzkouší jak koordinovat skupinu mládeže a vést ji ke smysluplné činnosti v neznámém prostředí s cílem šířit dobro. Jako budoucí kněží si bohoslovci odnášejí z Antiochie také zkušenost s misijním působením. Ve farnostech, kam přijdou, jsou pak už většinou otevřeni pro všechny lidi (neomezují se jen na ty, kteří docházejí na bohoslužby) a nebojí se použít i netra-

diční cesty jak předávat nenásilně všem lidem poselství o Boží lásce. Vždyť s tím mají už svou zkušenost z Antiochie.

Církev u nás bude buď misijní, anebo nebude

Antiochia vnáší do našeho prostředí misijního ducha – a právě to je potřeba. Samozřejmě že jsou u nás i jiné misijně laděné aktivity a společenství, ale i Antiochia ve své jednoduchosti a snadné dostupnosti pro mladé může být konkrétní odpovědí na výzvy nové evangelizace.

Zkušenost s věřícími – důvod k zamyšlení

V neposlední řadě svědectví mládeže, která na Antiochii přijíždí, může být a často i je důvodem k zamyšlení pro ty, kteří se s nimi setkají. Kdo má svou osobní kladnou zkušenost s věřícími, tomu se otevírá i nový pohled na Církev a na víru v Pána Boha. Nezažíváme sice hromadná obrácení, ale velkou radostí jsou i ta drobná obrácení a krůčky jednotlivců směrem k dobru a velké množství přátelství, která přetrvávají i tehdy, když už se Antiochia ve farnosti nekoná.

Velký dík patří všem, kteří se v Antiochii jakkoli zapojili.

P. Marek Dunda ■

I když je Antiochia pořádána pro farnost, ve které se koná, největší užitek má pro ty, kteří na ni přijíždějí jako účastníci.

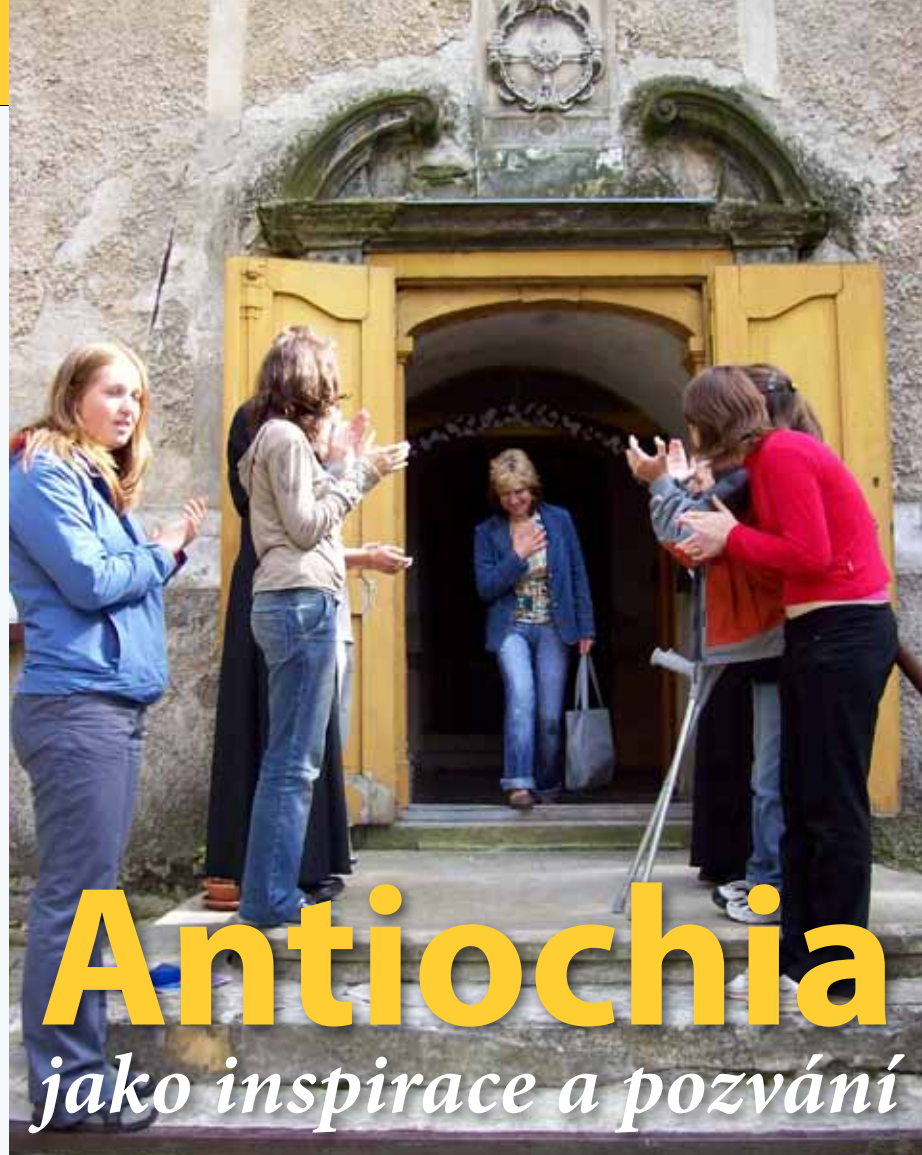
Ježernice 2005, turnus B

Ježernice 2005, turnus C

Čtvrtov 2010, turnus B

Antiochia 2008, Rýžoviště, turnus A

Foto: Marta Kulata

Antiochia

jako inspirace a pozvání

Stát se svědkem víry
Pán Ježíš řekl: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.“ Tato jeho výzva platí samozřejmě i pro naši dobu a pro naši vlast. Církev má cítit starost o předávání víry. Je třeba hledat nové cesty a přiměřené způsoby jak hodnoty víry předávat. Každý věřící člověk, pokud věří opravdu a má k tomu i lásku, touží, aby se o poklad víry podělil s někým druhým, aby vydal

svědectví. Kdo zažije radost z předávání víry, ten většinou svou víru hned tak lehce neodloží a obvykle si nese životem touhu stát se stále autentičtějším svědkem Kristovým. Nejlepší je, když zkušenost s předáváním víry udělá již v mládí – může to pak mít dopad na celý jeho další život.

Misionářem ve vlastní zemi

O Antiochii se zde zmiňujeme nejen proto, abychom informovali čtenáře, že něco takového existuje, ale především chceme tuto zkušenost nabídnout jako inspiraci. Možná, že někdo z kluků a holek zatouží vypravit se na Antiochii a na 14 dní se stát misionářem ve vlastní zemi. A třeba

Něco podobného se dá dělat kdekoliv.

tyto informace přijdou vhod některým rodičům, kteří chtějí, aby jejich dospívající dítě prožilo něco, co by mohlo upevnit jeho víru.

Cesta pro každého

Především však tato vyprávění o obyčejných prostředcích, které se při Antiochii používají při sblížení s lidmi a při vydávání svědectví o víře, mohou někoho povzbudit k následování. Něco podobného se přece dá dělat kdekoliv – kvůli tomu tam nemusí být Antiochia, mohou v tom být zapojeny i jiné věkové kategorie než mládež a už vůbec to není omezeno na čas prázdnin –, vždyť láska je vynalézavá. V neposlední řadě chceme poprosit i o modlitbu za Antiochii. Sami účastníci se na tento úmysl modlí, ale víme, že tam, kde jde o velké věci (a o ně při Antiochii jde), může vše vyrůst především díky modlitbě.

Duch inspiruje

Když noví vedoucí prázdninových turnusů připravují další ročník Antiochie, mohou čerpat z bohatých zkušeností, které se postupně nashromáždily. Antiochia má mnoho větví: severočeskou, západočeskou, hradeckou, ale i moravskou. Podmínky byly různorodé: většinou se bydlelo na fare, ale někdy i jinde jako například ve škole, nebo dokonce také v kravině. Díky tomu, že se nikdy nejelo všude podle předem připravené šablony, ale vždy se společně hledalo a v modlitbě naslouchalo tomu, jaké možnosti nabízí Pán, vznikly různé obohacující modely. Zůstává však prostor pro aktuální vedení Duchem Svatým a pro využití konkrétních darů jednotlivých účastníků Antiochie.

P. Marek Dunda ■

Další informace:
www.antiochia.cz

Cvíkov 2009, turnus B

Cvíkov 2009, turnus B

Cvíkov 2009, turnus B

Foto: 3x antiochia.cz

Antiochia je pro mě obdobím zázraků. Použitím umírněnějšího slova bych nevystihla realitu prožitou na vlastní kůži. Je těžké upřednostnit některý ze zážitků – zavzpomínám na turnus B, který se uskutečnil v Rýžovišti 2008.

Antiochia 2008, Rýžoviště, turnus B

Foto: 4x Anežka Lundová

Období zázraků

Bylo nás jedenáct

Tenkrát se nás sešlo i s vedoucími bohoslovci celkem jedenáct. Po představovacím kolečku jsem zjistila, že pouze tři máme zkušenost s Antiochií. Byla tu „ostřílená“ Evča, která kromě role zdravotníka měla multifunkční uplatnění. Hrála divadlo, uměla na kytaru a nebála se zapojit i do fotbalového klání. Bohoslovec Pavel už měl také zkušenost s účastí, nikoliv však s vedením. Všechno je jednou poprvé... Já prožívala misie potřeť. Mezi nováčky patřil Martin, který měl „osudového“ koníčka capoeiru (brazílské bojové umění), Iveta, která mu při tom sloužila jako „tréno-

...naše rozjezdové aktivity doplnilo také zpívání s kytarou na zastávce uprostřed náměstí.

vací pytel“, dále hudebně obdařené sestry Maruška a Anežka, jejichž pěvecký um nenechal v klidu většinu místní mládeže, Janča, kterou milovaly malé děti, další

sourozenecké duo Pavel a Honza, kteří dokázali přiložit ruku k dílu, kde bylo zrovna potřeba, a konečně také bohoslovec Laďa, který na nás dohlížel a korigoval coby rada starších.

Strategie a rozjezd

V tomto složení jsme se domluvili na společné „strategii“ misí, a to dát o sobě vědět způsobem, který by druhé nepohoršil a současně aby nás lidé nepřehlédli, navázat na vytvořené kontakty předešlým turnusem a rozvíjet nové. Samozřejmě vše podpořit modlitbou. ▷

Rýžoviště 2008, turnus B

Rýžoviště 2008, turnus B

Rýžoviště 2008, turnus B

Antiochia 2008, Rýžoviště, turnus B

Antiochia 2008, Rýžoviště, turnus B

Foto: Sv Anežka Lundová

Sepsali jsme tedy plán akcí, které procházely napříč generacemi. Pro nejmenší zde byl např. netradiční sedmiboj, pro mládež večerní bojová hra, pro rodiče s dětmi táborák a pro seniory posezení u kávy a čaje. Nakonec spontánně doplnilo naše rozjezdové aktivity také zpívání s kytarou na zastávce uprostřed náměstí. Z tohoto jsem měla původně smíšené pocity, ať nepůsobíme jako „exoti“, ale člověk mění a Pán Bůh mění a světe div se, lidem se to začalo líbit, a tak jsme to znovu zopakovali. Člověk je ty dny opravdu Pánem vedený a stihá z lidského pohledu „nestihnutelné“.

Začínají se dít věci...

Velkou roli při šíření „našeho působení“ sehrála také paní starostka, která poctivě vyhlášovala antiošácké „rozmary“, navštívila nás na faře, otevřela nám prostory místního kina, které také fungovaly jako společenský sál, a rovněž nám umožnila na jejich obecním počítači tisknout propagační materiály...

Přes bojovku do kostela

Po prvním týdnu jsme již sklízeli z toho, co jsme zaseli. Děti i mládež se účastnili akcí v čím dál větším počtu (na večerní bojovku přišlo něco kolem 30 mladých) a z čeho jsme měli nej-

větší radost, někteří s námi začali chodit na večerní modlitbu do kostela. Tam poslouchali nebo se připojili k písničkám, které už znali. Samozřejmě, že se objevili i takoví, kteří přišli ze zvědavosti a nebo se nemohli smíchy udržet... Naštěstí po upozornění našich autorit (bohoslovců) si dali říct a zklidnili se.

Rýžoviště žije Antiochií

Povzbuzení zájmem okolí jsme v druhém týdnu našeho pobytu v Rýžovišti začali připravovat představení pro veřejnost, na kterém by se podíleli hlavně místní.

Každý z Antiošáků se ujal nácviku toho, co mu bylo blízké. Anežka s Maruškou daly dohromady sbor s názvem *Melody Hollywood Smile*, Martin natrénoval s místními „borci“ capoeirovou sestavu, Ivča s dalšími antiošáky sehrála

„Víš, nejdřív by měli poznat, že jsme lidé normální, pak radostní a nakonec věřící.“

Vojta

parodii na píseň kapely Lunetic, já s Evčou a Pavlem jsme se propůjčili k nácviku dvou divadelních scének, Laďa si zahrál s dalšími Rýžovišťáky scénku s názvem *Omyl v éteru*, která později sklidila velký ohlas v publiku. O největší překvapení se nám ovšem postarali „domorodci“. Byli to mladí kluci, holdující hip hopu a beat boxu, kteří pro nás složili písničku a chtěli s ní také vystoupit na prknech, co znamenají svět.

Nejdřív jsme byli opatrní a nevěděli jsme, co od toho máme očekávat, a tak jsme navrhli, že bychom si text rádi předem přečetli. Kluci souhlasili a my jsme si pak „sedli na zadek“. V jejich songu jsme byli ti, kteří jsou tu pro ně a nic za to nechtějí...

Úplně nás to dostalo, stejně jako celé představení s názvem *Oscarový večer*. Co víc dodat...

Snad jen slova mého kamaráda Vojty, který mi kdysi dal jednu vzácnou antiošáckou radu: „Víš, nejdřív by měli poznat, že jsme lidé normální, pak radostní a nakonec věřící.“ A já mu v tomto ohledu dávám za pravdu. Myslím, že největší radostnou zvěst může člověk přinášet svým způsobem života.

Jana Šustková (zkráceno) ■

Rýžoviště 2008, turnus B

Rýžoviště 2008, turnus B

Rýžoviště 2008, turnus B

Antiochia – součást Božího vstupu do mého života

Bylo to přesně ono

Když mě před dvaceti lety oslovil bohoslovec Marek Dunda s pozváním vést jeden ze čtyř misijních turnusů evangelizační akce Antiochia ve Vysokých Žibřidovicích, byl jsem nadšen a souhlasil jsem. Jeho nabídka s vysvětlením, o co jde, totiž přesně sedla do toho, co jsem chtěl dělat.

Byl jsem v prvním ročníku kněžského studia v Olomouci. Měsíc před začátkem studia jsem prožil duchovní obnovu s Tomislavem Ivančičem u Panny Marie Sněžné, která mi dala živý vztah ke Kristu, touhu po modlitbě i návod k ní. Vše mi úžasně zapadalo do Božího řízení věcí v mém životě, které jsem od rozhodnutí jít do semináře začal intenzivně vnímat.

Čas pro Boha

Kněz P. Jiří Rek, který mě doprovázel při mém rozhodování pro kněžství, mi řekl, že čas „ztracený“ pro Boha mi nikdy nebude chybět. A tak jsem neměl problém najít odvahu vést turnus Antiochie a o rok později ji mít na Moravě na starosti celou. Věděl jsem, že když dělám to, k čemu mne Pán posílá, tak bude se mnou a bude to stát za to.

Zažil jsem...

Nezklamal jsem se. Na Antiochiích jsem zažil:

- pestrou partu lidí, které si Pán stmelil a vedl jasným směrem;
- problémy s místními lidmi, za něž jsme se pak modlili a Bůh je měnil;
- otázky místních na naši víru, osobní hledání, pochvaly i od opilců (jsou bez „komunikační masky“);
- problémy ve vztazích Antiošáků mezi sebou, které se vyříkaly, vybrečely i usměrnily a vyřešily;

Setkání účastníků Antiochie v Pozlovicích, 2008

Řekl, že čas „ztracený“ pro Boha mi nikdy nebude chybět.

- bezradnost při hledání toho co dělat a co ne a po „prohnání“ modlitbou nalezení řešení od Pána;
- denně důvody k vděčnosti Bohu, jak nás, totální amatéry, používá ke svému dílu;
- radost Antiošáků a Antiošaček, že jsou na svém místě;
- úžasné a nezapomenutelné spolupracovníky.

jsem, snažil se povzbudit... Ale pak mne otec Marek Dunda přesvědčil, že je třeba, aby někdo Antiochii na Moravě zaštiťoval, a po mém souhlasu mi vyžádal od otce arcibiskupa pověření. A tehdy zvláště jsem mohl zažít, že Bůh, když někomu dá skrze biskupa posláni, dá mu i potřebnou sílu...

P. Radomír Šidleja (zkráceno) ■

Být „poslán“

Stále jsme zakoušeli, co to znamená být posláni. Otec arcibiskup Jan nám před prázdninami požehnal a po nich čekal, že se ozveme se svým svěděním. Byly to povzbuzující kontakty s pastýřem.

Jako jáhen i jako kněz – kaplan pro mládež, jsem stále vedl nějaký turnus nebo byl při nastupování nového, zpovídal

...když dělám to, k čemu mne Pán posílá, tak bude se mnou a bude to stát za to.

Práce – oběť – láska

Kardinál Štěpán Trochta s junáky

Foto: 4x archiv Jana Polčera

Svatý otec Pavel VI. ocenil kardinála Štěpána Trochtu slovy: „Dal všem vzácný příklad, jak se má hájit křesťanské náboženství.

Byl služebník dobrý a věrný, věrný svého Pána.“ Kardinál Trochta po celý svůj život bojoval za svobodu katolické církve, za možnost hlásání evangelia...

Bojoval slovem i činem, jeho zbraně byly modlitba, utrpení a oběť. Když zemřel, objevilo se úsloví: Po jeho odchodu přátelé na zemi truchlili, svatí se v nebi radovali a ďáblové v pekle a na zemi si zhluboka oddechli.

Život po čtyřicítce jako Boží dar

Při tlačení káry vězňům podkluzovaly nohy. Esesman zařval: „Žide, tlačit!“ Vězeň Trochta neměl žlutou hvězdu, a tak myslel, že dozorce oslovuje někoho jiného. Ten však okamžitě při Trochtově zaváhání vytasil pistoli a dvěma ranami zasáhl Štěpána Trochtu do ruky a nohy. V pudu sebezáchovy se okamžitě skácel a se zavřenými víčky čekal verdikt o svém životě či

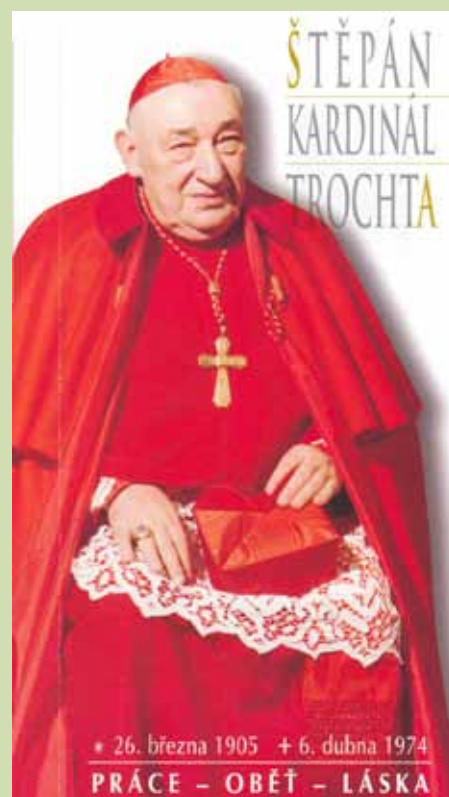
smrti. „Hodte ho na káru,“ zněl rozkaz. Kára jela s mrtvými do krematoria. Cestou omdlel. Probral se na voze před krematoriem. Nikde nikdo. Siréna na večerní nástup odvedla všechny pryč. Dopotácel se do ošetrovny, kde ho statečně ošetřil lékař, též vězeň. Život byl zachráněn, ale zpět se nemohl vrátit. Jiný vězeň, který zapisoval nově příchozí, zajistil Trochtovi příchod do jiného bloku. Esesman ho sice později poznal a pokusil se ho znovu zabít, ale opět díky Boží prozřetelnosti vězeň Trochta přežil.

Spoluvězni na něj později vzpomínali: Když něco řekl, tak to vždy mělo smysl. Buď to bylo něco veselého, povzbudivého, anebo šlo-li o vážnou věc, tak mluvil rozumně, věcně, že mu všichni dávali za pravdu.

V roce 1945 byl tábor osvobozen Američany. Ve svých čtyřiceti letech se katolický kněz a řeholník – salesián doktor Štěpán Trochta vrátil z koncentračního tábora sice v duševní síle, ale s podlomným zdravím.

Vězeň, biskup, opět vězeň...

Na svátek sv. Václava 28. září 1947 byl dr. Štěpán Trochta jmenován 17. litoměřickým biskupem. Jako biskupské heslo si zvolil *Actio-sacrificium-caritas* (Práce–

Obálka publikace o kardinálovi Štěpánu Trochtovi

–oběť–láska). Diecéze byla v hrozném stavu, kostely a fary vydrancovány, finanční prostředky prakticky nulové, kněží zoufale málo. Rok 1948 byl za dveřmi a potom mělo být ještě mnohem hůř. Na bis-

„Bez lidského namáhání, žádné Boží požehnání.“
kardinál Trochta

Foto: Pragmagraphr

kupa Trochtu čekalo v roce 1953 zatčení a o rok později odsouzení k pětadvaceti letům vězení.

Těžký kalibr

Kdo byl tento biskup a pozdější kardinál Štěpán Trochta? Především muž svědčící svým životem o víře a důvěře v Pána. Osobnost formátu dona Boska či Jana Pavla II. Jeden z těch, kdo byli již od útlého dětství vyvoleni, aby svědčili o Bohu svým životem, v každou chvíli a každým svým činem.

Byl to ten nejtěžší kalibr, který vedle kardinála Berana katolická církev ve 20. století v Čechách měla. Jeho osobnost překročila nejen hranice jeho diecéze, ale i hranice našeho státu.

Dětství a mládí

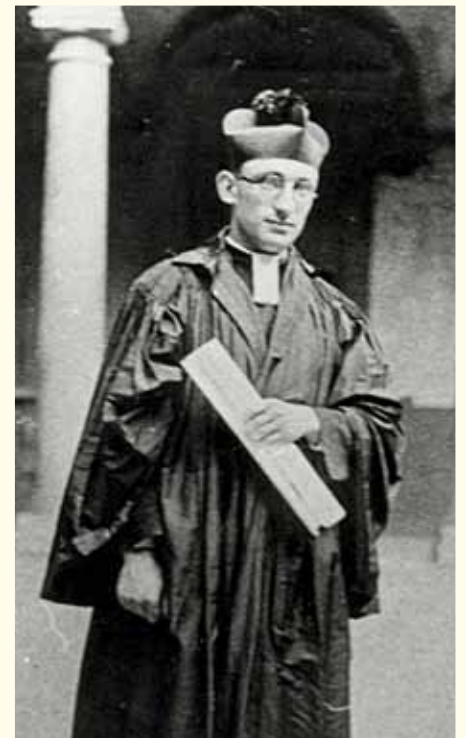
Štěpán Trochta se narodil 26. března 1905 ve Francově Lhotě na moravském Valašsku. Otec František byl pracovitý hospodář, který vedle každodenní dřiny dovedl své okolí i pobavit. Měl zvučný hlas a hrál velmi dobře na basu a tubu, ale i na další

nástroje. Rodina nebyla bohatá, a tak muzika byla i dalším důležitým zdrojem příjmů. Matka Anna vedla děti k modlitbě včetně každodenní společné večerní modlitby růžence.

Když bylo Štěpánovi necelých devět let, otec zemřel na zápal plic. Matka byla po smrti otce velmi zdrcena. Znovu se již nevdala. Štěpán měl ještě sestru Anežku a bratra Josefa. Pro Trochtovy to byly těžké chvíle. Štěpán okusil první pocit odpovědnosti, na kterou ho Boží prozřetelnost takto připravovala.

Byl velmi nadaný a zbožný. Od mládí ministroval. Často na mezi kázal svému bratříčkovi i sestřičce novou úpravu nedělního kázání. Jindy zase pochoval zajíčka se všemi obřady přesně tak, jak to viděl konat pana faráře.

Mezi osvobozenými vězni koncentráku Dachau

Štěpán Trochta – doktor teologie

Nadaný chlapec nastoupil na gymnázium při olomouckém semináři v Kroměříži. Ve volném čase se věnoval divadlu a psaní prvních článků. Svým příkladem strhl mnoho svých kamarádů, kteří si později zvolili stejný stav jako on.

Vstup k salesiánům

Když se mladý student dozvěděl o díle tehdy ještě blahoslaveného Dona Boska, odjel za prvními slovenskými salesiány. Odtud byl vyslán na studia do Itálie. V roce 1924 nastupuje noviciát a organizuje vznik salesiánského domu pro české hochy v Perose. Zároveň se snaží získat i jiné, po světě rozptýlené salesiány českého původu. Nejdůležitějším byl P. Ignác Stuchlý, ekonom salesiánského ústavu v Lublani. V roce 1932 byl Štěpán Trochta vysvěcen na kněze turínským arcibiskupem Maurilliem Foassatim. Štěpán Trochta byl rozený řečník. Jako výborná průprava mu posloužila zkušenost z divadla, kterému se v mládí věnoval. Dovedl osobitým stylem s jemnou ironií, někdy i sarkasmem a bodrým vtípem jít vždy k jádru věci.

Založení salesiánského díla v Ostravě a Praze

V roce 1934 zakládá salesiánský ústav v Ostravě. Je to i rok svatořečení Dona Boska. Trochta spojil oslavy s posvěcením základního kamene a projevil se i jako zdatný diplomat, neboť pozvání na tuto akci přijala celá řada poli- ▶

„Není hanbou být v potupě. Je hanbou této potupě vnitřně podlehnout.“

kardinál Trochta

tických i jinak významných osobností. Ostraváci měli Trochtu rádi a on je. Hrál s nimi fotbal, ale také s nimi diskutoval a vyučoval je.

V roce 1935 na žádost kardinála Kašpara zakládá P. Trochta salesiánský ústav v Praze-Kobylisích. V Praze byly podmínky odlišné. Sháněl prostředky přednáškami, psaním článků, pořádáním kulturních akcí. Snažil se seznámit s dílem sv. Dona Boska i pražskou smetánku. Organizoval dobročinné koncerty na vysoké úrovni. V roce 1937 kardinál Kašpar věnoval salesiánům kostel sv. Kříže na Národní třídě. Toto místo se stalo nejen místem Trochtových kázání, ale i jedním z nejnavštěvovanějších kostelů v centru Prahy.

První obrovské utrpení

Plamenná řeč o svatováclavské ideji a poskytnutí přístřeší židovským sirotkům, to vše bylo za války dostatečným důvodem pro jeho uvěznění. Vězeň Trochta byl převezen do pracovního tábora Terezín. V materiálech měl uvedeno „R.U.“ = *Rückkehr unerwünscht* (návrat nežádoucí). V hrozných podmínkách zde nakládal a tahal těžké vozíky společně s monsignorem Josefem Beranem, pozdějším pražským arcibiskupem a kardinálem. To, že zůstali oba na živu, mohli připisovat jen zásahu Boží prozřetelnosti. Josef Beran byl odvezen do Dachau, Štěpán Trochta do Mauthausenu a později též do Dachau.

Starost o všechny

Když se 28. září 1947 stal litoměřickým biskupem, byla diecéze po odsunutí německých kněží a věřících v ubohém stavu. Nový biskup se proto obrátil i na řeholní společnosti, aby mu vypomohly. Mnoho salesiánů, jezuitů, františkánů, dominikánů, augustiniánů a dalších se dalo k dispozici.

V roce 1948 započal svoji činnost i litoměřický seminář. K bohoslovcům byl biskup Trochta velmi přátelský. Mnohokrát

S papežem Pavlem VI.

je povzbuzoval i utěšoval. Jednou se díval, jak v době volna hraje volejbal. Kroutil hlavou a řekl: „To je hrůza, jak to hrajete.“ Strčil solideo do kapsy, vyhrnul kleriku a už litaly smeče jak z děla.

Měl však pochopení a starost i o kněze ve výslužbě. V litoměřické diecézi zůstalo asi 80 kněží německé národnosti, kteří zde byli ponecháni pro stáří a nemoc, avšak často bez možnosti vykonávat kněžskou službu. Nový biskup jim v jejich bolesti a bezpráví pomáhal a navštěvoval je. Z těchto cest se vracel smutný a uzavřený. Nebylo lidských slov útěchy, tu musel nalézt ve své víře.

Druhá vlna utrpení

Krátce po jeho jmenování litoměřickým biskupem převzala v únoru 1948 komunistická strana veškerou moc v Československé republice. Pro Štěpána Trochtu nastalo další těžké období. Byl věrný

V Horní Polici

všem přáním Svatého otce. Zároveň se snažil zajistit nejzákladnější podmínky pro přežití katolické církve a křesťanského náboženství v našem národě. Byl vybrán, aby vyjednával jménem biskupů s vládou. Situace se však stále zhoršovala, protože režim chtěl církev zlikvidovat a nastolit podle sovětského vzoru kolaborantskou „pseudocírkev“. V roce 1949 byl internován pražský arcibiskup Josef Beran. Biskup litoměřický byl hlídán ve dne v noci ve svém pokoji, bez možnosti styku s okolím. Sám Štěpán Trochta k tomu řekl: „Můj život je

„Rok co rok na osmdesát tisíc naprosto nevinných a dosud nenarozených dětí volá k Bohu o pomstu nad těmi, kdo jim vzali život. Nejsme tak početným a silným národem, abychom si mohli dovolit takto podlamovat svou vlastní sílu.“

kardinál Trochta

nyň ustavičné utrpení fyzické i morální, jedna ustavičná agónie.“ Třiadvacetiletá domácí vazba vyvrcholila zatčením v roce 1953. V roce 1954 byl v předem připraveném procesu odsouzen na 25 let. Komunistické vězení byla nejhorší část jeho života. Sám o tom nechtěl mluvit. Jednou si však povzdechl: „K tomu by se ani Němci nesnížili.“

V roce 1960 byl propuštěn na amnestii. Poté vykonával ty nejpodřadnější práce. Ani na tuto dobu však nevzpomíná s hořkostí: „Mohl jsem lépe poznat dělníky, jejich smýšlení, navázat nová přátelství a nakonec ani biskupovi neuškodí, když si dovede mnohé věci spravit sám.“

Těžký návrat

V roce 1968 nastalo uvolnění během „pražského jara“. Biskup Trochta byl povolán zpět na biskupský stolec do Litoměřic.

Některí kněží kolabovali s režimem. Nikoho nesoudil, ale apeloval na jejich svědomí a volal je na „vinici Páně“, nebo spíš, jak s humorem říkával, na „kamenolom Páně“. K tomu ještě dodal: „Čekám na návrat duše změněné, ne jen převlečené!“ Krátká doba „pražského jara“ přešla v srpnu opět v „ruskou zimu“. Nastala „normalizace“. Křesťanství mělo být opět nahrazeno marxismem. Papež Pavel VI. ocenil práci a věrnost svého biskupa a v roce 1969 jmenoval Štěpána Trochtu kardinálem. Vyhlášení však bylo vzhledem k politické situaci tajné (*in pectore*). Zveřejněno bylo až v roce 1973. Veřejné jmenování však situaci zhoršilo. Politické a stranické orgány měly z osoby kardinála Trochty přímo panický strach. Zabránily i jeho jmenování na pražský arcibiskupský stolec, ačkoliv to bylo výslovné přání Svätého otce Pavla VI.

Kardinál Trochta působil v Ústřední radě Junáka a jako ústřední duchovní rádce katolických skautů

„Každý křesťan by si mohl povzdechnut, že netušil, jak náročné je být katolíkem. Ale já bych mu místo toho vzdychání poradil spíše radost. Řekl bych mu: Človče, děkuj Bohu, že jsi to pochopil už dnes a že tě to překvapení nepotká až na věčnosti, protože tam by byly na místě nejen vzdechy, ale možná i pláč a nějaké to skřípení. Na Pána Boha nebude stačit jen zamávat křestním listem.“

kardinál Trochta

Smrt a pohřeb mučedníka

Zdravotní stav se otci kardinálovi zhoršoval. Své heslo při biskupském svěcení „Práce-oběť-láska“ naplnil v dubnu 1974.

Podnapilý církevní tajemník Karel Dlabal z Ústí nad Labem (církevní tajemníci byli pověřeni dohledem nad Církví a mohli o ní rozhodovat s téměř neomezenými pravomocemi) si vynutil audienci u kardinála Trochty, který byl nemocí upoutaný na lůžko. Šest hodin na něj prostě řval, nadával mu a vyhrožoval... K smrti vyčerpaný Trochta již nedokázal dál pokračovat a požádal P. Pekárka, aby opilého Dlabala odvezl domů. Kardinála Trochtu našli druhého dne ráno v agónii. Zemřel 6. dubna na následky rozsáhlé mozkové mrtvice.

Pohřeb byl stanoven na 16. dubna 1974. Zpráva se však rozšiřovala jen soukromě, pomocí telefonu. V den pohřbu byly Litoměřice odříznuty od světa. Ve městě byly přísné prohlídky a kontroly. Vlaky a autobusy byly záměrně odkloněny a zpoždovány. Přesto se pohřbu zúčastnilo asi 3000 osob. Mnohým významným zahraničním osobnostem nebyl vstup na pohřeb do republiky povolen – například polskému kardinálovi Stefanu Wyszyńskému, který se musel od hranic vrátit zpět do Polska. Přítomní kardinálové nesměli sloužit mši svatou a mohli se účastnit obřadu pouze jako ostatní věřící. Nad hrobem se rozloučil se zesnulým kapitulní vikář Josef Hendrych a jeden německý spoluvězeň. Přes výslovný zákaz promluvil krátce i krakovský arcibiskup Karol Wojtyła – pozdější papež Jan Pavel II., který kardinála Štěpána Trochtu označil za mučedníka.

Připravil Ing. Petr Chaloupský OP
(upraveno) ■

Prameny:

Štěpán kardinál Trochta. Řím; Křesťanská akademie, 1984.

Osobní svědectví sestry Marie Kovalové OP odsouzené v případě kardinála Trochty

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Jak se vydává svědectví pravdě?

Křesťan má povinnost vydávat svědectví evangelijní pravdě ve všech oblastech své veřejné i soukromé činnosti, a to, jestliže je to nutné, i obětí svého života. Mučednictví je nejvyšší svědectví vydané pravdě víry.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.

Svědék pravdy

Bohoslovec Štěpán Trochta

Foto: 3x archiv Jana Pollicera

Kardinál Štěpán Trochta nikdy neslevil z vyznáváných pravd víry. Ve své promluvě při oslavách tehdy ještě blahoslavené, dnes již svaté Zdislavy řekl:

„Žít křesťansky, neznamená žít zbaběle, žít křesťansky neznamená dobíhat autobus, být na periferii života, žít křesťansky znamená žít odhodlaně, hrdinsky, houževnatě a vytrvale jít za svým cílem, vyznávat Ježíše Krista s určitými oběťmi, ale i s největšími riziky.“

„Jít za programem Ježíše Krista, to znamená znát jeho nauku. To znamená, nedostatky doplňovat a prohlubovat se v poznání věčných pravd. To znamená ovšem neříkat toliko Pane, Pane, nýbrž plnit vůli

Otce, který je v nebesích. To znamená věřit nejen odhodlaně a otevřeně a netoliko tu víru vyznávat ústy, ale vyznávat ji především skutky!“

Ze slov otce kardinála tedy plyne, že opravdový křesťan nemůže být zbabělec a pokrytec. Opravdový křesťan si za svou vírou musí stát, aby ji mohl žít, předávat a obhajovat. Proto si její pravdy musíme stále dobře osvojovat. K osobní evangelizaci kardinál Trochta řekl: *„Nejsme povoláni jen k tomu, abychom sami svatě žili a svatě zemřeli, ale abychom svým příkladem, svým hlásáním, svou apoštolskou prací přivedli také jiné ku Kristu a byli tak spaseni.“*

Ing. Petr Chaloupský OP ■

„Nejsme povoláni jen k tomu, abychom sami svatě žili a svatě zemřeli, ale abychom svým příkladem, svým hlásáním, svou apoštolskou prací přivedli také jiné ku Kristu a byli tak spaseni.“
kardinál Trochta

Dokumentární audio- a videomateriály k životu kardinála Trochty na TV-MIS.cz: www.tv-mis.cz/vypis.php?klic=164

Byl i velkým zastáncem mladých a měl pochopení i pro jejich někdy netradiční přístup k liturgii. V této souvislosti kardinál Trochta řekl i dnes stále aktuální slova:

„Každý jazyk ať chválí Pána a každý ať ho chválí tak, jak umí nejlépe. Je samozřejmé, že mladí se dívají na život poněkud jinak než my a že se jim mnohé na nás starých také nelíbí. Nedovedou pochopit, proč ty staré generace to tak špatně dělají, a proč to tak špatně dopracovali. Zevnější projevy

V Jablonném

mladých jsou pak určitým tichým, ale spravedlivým protestem proti našim chybám. Krásné je ale na tom to, že nejsou spokojeni se zlem, s polovičatostí, že chtějí, aby tady nastala nějaká radikální změna v našem jednání, v našem smýšlení a že i pokud jde

o náboženství, chtějí náboženství celé, žité, opravdové, konfrontované s tímto nynějším současným životem a vtělované v dnešní život.“

Ing. Petr Chaloupský OP ■

Opravdová láska je obět'

Návrat biskupa Trochty do litoměřické diecéze, 1968

Foto: archiv Jana Pollicera

Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický (u kormidla)

Foto: Jana Michálová

Rozhovor s Mons. Janem Baxantem, 20. biskupem litoměřickým, o kardinálovi Štěpánu M. Trochtovi SDB, 17. biskupovi litoměřickém.

Otče biskupe, co pro vás osobně znamená postava vašeho předchůdce kardinála Trochty?

Kardinál Trochta je pro mne víc než jen jeden z předchůdců na litoměřickém biskupském stolci. Předně se na něho nikdy nedívám jen jako na postavu, i když byla zdatná. Viděl jsem a stále v něm vidím statečného svědka Kristova. Když jsem začínal právě v Litoměřicích svou přípravu ke kněžství, pobýval jsem s ostatními prvňáky na „trojce“ v jednom z kanovnických domů poblíž katedrály sv. Štěpána, a tedy i blízko, jen přes zahrádku, biskupské rezidenci. Hlavní budova semináře tehdy byla přeplněna a „trojka“ byla jakýmsi excurrendem. Velmi často, večer při našich modlitbách, se kardinál Trochta přes onu zahrádku připlížil do lavice naší kaple, aby nám, začínajícím bohoslovcům, pověděl něco ze života na dobrou noc. Už tehdy jsem vnímal, že křesťanský život je svědectví, a život zasvěcený tím spíše.

V letech 1993–97 jste byl, otče biskupe, rektorem Arcibiskupského kněžského semináře v Praze. Uplatnil jste nějak při své výchově bohoslovců i něco z metod kardinála Trochty?

Ano, přál jsem si, abych bohoslovcům byl otcem, nejen církevním představeným.

Vzpomněl byste si, prosím, ještě na nějakou konkrétní příhodu či výrok otce kardinála, když jste ho měl možnost poznat osobně?

Musel bych si vymýšlet, a to se nemá. Bylo to více než před 40 lety a jen těžko bych si na něco konkrétního vzpomněl. Co však v duši mám od pana kardinála Trochty na celý život, je, že jako kněží máme kázat tak, aby to mělo jiskru, a i lehký humor.

Matka otce kardinála Anna Trochtová byla pro něj velkou oporou v jeho kněžském životě. Říká se, že matky kněží mají podobné poslání jako Matka Boží. Musejí být připraveny vstoupit se synem-knězem i na Kalvárii. Jak vy, otče biskupe, vzpomínáte v tomto ohledu na svou matku?

Naše maminka byla nám všem velkou oporou. Protože kromě mne měla ještě pět dalších dětí, sledovala všechny naše „pády

a povstání“. Každý z mých sourozenců by jistě potvrdil, že ona myslela právě nejvíc na něho.

V roce 1947 zahájil kardinál Štěpán Trochta, biskup litoměřický, diecézní proces svatořečení blahoslavené Zdislavy z Lemberka. U otce kardinála ▶

Malířský portrét kardinála Štěpána Trochty

Foto: archiv SDB

Foto: Zs. archiv Jana Polčera

U ostatků svatých – tehdy ještě blahoslavených – Zdislavy z Lemberka, dnes patronky litoměřické diecéze

probíhá příprava na proces o jeho blahorečení. Kdy myslíte, že bychom se mohli dočkat nějakého prvního vyhlášení?

Radil bych, abychom nečekali na vyhlášení čehokoliv ani neurýchlovali jakýkoliv proces. Kardinál Trochta už křesťanský

příklad dal. Nechme se jím už hned teď oslovit a konejme tak, jak konal on. Následujme Krista bezodkladně s věrností a důsledností.

Podle slov Marie Kovalové, politické vězenkyně a v Katolické akci blízké spolupracovnice kardinála Trochty, bylo jeho přáním být pochován v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích. Jak se díváte na reálnou možnost uskutečnit toto přání v praxi?

Osobně jsem rád, že hrob kardinála Trochty je na zdejším městském hřbitově v oddělení jinak dosti pustém. Chodívám tam a stále více se přesvědčuji, že

Radil bych, abychom nečekali na vyhlášení čehokoliv...

Salesiánský projekt putovní výstavy o kardinálovi Štěpánu Trochtovi

Foto: archiv SDB

...nechme se jím už hned teď oslovit a konejme tak, jak konal on.

Pohřbu kardinála Trochty se zúčastnil také krakovský arcibiskup kardinál Karol Wojtyła (vlevo).

právě jeho hrob činí celý hřbitov vzácným. Bude-li Bůh chtít a dojde-li ke kanonizaci, může se stát, že vyzdvižení ostatků následovníka Kristova z hrobu na hřbitově do místní katedrály bude logické.

Otče biskupe, děkuji velmi za rozhovor a přeji hodně Boží síly a požehnání ve vaší náročné službě. Chtěl byste ještě něco vzkázat čtenářům časopisu Milujte se!?

Děkuji, že jste se na mne obrátili. I já všem čtenářům přeji Boží sílu a požehnání, protože právě toto potřebujeme všichni. Můj vzkaz je jednoduchý: „Mějme se všichni rádi a nebojme se obětí.“ Opravdová láska je totiž obětí. To nám Pán Ježíš nejenom řekl, ale také sám dosvědčil.

Ing. Petr Chaloupský OP ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

**Co říká katechismus?
Jakým způsobem je církev misionářská?**

Církev vedená Duchem Svatým pokračuje během dějin v poslání samého Krista. Křesťané mají proto všem hlásat radostnou zvěst, kterou přinesl Kristus, tak, že půjdou jeho cestou, ochotni obětovat se až k mučednictví.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.

Maria Teresa Carloni byla jednou z největších mystiček se stigmaty, kterou Pán Ježíš vyvolil a připravil, aby v jeho Církvi měla velké poslání.

Sirotkem od tří let

Narodila se v roce 1919 v italském Urbe v aristokratické rodině, v níž byly náboženské tradice, ušlechtilost a milosrdenství živé. Rodiče ztratila velmi mladá, když jí byly tři roky. Maličkou Marii Teresu a jejího o šest let staršího bratra Adolfa si vzala do péče babička, člověk s přísnými náboženskými a morálními zásadami. Dbala především na to, aby děti, jež jí byly svěřeny, dosáhly vysokého vzdělání, které by odpovídalo jejich společenskému postavení.

Její výchovné metody však narážely na vnuččin nezkrtný temperament a železnou vůli, což bylo pramenem častých konfliktů. V dítěti rostla potřeba lásky, ale – což je zajímavé – víc potřebovala dávat než brát. „Když mi bylo pět let, už jsem snila o lásce. Usínala jsem v náručí s ošklivou panenkou a plakala

Víc potřebovala dávat než brát.

Maria Teresa Carloni

Olla piccola amica con
caldo affetto paterno.
15.11.52. Maria Teresa

„U Boha není nic nemožného“

(Lk 1,37)

Foto: Wikimedia Commons, usershikko

jsem, protože jsem se cítila být její maminkou... Ta panenka mi pomohla pochopit, že je třeba trpět a milovat...“

„Ještě se potkáme!“

Malá Maria Teresa se neměla komu svěřit s pochybnostmi, které do ní zaseli lidé z jejího okolí; zpovědníci, kteří byli v blízkosti, nebyli na úrovni, že by mohli na svůj úkol stačit, a podceňovali nepokoj dětského svědomí. Tato situace děvčátku zkazila den prvního svatého přijímání. Zdálo se jí, že přijala svatokrádežně.

Milovala eucharistického Pána Ježíše, ale bála se ho, bála se kněží, zpovědi, náboženských praktik, trápily jí sebevražedné myšlenky... Když jí bylo 17 let, rozhodla se ke generální zpovědi, ale naražila na zpovědníka, který ničemu

nerozuměl. Utekla ze zpovědnice. U dveří kostela pohlédla na krucifix a na rozloučení vyhrkla slova: „Ještě se potkáme!“ A stalo se. Ale zpáteční cesta Marii Teresy k Ježíšovi nebyla krátká...

Sama vzdálená prosí za druhé

Léta 2. světové války strávila na studiích v Římě a ošetrovatelskou prací. Ačkoli se sama v tomto období vyhýbala kontaktu s Církví, modlila se a obětovala za obrácení raněných a umírajících: „Co jsem mohla dělat já, ubohá ratolest odseknutá od vinného kmene? Probdělé noci u nemocných, kteří měli zemřít, ale neuvědomovali si to a vzpírali se. Kéž by alespoň mohli zažít pokoj! Téměř celé měsíce jsem zapomínala na spánek; noci jsem trávila v prázdné kapli, kde jsem ležela v podobě kříže před Nejsvětější Svátostí. O co jsem prosila? O nic pro sebe, protože jsem se nepočítala mezi živé. Prosila jsem za ty, kteří ještě nebyli vyloučeni z Církve.“ ▷

„Nikdo mi nedal naději“

Odnikud nedostávala duchovní podporu. Dala se do hovoru s knězem, a ten jí řekl jen to, že když nechodí na mši svatou a ke svatému přijímání, a žije tak ve stavu smrtelného hříchu, pak nic, co dělá, nemá žádnou hodnotu. „Nikdo mi neřekl, že Bůh je milosrdný; nikdo mi nedal špetku naděje, že se budu moci zvednout... Cítila jsem, že čím víc se vzdaluji Bohu, tím víc ho miluji.“

Bolest a zarputilost

Když během války pracovala v nemocnici, poznala mladého, obětavého lékaře, s nímž jí pojily hluboké city. Bohužel, potkalo ji další neštěstí: když jednoho večera už po policejní hodině spolu šli na noční službu, zastavila je patrole, a dřív než stačili ukázat své propustky, policista lékaře postřelil. Maria Teresa raněného nestihla přenést do nemocnice, zemřel cestou...

Když válka skončila, bylo Marii Terese 26 let a vlastně nevěděla, co dál. Dokončila pedagogická studia, ale učitelská praxe se jí nelíbila. Rozhodla se, že se bude věnovat ošetrovatelské práci, protože vše, co dělala, chtěla dělat naplno. Jejím životním přesvědčením bylo: „Všechno, anebo nic; udělala jsem vše, co bylo možné, a co je nemožné, ještě udělám.“

Nalezla zpovědníka

Maria Teresa zůstala úplně sama, jako v pustině. Opět se dostavila pokušení k sebevraždě... Vyznává: „Tím vším tísněná, vyčerpaná, ovládnutá strachem, že

Maria Teresa na audienci u papeže Pavla VI.

umřu s tím, že nedělám nic, co má nějakou hodnotu, jsem se v zoufalství silou vůle rozhodla ještě jednou se pokusit vyzpovídat a přísahala jsem si, že to bude poslední pokus. Připravovala jsem se celý týden intenzivní modlitbou a přísnými sebezápory... Můj farář mě neodmítl, jak jsem si myslela, vůbec se nedivil ani mě nezatratil...“

Po této zpovědi přišly další. Otec Campana rychle rozpoznal, že jeho penitentka touží po hlubším náboženském životě, po pokání, po sebeobětování a po spojení s Bohem. Vyjadřovala touhu složit slib čistoty, ale zpovědník se souhlasem otálel, když zvažil, že Maria Teresa byla mladá a velmi pohledná žena. Nakonec však svolil. Proti vůli svých příbuzných Maria Teresa přijala práci ošetrovatelky v nadaci

Teresy. V březnu roku 1952 knězi řekl: „Chci v této duši zopakovat své utrpení. Ty, který jsi její duchovní vůdce, to můžeš přijmout nebo odmítnout, poněvadž vykonáváš autoritu v mém jménu, ale věz, že toto je má vůle.“ „Ale kdo jsi?“ zeptal jsem se, ačkoli jsem to dobře věděl, kdo to byl. „Já jsem Ježíš,“ uslyšel jsem odpověď, „tato duše se mi odevzdala a já jsem její oběť přijal.““

Krátce na to každý pátek mezi 12. a 15. hodinou začala Maria Teresa prožívat tři hodiny agónie Pána Ježíše na kříži. Na doporučení zpovědníka se nechala vyšetřit psychiatrem, ale lékař u ní nezjistil žádnou odchylku od normy. Na podzim roku 1952 se u Marie Teresy objevila stigmata (krvácející rány, podobné, jako měl Pán Ježíš).

„Dřív než Stalin umře, přes jeho zločiny mu chci dát možnost spásy stejně jako všem vykoupeným duším.“

svatého Kamila z Milána. Udržovala však kontakt se svým duchovním vůdcem v Urbe a psala mu o všem, co se s ní děje.

Vnitřní hlas

Začátkem roku 1952 se mu ve svých dopisech začala svěřovat s novými jevy ve svém životě. V určitých chvílích cítila ve svém nitru přítomnost druhé osoby, která k ní hovořila. Stávalo se to v úterý a v pátek. Tento vnitřní hlas byl někdy tak intenzivní, že se musela zavřít ve svém pokoji, aby si nikdo nevšiml, co se s ní děje. „Hlas“ hovořil a ona potom odpovídala.

Po té, co Maria Teresa ukončila práci na kamiliánském díle v Milánu a vrátila se do Urbe, stával se otec Campana sám svědkem těchto stavů; přikázal jí pečlivě zapisovat všechno, co jí „hlas“ říkal. Sám tyto mystické rozhovory popisuje takto: „Když se mnou mluvila, viděl jsem, jak najednou mhouří oči, je jakoby nepřítomná, mluví s „někým“ neviditelným, ale přítomným v její představivosti. Trvalo to asi čtvrt nebo půl hodiny, a potom se vše vracelo do normy... Probíhající rozhovor s oním „někým“ měl vždycky duchovní ráz a byl v souladu s učením Církve. Byly to výzvy ke stále intenzivnější lásce k Bohu, vyřčené v první i v druhé osobě: „já“ a „ty.““

Agónie, stigmata

„Hlas“ se také obracel s radami k duchovnímu vůdci, vždy prostřednictvím Marie

Prsten

O dva měsíce později „hlas“ přikázal zpovědníkovi odvést Marii Teresu do prázdné kaple, přiléhající ke kostelu, k duchovnímu sňatku. Když poklekla před oltářem, uslyšela, že „Pán Ježíš souhlasí s tím, že bude Tvým snoubencem, ale chce, aby se mu Jeho snoubenka stala podobnou: bude pronásledována, trýzněna, očerňována, bude trpět tělesně i duševně... Když jí budou lidé pohrdat, přijme ji Bůh jako nejcennější perlu, získanou a vydanou jako cenu nebe pro mnoho duší.“ „Hlas“ pak otci Campanovi přikázal: „Přístup k oltáři, vezmi zlatý prsten, který leží pod ubrusem, a navleč ho mé snoubence jako hmatatelné znamení našeho sňatku. Kněz tak učinil; pod ubrusem u svatostánku našel zlatý prsten, který předtím nikdy neviděl. Navlékl ho Marii Terese a prvil: „To není ode mě. Někdo ti dává tento prsten na znamení svého spojení s tebou.“ Takto byla Marie Teresa vyvolená a připravená na své velké poslání, které měla v Církvi uskutečnit.

Smírná oběť za Rusko a jím ovládané země

V čem spočívalo tohoto poslání? Dejme slovo zpovědníkovi Marie Teresy: „Čtvrtého ledna roku 1953 zemřela v Rusku Ivana Puškinová, vnučka (spíš pravnučka – pozn. autorky) velkého ruského básníka. Tajně vyznávala katolickou

víru, organizovala Církev v podzemí a obětovala svůj život za spásu Ruska, přičemž však vědomě vylučovala Stalinovu duši, neboť ji děsila spousta jeho zločinů. O jednom pátku při tříhodinové agónii Marie Teresy jsem byl zpraven o smrti této ženy. Bylo mi nařízeno, že se mám zeptat Marie Teresy, jestli by nechtěla přijmout její oběť zástupně spolu se všemi důsledky, které byly spojeny s obětí za Rusko a za všechny země ovládané Ruskem, jimž byla vnucována ideologie materialismu a ateismu. Zeptal jsem jí na to, ještě než skončily tři hodiny jejího utrpení. Odpověděla mi: „Jestli to Pán chce a jestli mi dá potřebnou sílu, souhlasím.“ Od té chvíle Maria Teresa cítila, že utrpení postupně sílí.“

Ďábel útočí

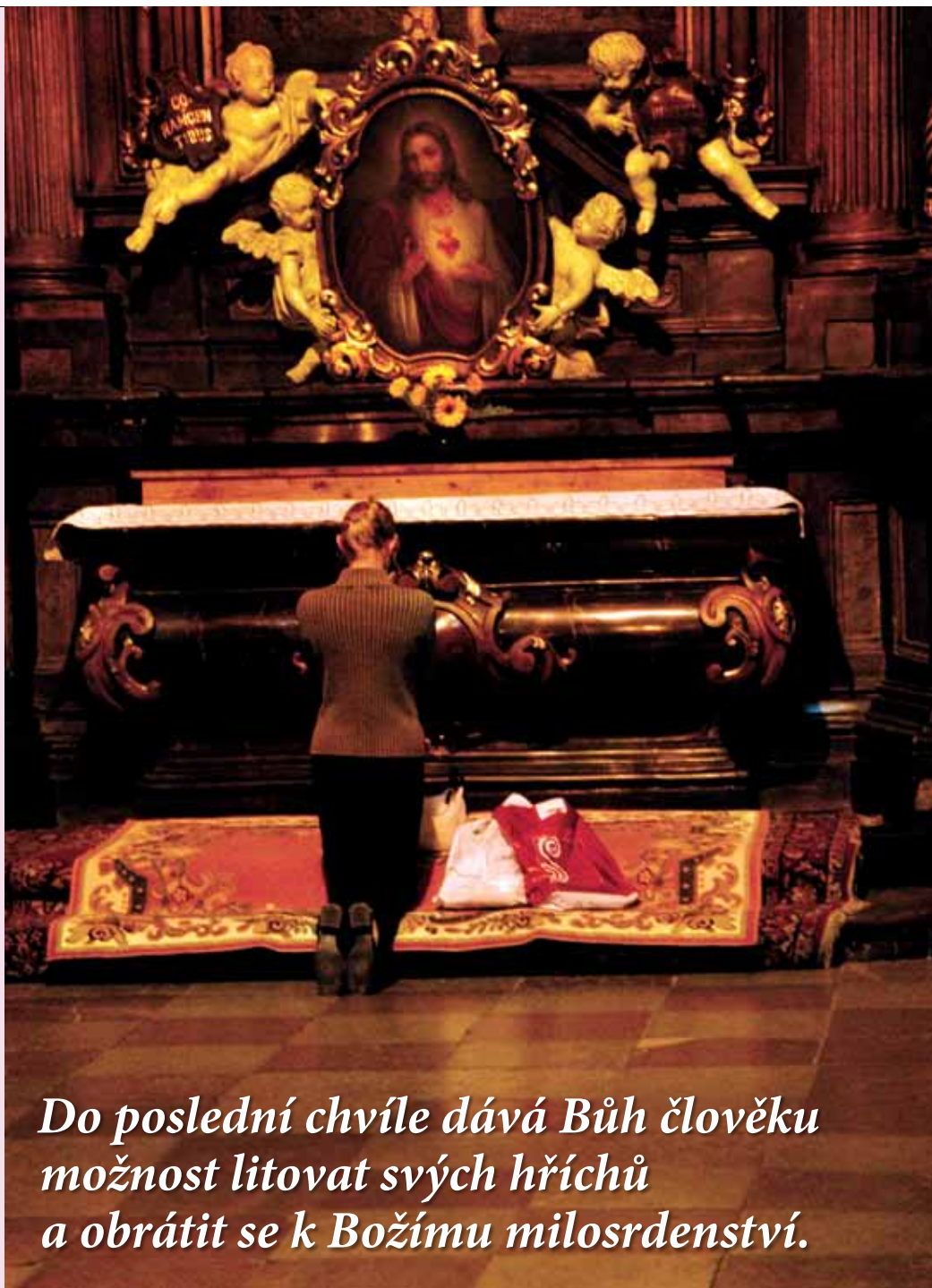
K dosavadnímu fyzickému a morálnímu utrpení se přidaly ještě útoky satana. Dorážel nejen tělesně tím, že Marii Teresu ochromoval a zraňoval. Útočil i pomluvami okolí. Protože faráře lidé často viděli, jak ji jde navštívit, začala kolovat pomluva, že ho s Marií Teresou spojují nejen pastorační důvody. Otec Campana se v té věci dokonce obrátil na biskupa ordináře a ten mu doporučil, aby nepřestal duchovně o mystičku pečovat, když je toho zapotřebí.

Oběť za Stalina

Dejme znovu slovo zpovědníkovi: „Na začátku března jsme se dozvěděli, že Stalin je blízko smrti. V pátek, dřív než začalo tříhodinové utrpení, mi tentýž ‚hlas‘ řekl: ‚Nyní tě o něco poprosím, jestli budeš souhlasit a jestli bude souhlasit ona. Dřív než Stalin umře, přes jeho zločiny mu chci dát možnost spásy stejně jako všem vykoupěným duším. Budete-li souhlasit, prosím o obětování těchto tří hodin za Stalinovu duši.‘ Zeptal jsem se Marie Teresy, zda chce přinést tuto oběť. Souhlasila. Nastalo tříhodinové utrpení jako obvykle, v odlehlem pokoji. Bylo to odpoledne. Celou dobu jsem byl přítomen. Nikdy na ty tři hodiny nezapomenu. Nikdy víc jsem neviděl podobné utrpení... i fyzické... Plakal jsem děsem a chtěl jsem křičet: Dost! Dost!“

Využil Stalin tuto poslední milost?

„Využil Stalin tuto poslední milost?“ ptá se otec Campana. Do poslední chvíle dává Bůh člověku možnost litovat svých hříchů a obrátit se k Božímu milosrdenství. Svátá sestra Faustyna ve svém *Deníčku* napsala:

Do poslední chvíle dává Bůh člověku možnost litovat svých hříchů a obrátit se k Božímu milosrdenství.

Foto: archiv MSI

„Nejednou Boží milosrdenství člověka zachycuje v poslední chvíli, zvláštním a tajemným způsobem. Navenek se nám jeví, jako by všechno bylo ztraceno, ale není tomu tak; duše, osvícená paprskem silné poslední Boží milosti, se v poslední chvíli obrací k Bohu s takovou silou lásky, že ihned dostává od Boha odpuštění vin i trestů. ... Jak neproniknutelné je Boží milosrdenství. Ale hrůza! Jsou i duše, které dobrovolně a vědomě tuto milost odmítají a pohrdají jí. I když již umírají, milosrdný Bůh dává duši ten jasný vnitřní okamžik, že pokud duše chce, má možnost se k Bohu vrátit. Avšak nejednou je zatvrzelost duší tak velká, že vědomě volí peklo...“

Poslední okamžiky Stalinova života popisuje jeho dcera Světlana (sama později přijala křest – viz následující článek). Krátce před jeho smrtí si vynutila přístup k svému otci. Stalin byl v bezvědomí, oči měl zavřené. Světlana si sedla k jeho posteli. V jednu chvíli si všimla, že umírající otevřel oči a podíval se na ni. A tehdy v jeho očích zahlédla tak příšerný strach, že se sama ulekla...

Teresa Tyszkiewicz (zkráceno) ■

Prameny: di Cio, Alberto. Mirri, Luciana. *Maria Teresa Carloni – apostołka prześladowanego Kościoła*. Warszawa; Wydawnictwo Sióstr Loretanek, 2009.

Foto: de.academica (View), archiv / MSJ

Životní objev

Stalinovy dcery

Chtěla spáchat sebevraždu, ale našla Boha.

Dcera masového vraha

Světlena Josifovna Allilujevová, narozená 28. 2. 1926, byla dcerou jednoho z nejhorších diktátorů dvacátého století Josifa Vissarionoviče Džugašviliho (1887–1953), známého pod jménem Josef Stalin. Přezdívku Stalin (muž z oceli) mu vybral sám Vladimír Iljič Lenin, vůdce ruské Velké říjnové revoluce.

Pokud se podíváme, v jakém prostředí Světlena vyrůstala, nedivíme se vnitřní rozpolcenosti, kterou v sobě nosila od útlého mládí. V duchu ruského diktá-

torského režimu byla vychovávána státními zaměstnanci. Její matka Naděžda Allilujevová spáchala sebevraždu, když bylo Světlaně šest let. Stalin bojkotoval pohřeb své ženy, kterou utrápil, a nedovolil účast na pohřbu ani její malé dceři. Světlena přesto jako dcera svého otce milovala. Také on ji miloval. Avšak nejednou zažila i ona sama na vlastní kůži jeho krutost. Tu zvláštní krutost, která tak nepochopitelně dokáže parazitovat na osobnostech velkého formátu. Mnozí historici jsou přesvědčeni, že jen v Sovětském svazu poslal Stalin na smrt víc lidí, než kolik jich celkem padlo během druhé světové války. Mezi nimi byla řada osob z okruhu jeho nejbližší rodiny a přátel. Prvního muže, do kterého se Světlena zamilovala, poslal na 10 let nucených prací na Sibiř.

Emigrantka

Světlena chtěla zaplnit svůj bytostný deficit lásky způsobem, který se tak často objevuje i dnes. Několik jejích vztahů a manželství

Na klíně „strýčka“ Beriji, šéfa Stalinovy tajné policie, masového sadistického vraha

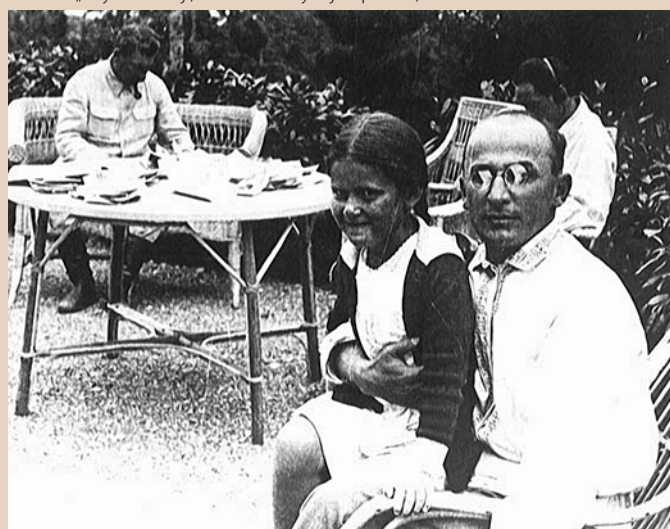

Foto: Wikimedia Commons

Foto: © Betman/CORBIS

Světlena na tiskové konferenci po příchodu do USA

Byla dcerou jednoho z nejhorších diktátorů 20. století.

postupně ztroskotalo. Její čtvrtý zákonitý manžel Ind Brijesh Singh umírá v roce 1966. Na jeho přání vysypává popel z jeho ostatků do posvátných vod řeky Gangy. Návštěvu Indie využívá k získání politického azylu a k emigraci na západ. Přes Řím a Švýcarsko se dostává do Spojených států, kde žije dodnes.

Sama popisuje své hledání

I nenáboženské encyklopedie uvádějí, že jedním z hlavních momentů života Světlany Allilujevové je náboženská víra. Po své emigraci v 60. letech napsala Světlena dvě knihy: *Dvacet dopisů přítelkyni* (*Twenty Letters To A Friend*) a *Jen jeden rok* (*Only One Year*).

V obou svých knihách popisuje, jak hledala a našla Boha. V jedné z nich píše: „Stalo se to v roce 1961. Do Moskvy přicházelo jaro. Byla jsem plná melancholie a pesimismu. Život se mi zdál nudný,

**„Potom mě pokřtil.
Tak mě uvedl mezi
milióny věřících,
kteří žijí na této
zemi.“**

**Světlana Josifovna
Allilujevová**

pochmurný a bez perspektiv. Mučil mě vnitřní nepokoj. Vícekrát jsem uvažovala o sebevraždě. Náboženství mi tenkrát neříkalo nic. Zнала jsem však několik nábožensky založených lidí v mém věku. Dívala jsem se na ně s úctou a úžasem. A právě tehdy ke mně přišel můj přítel z pracoviště. Byl to spisovatel a kritik Andrej Sinjavskij. Je to hluboce věřící člověk. Později byl za svoje názory odsouzený do sovětského koncentračního tábora. Sinjavskij mi řekl: „Sebevrah si myslí, že si bere život, ale tak tomu není. Zabijí si jen tělo, zatímco jeho duše potom hrozně trpí... Život dává Bůh a on si ho i bere. Sebevrah hřeší proti zákonu života. Jeho hřích je proto hrozný...“

Tento rozhovor znamenal pro mne cestu k velkému objevu. Život si nedáváme, proto si ho ani nemůžeme vzít. Nezabiješ, to je jeden ze základních zákonů života. Atentát na život je zločinem, napomáhat životu štěstím... Štěstím je cítit se částkou tohoto velkého nesmírného života, který je všude, děkovat za něj, radovat se z něho... A když jsem chtěla vyjádřit všechny tyto city, velmi mi při tom pomáhaly Davidovy žalmy. Našla jsem v nich vyjádřený pocit, že existuje nejvyšší věčný život, který naplňuje celý vesmír, a já jsem v něm jako malé živé stéblo. David se raduje ze života, vidí v něm Boha, prosí Boha o pomoc, vyznává před ním svoje slabosti a hříchy, celou duší mu děkuje za světlo pravdy. Žalmy dávají člověku energii a naději i v nejchmurnějších chvílích. Nutí nás dívat se na sebe kriticky, zpytovat se a lítostí si očišťovat srdce. Žalmy, to je oheň lásky, vděčnosti, odevzdanosti a pravdy, to je oheň, který nikdy nezhasíná...“

Křest

Světlana přijala křest v pravoslavné církvi se silným vědomím, že tím patří mezi milióny věřících na celém světě. Tehdy byla ještě členkou komunistické strany.

Foto: Flickr/Imforest

Cynismus diktátorů – na jedné straně děti zavřené do lágrů, na druhé se vůdcové ukazují s dětmi na tribunách.

Křtil ji otec Nikolaj Golubcov. Světlana popisuje jak ještě v den, kdy měla být pokřtěna, absolvovala s ním zajímavý rozhovor: „V ten den, kdy jsem měla být pokřtěna, seděli jsme zase spolu v lavici. Otec Golubcov byl dojatý a řekl mi: ‚Když dospělý člověk přijímá křest, může to způsobit velkou změnu v jeho životě. Ale někdy se to může změnit i k horšímu. Porozmýšlejte ještě o tom, abyste nemusela litovat...‘ Řekla jsem mu, že už jsem o tom hodně přemýšlela a že se ničeho nebojím. Otec Golubcov se na mě podíval s úsměvem a dodal: ‚Dobře. Pamatujte tedy, že ti, které si vyvolil Bůh, se ničeho nebojí!‘ Potom mě pokřtil. Dal mi modlitební knihu a naučil mě, jak je možné se dobře

Foto: 2x gulag.jpnews.org; archiv MSI

modlit... Tak mě uvedl mezi milióny věřících, kteří žijí na této zemi.“

Připravil P. Martin Sedloň OMI ■

Prameny:
Senčík, Štefan, SJ. *Hladali úprimne II.* Rím;
Slovenský ústav svätých Cyrila a Metoda, 1982;
a ďalší zdroje

Hřích a pokání ve starověké tradici Církve

Foto: 2x archiv MSI

„Existuje jediné neštěstí: hřích. Všechno ostatní je jenom prach a popel...“ Tato slova vyřčená svatým Janem Zlatoústým (4. století) ilustrují úsudek starověkých křesťanů o destruktivní roli, jakou způsobuje v lidských duších a ve světě to, když se člověk zpronevěří Bohu.

Starověké křesťanské spisy zachycují nejstarší tradici (předávání) bohatství víry Církve i jejího morálního učení. Ukazují kontinuitu mezi Ježíšem, apoštolů a všeobecnou (řecky: katolickou) Církví tehdy i dnes.

Jen dvě cesty

Od samého počátku Kristovi vyzna-vači stáli před jasnou a zřetelnou volbou – vyslovit se pro Boha, nebo pro Satana. Jeden z nejstarších mimobiblických křesťanských spisů, tzv. *Didaché* (neboli *Učení dvanácti apoštolů*), začíná slovy: „Jsou

dvě cesty. Cesta života a cesta smrti. Mezi těmito cestami je velký rozdíl.“ A další velmi starý křesťanský spis, *List Barnabášův*, který byl sepsán v první polovině 2. století, dodává: „Jsou dvě cesty – učení, pro něž se možno svobodně rozhodnout. Cesta světla a cesta tmy. Mezi oběma cestami je velký rozdíl. Nad první jsou ustanoveni za světlonoše Boží andělé, nad druhou andělé satanovi. První je cesta Pána věčnosti, druhá vládce nynější hříšné doby.“

Didaché a *List Barnabášův*, křesťanské spisy 1. a 2. století, srozumitelně hovoří o dvou cestách: jedna je cestou k životu a světlu, druhá ke smrti a temnotě. *Tertium non datur*, třetí možnost neexistuje.

„...kdo se nehlásí ke svému Tvůrci; kdo zabíjejí děti; kdo ničí Boží zárodek (tj. nenarozené děti); kdo se odvracejí od potřebného... Děti, varujte se všech takovýchto lidí!“

Didaché, konec 1. století

kdo milují pošetilosti; kdo soudně vymáhají náhradu; kdo neznají soucitu se žebrákem; kdo nepomáhají znavenému; kdo se nehlásí ke svému Tvůrci; kdo zabíjejí děti; kdo ničí Boží zárodek (tj. nenarozené děti); kdo se odvracejí od potřebného; kdo utiskují souženého; kdo hájí bohaté, kdo nespravedlivě soudí chudé; naprostí hříšníci. Děti, varujte se všech takovýchto lidí!“ (Did. 5).

Nauka Církve se nezměnila

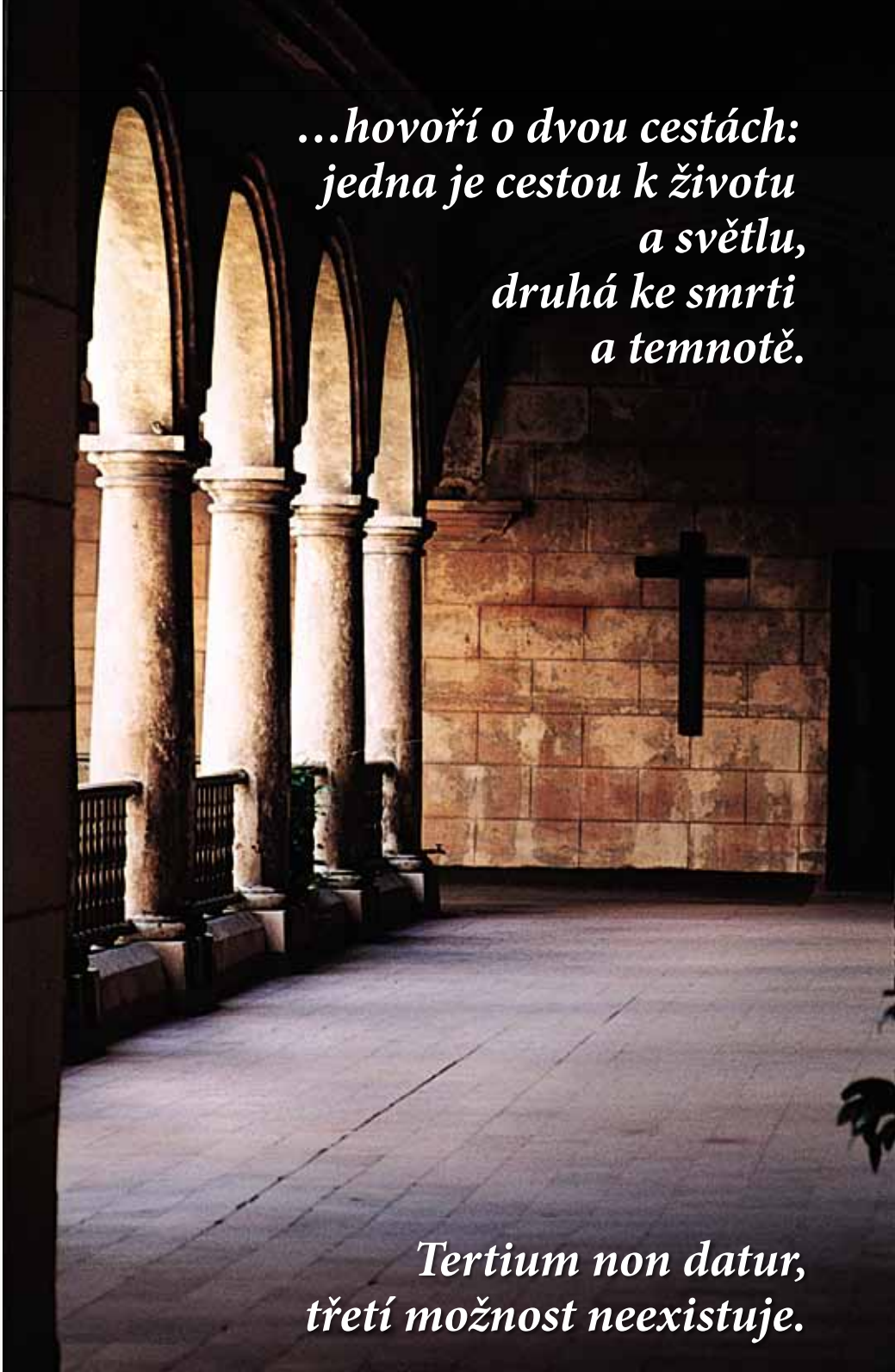
Spis *Didaché* vznikl pravděpodobně koncem 1. století, téměř současně s některými z pozdních spisů Nového zákona, a je výmluvným důkazem pokračování a neměnnosti morální nauky v tradici Církve.

Nauka o hříchu a způsobech boje s ním byla rozvíjena i pozdějšími starověkými křesťanskými autory. Zvláštní důležitost přikládali rozpoznávání počátku zla rodícího se v člověku ti, kteří pocházeli z mnišských a asketických kruhů. Jejich pozorování jim umožnilo odlišit řadu pokušení, „zlých myšlenek“, které nazývali také vášněmi, jež kazí lidské nitro (přesněji řečeno jde o neuspořádané vášně, protože vášně mohou být také očistěny, uspořádány a nasměrovány k dobremu, např. zápal pro dobro – pozn. red.).

„Démoni“

Evagrius z Pontu (4. století) tyto neuspořádané vášně prostě nazývá demony a rozlišuje mezi nimi osm druhů: obžerství, nečistota, lakotu, hněv, smutek, lenost, marnost a pýchu. Tento katalog připomíná v katolické církvi známý soupis sedmi hlavních hříchů. (Pozn. redakce: Jde o hříchy, které jsou častým kořenem mnohého dalšího zla v našem životě – tradičně je v pozdější katolické tradici mezi sedm hlavních hříchů počítána pýcha, lakomství, smilstvo, závist, nenávisť, hněv, lenost).

Cílem mnicha cvičícího se v křesťanské dokonalosti bylo dosáhnout apatheie, čili stavu bez neuspořádaných vášní, který Evagrius nazval „čistotou srdce“. Spočívala v osvobození od vlivu jednotlivých „demonů“ a v tom, že člověk nepáchal hříchy, a to nejen skutkem, ale ani myšlenkou. Podle Evagria je tato čistota přirozený stav člověka, zdraví duše. Pouze člověk osvobozený od nezřízené, chorobné připoutanosti ke stvořeným věcem, může být šťastný. Jde tedy o to, aby překonal větší či menší závislosti a nahradil je ctnostmi – vyjádřeno jedním slovem: jde o svatost.

*...hovoří o dvou cestách:
jedna je cestou k životu
a světlu,
druhá ke smrti
a temnotě.*

*Tertium non datur,
třetí možnost neexistuje.*

Který hříšník je na tom nejhůř?

„Nejmilejší! Ať se nikdo z vás nemylí. Nejhorším druhem hříchu je neporozumět jeho podstatě. Všichni, kteří uznávají své hříchy, mohou být díky pokání smířeni s Pánem. Žádný z hříšníků není víc hoden lítosti než ten, který si myslí, že nemá co oplakávat.“ Těmito slovy César z Arles v 6. století napomínal křesťany, aby poznali podstatu a špatnost hříchu.

Jak se rodí hřích?

Starověcí autoři se shodovali, že pramenem hříchu není především svět ani tělo, a dokonce ani satan, ale lidské srdce

a vůle. Hřích se rodí v lidském nitru, a teprve potom se dostává navenek. Proto je pro boj se zlem tak důležité umění rozpoznat ho už v počátečních stadiích, aby ho bylo možné co nejdříve vykořenit z duše člověka. Východní asketičtí spisovatelé rozlišili pět etap, v nichž obvykle hřích vzniká. Jedná se o řetězec vedoucí od myšlenky, která nás letmo napadne, až k úplné závislosti:

1. Nejdříve se objeví nápad – myšlenka, obraz nějakého hříšného činu. V tom ještě není nic špatného. Egypťští poustevníci jej přirovnávají k větru, který se nedá zachytit. ▷

Rozeznali řetězec: zlá myšlenka – zastavení u ní – vnitřní boj – souhlas – závislost

2. Druhá etapa je tak zvaná rozumová, když se zastavíme u zlé myšlenky – zatím bez rozhodnutí. Připomíná rozhovor biblické Evy s hadem.
3. Když se tento vnitřní rozhovor zahnízdí v lidském srdci a trvá nějakou dobu, přináší vnitřní boj, který ale ještě může a má skončit vítězstvím nad pokušením.
4. Bohužel se často stává, že člověk neztěží, ale souhlasí s hříšnou myšlenkou a rozhodne se uskutečnit ji. Tím již páchá reálný, byť vnitřní hřích. Od něho už není daleko k vnějšímu hříšnému jednání.
5. Poslední, pátá etapa pronikání zla do lidského srdce je závislost, která vzniká častými poklesky a setrváváním v hříchu.

Prosoche a proseuche proti hříchu

Starověcí křesťanští autoři nekončili pouze u popisu procesu, jak závislosti vznikají, ale snažili se pochopit, jak v každé situaci a v každé etapě bojovat o čistotu srdce. Mezi prostředky, které má člověk použít v boji se zlem, jsou na jednom z prvních

míst modlitba a ustavičná bdělost srdce. Autoři využívali podobnosti řeckých slov *prosoche* (pozornost) a *proseuche* (modlitba), aby upozornili na jejich význam,

a symbolicky spojovali tato dvě hlediska vztahu s Bohem v jediné.

Střelné modlitby slovy Písma

Evagrius z Pontu, kterého jsme už zmínili, dokonce zpracoval sbírku biblických citátů, aby člověk účinněji a rychleji překonával pokušení. Tyto krátké úryvky, které mohou sloužit jako střelné modlitby (tj. kratičké modlitby, které jakoby vystřelujeme k nebi), rozdělil do skupin. Mniši se je učili zpaměti a říkali je ve vhodnou chvíli podle druhu pokušení. V případě, že by některý citát zapomněli, bylo při odporu veškerému zlu uznáváno za osvědčené vzývat jméno Ježíš ve shodě s biblickým příslibem: „Každý, kdo vzývá jméno Páně, bude zachráněn“ (Sk 2,21). Ustavičná modlitba a vědomí Boží přítomnosti spojené s pokorou byly podle poustevníků, zkušených v askezi, nejlepší zbraní proti satanovým útokům.

A když přijde pád? – Podobenství o lékaři

Bohužel, někdy se stává, že člověk klesne. Starokřesťanští autoři pak doporučovali

*Pouze člověk osvobozený
od nezřízené, chorobné
připoutanosti ke stvořeným věcem
může být šťastný.*

„Odpuštění hříchů je větší zázrak,
než stvoření světa.“

svatý Augustin († 410)

Foto: Flickr, -Chloas

DVA NA JEDNOHO

„KDYŽ SE NEMOCNÝ SOLIDARIZUJE S LÉKAŘEM, VE DVOU NAD NEMOCÍ ZVÍTĚZÍ. KDYŽ JE NEMOCNÝ VÍC PŘIPOU-
TÁN K NEMOCI NEŽ K LÉKAŘI, PAK – PROTOŽE JSOU
DVA – JE LÉKAŘ PORAŽEN. ALE PO ONOM VÍTĚZSTVÍ
NEMOCNÝ UMÍRÁ. KDYBY STÁL NEMOCNÝ NA STRANĚ
LÉKAŘE, NEMOCI BY UNIKL, NEBOŤ BY NEMOHLA ZVÍ-
TĚZIT NAD DVĚMA, KTEŘÍ PROTI NÍ BOJUJÍ. POZORNĚ
POSLOUCHEJTE, PROČ JSEM VÁM UVEDL TOTO PŘIROV-
NÁNÍ. LÉKAŘEM JE BŮH, ČLOVĚK JE NEMOCNÝ, NEMOC
JE HŘÍCH. KDYŽ SE HŘÍŠNÍK SPOJÍ S BOHEM, PRAVÝM
LÉKAŘEM, NEMOC OKAMŽITĚ PŘEJDE A NEMOCNÝ JE
OSVOBOZEN. POKUD VŠAK NEŠŤASTNÝ HŘÍŠNÍK SVOU
NEMOC MILUJE, PAK NEHLEDÁ NEBESKÉHO LÉKAŘE, ALE
RADĚJI SE SPOJÍ SE SVÝMI HŘÍCHY, KTERÉ JSOU JAKO
SMRTELNÁ NEMOC. NEJENŽE SI NA SVOU NEMOC, ČILI
NA SVŮJ HŘÍCH, NESTĚŽUJE, ALE NESTYDATĚ, SE VZTYČE-
NOU HLAVOU SE JI SNAŽÍ HÁJIT. VSTUPUJE DO ÚZKÉHO

VZTAHU SE SVÝMI HŘÍ-
CHY A ZDÁ SE, JAKO
BY VÍTĚZIL NAD NEBES-
KÝM LÉKAŘEM. ALE TÍM-
TO NEŠŤASTNÝM VÍTĚZ-
STVÍM VSTUPUJE PO ŠIRO-
KÉ A POHODLNÉ CESTĚ
DO PEKLA. KDYBY
ALE PŘITAKAL LÉKAŘI
A ZVÍTĚZIL NAD HŘÍ-
CHEM COBY NEJKRUTĚJ-
ŠÍ NEMOCÍ, ZASLOUŽIL
BY SI VSTOUPIT ÚZKOU
A OBTÍŽNOU CESTOU
DO NEBE.“

Svatý César z Arles na knižní iluminaci

svatý César z Arles

co nejdříve své viny vyznat. Velmi často přirovnávali pokání k lékařským zásadám. Syrský spisovatel Afrahat, který žil ve 4. století v Mezopotámii, představuje hříšníka jako zápasníka nebo vojáka, jenž se v boji zranil. Bude-li zranění skrývat a rychle jej neukáže lékaři, nepochybně se udělá gangréna, která povede k smrti. Podobné rady uděloval v 6. století svatý César z Arles (viz text v rámečku na této straně vpravo).

Obrovský zázrak

Odpuštění hříchů je podle svatého Augustina, který žil na přelomu 4. a 5. století, větší zázrak než stvoření světa. Děje se však vždy ve spolupráci s člověkem. Svatý Cyril, jeruzalémský biskup ze 4. století, o tom pojednává takto: „Hřích je tedy veliké zlo, ale ne takové, které by se nedalo napravit. Je těžké pro toho, kdo je nese, ale lehké pro toho, kdo je pokáním odmítá. Představ si, že někdo má na dlani rozžha-

vené uhlíky. Pálí ho tak dlouho, dokud je drží. Ve chvíli, kdy je zahodí, ztrácí to, co páliho.“ Vyznat viny je tedy nejsnazší a nejjistější způsob, jak ze sebe sejmout tíhu hříchů a závislostí.

V tomto směru nic nového

Z tohoto hlediska se během staletí, která uplynula od doby církevních otců prvních křesťanských století, nic podstatného nezměnilo: člověk je stejně ohrožen pokušením, stejně hovoří se satanem, stejně se dá svést a stejně klesá. Nezměnil se ani vztah Boha k hříchu, neboť Bůh nám stále stejně chce pomoci, abychom si

uchovali čistotu srdce, vydrželi pokušení a povstali z pádu. Stejně jako předtím touží po obrácení hříšníků, aby jim mohl odpustit všechna provinění. Na každého, i na největšího viníka, čeká ve svátosti smíření. Nechce dolomit nalomenou třtinu, ani uhasit doutnající knot (srov. Iz 42,2–3). Zná lidskou slabost a je plný milosrdenství.

Sebastian Bednarowicz (upraveno) ■

Doporučená literatura:
Špidlík, Tomáš. *Prameny světla*. Olomouc;
Refugium Velehrad-Roma, 2009.

Být učitelem, architektem...?

Foto: klokoty.cz

Pochází z Polska, z oblasti Mazurských jezer. Knězem je druhým rokem. Ale už sedmým rokem je P. Pawel Dembek OMI řeholníkem – misionářem oblátem Panny Marie Neposkvrněné.

Misionářem!

Proč ses rozhodl stát se knězem?

Moje maminka je učitelka, na základní škole mě učila matematiku. Při vstupu

na střední školu mi bylo jasné, že se chci stát učitelem, po prvních letech studia pak vítězil architekt. Jako střední školu jsem si zvolil oblátský nižší seminář – našel jsem si ho v polských katolických novinách, kde ho inzerovali jako dobrou školu. Moji spolužáci smýšleli jako já a uvažovali o povoláních jako námořník, právník... V posledním ročníku studia část z nich řekla, že by se chtěli stát kněžími. A mě tak dva měsíce před koncem stu-

Řekl jsem si, že architektem se můžu stát vždycky, ale pokud je tohle povolání, měl bych na něj odpovědět.

Foto: Zs. archiv P. Pawela Dembeka OMI

dia napadlo, že má cesta je také kněžství. Řekl jsem si, že architektem se můžu stát vždycky, ale pokud je tohle povolání, měl bych na něj odpovědět. A čas v noviciátu mi to potvrdil.

Jeho posláním je duchovní formace a poznání života v řeholním společenství. Po skončení noviciátu následují časné řeholní sliby, tj. zatím ne na celý život, ale na určitou dobu. Teprve za tři až šest let potom mohou následovat věčné řeholní sliby.

(Pozn. redakce: Noviciát je přípravou na vstup do řeholního společenství. V různých řádech a kongregacích trvá jeden až dva roky; u misionářů oblátů 13 měsíců a jeho součástí je měsíční praxe).

Proč jsi se stal oblátem? Mohl bys nám říci, co to pro tebe znamená?

To už jsem nevybral já. Říkávám, že to vybral Pán Bůh... a myslím, že dobře. Bylo zajímavé vidět misionářské charisma oblátů, se kterými jsem se setkal na střední škole. Přitažlivá byla i jejich mezinárodnost. Vnímám také rozdíl oproti diecéznímu knězi, kde se mi zdálo, že žije a pracuje sám za sebe a dělá něco pro lidi. U oblátů je to jiné: my a lidé spolupracujeme.

Jak došlo k tomu, že ses rozhodl jít do Čech?

Před věčnými sliby (na začátku 5. roku semináře) jsem byl krátkou dobu v exercičním domě v rodišti zakladatele kongregace oblátů v Aix en Provence. I to mě ovlivnilo. Požádal jsem proto o vyslání na misie a mě samotného napadlo Německo. Nabídl jsem to představeným. Konec školy byl opravdu napínavý, vůbec jsem nevěděl, jak se nakonec otec provinciál rozhodl. Pak přišel a zeptal se, jestli bych byl ochotný pracovat v rámci Středoevropské oblátské provincie v Čechách, kde je naléhavá potřeba, a dal mi hodinu na rozmyšlenou. Souhlasil jsem. Násle-

Otec Pawel ještě ve Wroclawi – adorace po Prvním svatém přijímání

Mým přáním je být co nejlépe na tom místě, kam mě dovedla vůle Boží.

doval ještě rok v pastoraci ve velké farnosti ve Wroclawi (Vratislav) – zároveň jsem se učil česky – a pak cesta do Čech.

Kdybys mohl mít nějaké přání...?

Naučil jsem se už jednu věc – v životě přicházejí věci, které se stanou „tak nějak bez

nás“ a my je máme za úkol co nejlépe prožít. Mým přáním je být co nejlépe na tom místě, kam mě dovedla vůle Boží. Mám rád tento citát: „Modlitba nemění svět, ale mění člověka, který mění tento svět.“

Připravila Hana Koukalová ■

Foto: archiv P. Vlastimila Kadlce OMI

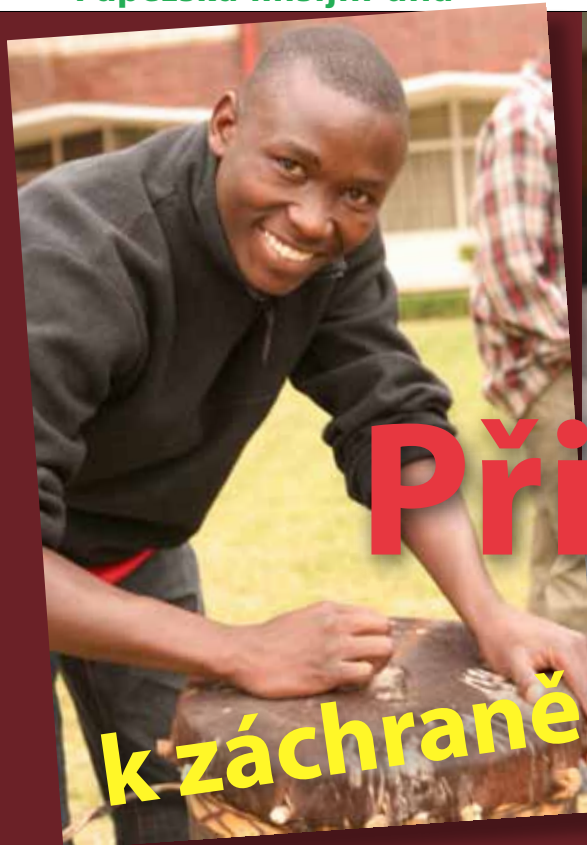
MISIONÁŘI OBLÁTI PANNY MARIE NEPOSKVRNĚNÉ

Společenství oblátů nabízí dvě cesty:

- přes 3200 kněží hlásá Krista skrze kázání, vyučování a udílení svátostí.
- přes 500 bratrů žije v našem misijním společenství, pracuje v řemeslných či ekonomických oborech v našich kláštřích a vytváří zázemí pro naši misijní činnost. Část se také věnuje přímé misijní činnosti.

Kontakt pro ty, kteří chtějí poznat život v našem společenství:
P. Martin Sedloň OMI, provinční vikář pro ČR (mobil: 731 621 241,
e-mail: martinomi@centrum.cz)

Misionáři Obláti Panny Marie Neposkvrněné
Žebnická 559, 331 01 Plasy
www.oblati.cz

Přispějte k záchraně kněžských povolání v misiích!

**Právě tam,
kde je kněží nejvíc potřeba,
chybí peníze na jejich vzdělání.**

Kněží v misiích nemívají žádný plat, žijí z darů dobrodinců, překonávají velké vzdálenosti a do některých částí farnosti se dostanou mnohdy jen několikrát za rok, řeší problémy bídy, nemocí, hladu i pronásledování. Protože v řadě misijních zemích je situace kněžských povolání podobná jako v např. Zambii, podívejme se přímo do Zambie!

Počet povolání v Zambii stále roste, ale z nedostatku finančních prostředků není možné všechny zájemce přijmout. Studium a příprava trvá 13 let a vše je rozdělené do následujících etap:

- 5 let – malý seminář (podobně jako naše středoškolské vzdělání);
- 1 rok – duchovně-formační rok;
- 2 roky – studium filosofie;
- 2 roky – studium teologie;
- 1 rok – pastorační praxe ve farnostech;
- 1 rok – studium teologie zakončené jáhenským svěcením;
- 1 rok – studium teologie zakončené kněžským svěcením.

Seminářů je v Zambii celkem deset. Bohoslovců stále přibývá a místní lidé jen těžko hledají možnosti, jak zajistit dostatek místa na studium, ubytování, toalety, učebny, knihovny apod. Často se stává, že se biskupovi přihlásí například 40 zájemců, ale on jich může vzít jenom pět. Dochází i k tomu, že biskup musí

odmítnout všechny kandidáty, a to jen proto, že by nezvládl zaplatit školné.

Seminaristé musejí sami také na studium a pobyt v semináři přispívat. Je samozřejmostí, že ve svém volném čase pracují na zahradě, starají se o domácí zvířata nebo jinak pomáhají. Každý má přesně určený úkol, kterým se podílí na zajištění chodu semináře.

*„Moje tajemství je prosté: dát všechno a nenechat si nic.“
sv. Jan Maria Vianney
– patron kněží*

Staňte se sponzory misí:

- *I na vás záleží, kolik bude kněží v misiích!*
- *Přihlaste se do kanceláře PMD jako sponzor misí.*
- *Sponzorujte bohoslovce v misiích modlitbou a finančním darem.*
- *Sponzory mohou být jednotlivci, rodiny, společenství i farnosti.*
- *Podpořte bohoslovce částkou 15 000 Kč ročně.*
- *Není nutné přispívat celou částkou, jakákoliv pomoc je vítána.*
- *Číslo účtu: 72540444/2700, specifický symbol: členské číslo dárce, variabilní symbol: 30.*
- *Pracovníci PMD rádi vystaví na požádání dárčům potvrzení pro daňové účely.*

Protože studium seminaristů v misiích podporují na přání Svatého otce velice významným způsobem Papežská misijní díla (PMD), je dobré se stát právě sponzory PMD.

Bůh sám, který je Pánem všech povolání, jistě vaši lásku pro misie štědře odmění. Upřímně děkujeme!

P. Jiří Šlégr, ředitel PMD v ČR ■

P. Jiří Šlégr (vlevo)

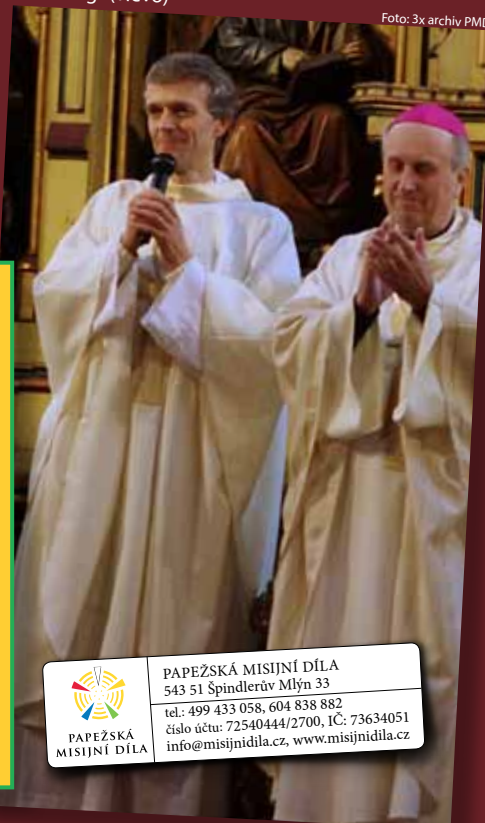

Foto: 3x archiv PMD

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA
543 51 Špindlerův Mlýn 33
tel.: 499 433 058, 604 838 882
číslo účtu: 72540444/2700, IČ: 73634051
info@misijnidila.cz, www.misijnidila.cz

Slib v sanitce

Foto: Flickr, klikreflex

Na sklonku roku 2000 se začal odvíjet příběh, který po deseti letech skončil záchranou kostela. Je to vyprávění o tom, jak se bez varování dokáže člověku naráz změnit život.

Absolvoval jsem tehdy běžnou operaci, na jejímž konci byla docela závažná porucha trávení (z padesáti procent smrtelná), přísná dieta a velký úbytek na váze. Když jsem se už více než půl roku zotavoval, našli lékaři další, velmi závažnou nemoc s ještě horší prognózou, která si vyžádala další operaci a nepřijemné chemoterapie... Začal jsem se modlit za sebe, když předtím patřily modlitby výhradně mým blízkým.

Při převozu do nemocnice na operaci, jejíž výsledek byl velmi nejasný, jsem si pro sebe v duchu slíbil, že když mě Pán Bůh nechá na živu a dovolí to můj zdravotní stav, pokusím se zachránit dominantní stavbu ve své rodné obci – zdevastovaný kostel – a zařídit jeho opravu. Když jsem se s tím po nějakém čase svěřil svému faráři, ten to označil jako smlouvu s Bohem. Já jsem to tak ale nebral.

Uplynuly dva roky. Můj zdravotní stav se po několika operacích a drastických doléčovacích procedurách postupně zlepšil, a to až do stavu, kdy jsem mohl svůj tehdy tajný slib začít plnit. Slib to byl tajný téměř po celou dobu oprav kostela. Jen nejbližším ve své rodině jsem se po určitém čase svěřil.

Tehdy jsem neměl žádné zkušenosti, ale ani představu o opravách kulturních památek. Natož pak abych si dokázal představit, jak nesmírně obtížná cesta vede k získávání finančních prostředků. Prvním krokem bylo „obcházení“ různých institucí, zasílání žádostí o finanční pod-

poru, ale i osobní návštěvy na všelijakých úřadech, dokonce i na ministerstvech a u poslanců. Bylo pro mě obrovským zklamáním, že i přes dané přísliby nikdo nepomohl. Rodinné prostředky (byl jsem v té době invalidní důchodce) byly vynakládány na bezvýsledné cesty po úřadech a na telefonování. Tak to nemohlo jít dál.

Zbyla poslední cesta. „Zastřešit“ se občanským sdružením, získat kolem sebe tři obětavé přátele a s nimi se pokusit o téměř nemožné. Ale stal se, jak bych to nazval, téměř zázrak. Začalo být vidět malé světélko na konci tunelu. Po letech práce, přes odpor a pomluvy některých (jiní naopak velkoryse pomáhali) se podařilo dát dohromady víc než osm milionů

korun, velmi hospodárně využitých při prováděných pracích.

Na konci je zde zachráněný a kompletně opravený kostel. Dá-li Bůh, bude sloužit dalším generacím věřících, za dobrého počasí bude otevřený turistům, již slouží ke koncertům pro širokou veřejnost a bude na dlouhou dobu připomínat splněný slib. Slib, v jehož splnění jsem na začátku ani nedoufal. Byla to náhoda? Lékařská péče byla vynikající, ale...? Díky lékařům, rodině a Pánu Bohu.

Náš současný kněz řekl: Vaše nemoc se nakonec stala zdrojem velkého požehnání a dobra.

František ■

Foto: Vojtěch Novák

Hnutí obnovy v Duchu Svatém

prohloubilo víru

Foto: 4xVit Kobza

Asi nejviditelnějším projevem hnutí obnovy v Duchu Svatém je Katolická charismatická konference. S loňským počtem 5000 účastníků je tato největší katolická akce v České republice prostě nepřehlédnutelná.

Přesto je charismatická obnova, jak se jí zkráceně říká, pro mnohé katolíky dosud poměrně tajemnou záležitostí. Se shromážděním „charismaticů“ to totiž bývá podobné jako s pokličkou nad hrncem: poklice nad ním řinčivě nadskakuje, protože v něm to vře a natlakovaná pára chce ven.

Co je tedy v hrnci v tomto případě? Na to jsme se zeptali Mons. Aleše Opatrného, biskupského vikáře pro pastorační práci v pražské arcidiecézi, který má s katolickou charismatickou obnovou bohaté zkušenosti.

Otče Aleši, je třeba se hnutí charismatické obnovy bát? A co od ní může přijít, přichází, nebo už i přišlo dobrého?

Trochu mne překvapuje, že bych měl obhajovat charismatickou obnovu v katolické církvi jako něco nového, neznámého nebo podezřelého. Charismatická obnova se rozvíjí v katolické církvi od poloviny šedesátých let minulého století. Já sám jsem se s ní setkal a oslovila mne před sedmadvaceti léty, tedy v desátém roce mé kněžské služby. Papežové (např. Pavel VI., Jan Pavel II.) se k ní postavili kladně. Že se

nějaký způsob zbožnosti někomu nelíbí, mi nepřijde nijak divné. Ovšem to, co je jiné nebo mně málo blízké, nemusí být automaticky hned špatné. Je také pravděpodobné, že se někdo setká s charismatickou obnovou v nějaké deformované, a tedy odpudivé formě – podivné formy křesťanství u jednotlivců i malých skupin existují a zřejmě existovat budou.

A k otázce, co od ní přišlo nebo přichází dobrého, lze jen říci, že obnova přinesla prohloubení víry mnohým, jakož

i větší schopnosti ke službě. A to doslova po celém světě. Není to samozřejmě jediná akce, skupina či metoda v Církvi, která by něco takového způsobovala.

Proč bývají vnější projevy na charismatických shromážděních tak výrazné – zdvižené paže, zpívání chval s rytmickou hudbou, mluvení v jazycích a podobně?

Zdvižené paže na charismatické konferenci v posledních letech takřka nevidět. Škoda, i tělo může vyjadřovat modlitbu, to přece v katolické církvi odedávna známe – a nejde jen o klečení. Rytmická hudba je mnoha současníkům vlastní a modlitba v jazyku (což má asi otázka na mysli) je prostě jeden z projevů modlitby.

Vraťme se k nejčastějšímu názvu hnutí: proč „charismatická“ a proč „obnova“?

Protože nejde o nějakou novou víru, ale o obnovu, prohloubení či lepší uchopení víry křesťana, a protože se – mimo jiné, a ne v první řadě – zdůrazňuje, že dary Ducha Svatého čili charismata mají být rozpoznávána a využita ke službě, protože si jakožto Boží obdarování nezasluhují nic jiného.

O co především se, otče Aleši, podle vás v hnutí obnovy v Duchu Svatém jedná? Co se tam děje?

Základem obnovy v Duchu Svatém je absolvování zpravidla osmitýdenního kurzu. Jeho účastníci se jednou týdně setkají ke společné modlitbě, reflexi uplynulého týdne, k vyslechnutí katecheze. Kromě toho se od nich požaduje, aby každý den věnovali asi 20 minut rozjímání a modlitbě nad připraveným textem Písma. Tyto texty tvoří jakousi osnovu celého kurzu a rozvíjejí obsah vyslechnuté katecheze. Kromě toho se účastníci ještě setkají ke kající bohoslužbě, která vrcholí osobním absolvováním svátosti smíření a případnou modlitbou za vnitřní uzdravení. Dále se setkají k modlitbě za další vyjití Ducha Svatého: V závěrečné boho-

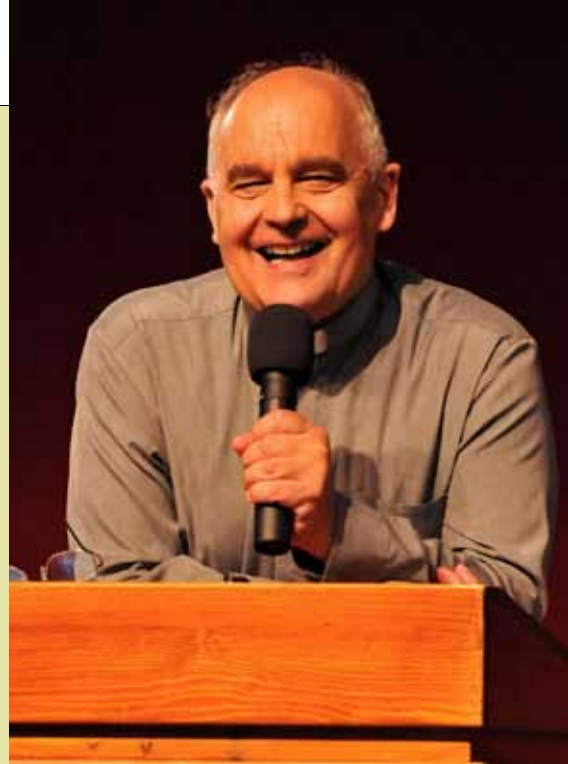
Nejde o nějakou novou víru, ale o obnovu, prohloubení či lepší uchopení víry křesťana.

...je jim připomenuto, že dostali obdarování, která jsou určena ke službě v Církvi, případně lidem vůbec.

službě rozeslání je jim připomenuto, že dostali obdarování, která jsou určena ke službě v Církvi, případně lidem vůbec. Někteří se potom i nadále scházejí k modlitbě v malé skupině, někteří ne. Cílem celé obnovy je jasnější poznání toho, čím jsem obdarován, jsem-li křesťanem, čili plnější poznání odpuštění, vykoupění, Božího synovství (dětství), obdarování Duchem. Jinak řečeno: plnější „uchopení“ toho, co bylo křesťanu darováno křtem, bířmováním a ostatními svátostmi, jakož i případnými dalšími osobními Božími obdarováními.

Kde se berou ona charismata a k čemu slouží?

Odpoví nám koncilový text – úryvek z dogmatické konstituce o církvi *Lumen gentium* (LG 12):

Týž Duch Svatý kromě toho Boží lid posvěcuje, vede a zkrášluje ctnostmi nejenom prostřednictvím svátostí a služeb, nýbrž nadto své dary „přiděluje každému zvlášť, jak chce“ (1 Kor 12,11). Rozdává mezi věřící každého stavu také zvláštní milosti, kterými je činí schopnými a pohotovými přijímat různé práce užitečné pro obnovu a další rozvoj církve, a to podle slov: „Ty projevy Ducha jsou však dány každému k tomu, aby mohl být užitečný“ (1 Kor 12,7). Tato charismata se mají přijímat vděčně a radostně – ať už jsou oslnivá, či jen prostá a běžná – neboť jsou potřebám církve zvlášť přiměřená a užitečná.

...udělali intenzivnější zkušenost, zejména s modlitbou ve společenství.

Foto: Stanislav Chlup

Foto: Vít Kobza

Ide o plnější „uchopení“ toho, co bylo křesťanu darováno křtem, biřmováním a ostatními svátostmi...

Co je křest Duchem Svatým? V jakém je vztahu ke křtu vodou a k biřmování?

Tento výraz má svůj původ mimo katolickou církev. V katolické církvi, aby se zabránilo terminologickému nedorozumění, se už dávno místo toho většinou používá přesnější výraz „modlitba za další vylití Ducha Svatého“. Oč jde, říká právě tento název. Je to tedy prosebná modlitba.

Jaký je vztah lidí žijících spiritualitu obnovy v Duchu Svatém ke „standardní“ liturgii a ke svátostem?

Žádná spiritualita obnovy v Duchu Svatém není. Nanejvýš může jít o určité zkušenosti, kterých křesťané nabyli v kurzu obnovy, nebo i později. Lidé, kteří prošli kurzem obnovy v Duchu Svatém, jsou

normální katolíci (a pokud jsou to například řeholníci, tak samozřejmě žijí spiritualitu své řehole). Možná ale, že o něco víc spoléhají na modlitbu, protože s ní udělali intenzivnější zkušenost, zejména s modlitbou ve společenství. A pokud se prohloubila jejich víra, prohloubil se i jejich život ze svátostí.

Jaká může skrývat tato duchovní cesta nebezpečí?

Jako kterákoliv jiná: má-li totiž někdo dojem, že když objevil něco dobrého, musí to všem vnutit. Nebo když se domnívá, že to, co je pro něho nové, je všelék, kterým

buď vše u všech vyřeší, nebo který ho uchrání od klopotné cesty postupného růstu ve víře.

Co může případný účastník či účastnice Katolické charismatické konference očekávat?

Že se bude s ostatními modlit, zpívat, poslouchat přednášky, adorat, slavit mši svatou, odpočívat, podle potřeby pít kafe, limonády nebo při obědě pivo, potkávat přátele a dávat si pozor, aby v hale nezašlápl nějaké batolící se malé dítě. Že bude mít k dispozici po velkou část konference desítky zpovědníků „na výběr“. No, a také že s ním Pán Bůh třeba trochu „zacvičí“ a on zjistí, že to bylo pro něho přínosné.

Připravil Ondřej P. Vaněček ■

Foto: Stanislav Chlup

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Otec posílá Syna, Otec a Syn posílají Ducha svatého.^[Sent. cert.]

Duch svatý vychází od Otce a Syna, jakožto jediného principu, jedním jediným vydechováním (*spiratio*).^[De fide]

Veškerá činnost Boží navenek je společná všem třem Osobám.^[De fide]

Srov. Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc, 1994.

K prameni Ohně

Bílá sobota roku 2001 byla velice chladná. Večer mě čekal křest, biřmování a první svaté přijímání. Nervózně jsem kouřil jako trafikant. Kostel se nevytápěl, ale zářil jako o svatbě. Byl jsem pokřtěn, biřmován, poprvé jsem jím Tělo Páně a piji jeho Krev. Klekl jsem si... Vnímám silnou Boží přítomnost. Mír a pokoj, jaký jsem ještě nikdy nepocítil. To musí být Duch Svátý! Bylo mi horko, musel jsem si svléct kabát. Od toho večera nekouřím, navzdory dvacetiletému návyku.

Setkání s letničním hnutím

Moje mladší sestra, která prožila obrácení už o dvanáct let dřív, mě zavedla mezi evangelikální křesťany. Tam jsem se při spontánních společných modlitbách setkal s typickým charismatem letničního hnutí – mluvení v neznámých jazycích, kterým se říká cizí a andělské. Svou tajemností ve mně vyvolávaly zvláštní směs pocitů – spíše než obava jim vévodila nejistota – z doteku neznámého i z nemožnosti se do toho zapojit. Cítil jsem i posvátnou bázeň. Začíná to jako rychlé šepotání, u někoho zas jako pomalé vydechování slabik, nejdříve tiché, pak zvolna sílící, až potom modlící se pronášejí zřetelná

Foto: Zx Stanislav Chlup

slova. Vrtalo mi hlavou, proč takový dar nemám, když jsem zažil tak zřetelný dotek Ducha. S ohledem na svou nezkušenost i jako katolík jsem zůstal raději opatrný. Nabídku přátel na vkládání rukou jsem odmítl a popravdě řekl, že se na to necítím. Pokud mám do této vody vstoupit,

říkal jsem si, tak raději na našem „skalnatém“ katolickém břehu.

První průzkum

Začal jsem se tedy zajímat o to, zda také v katolické církvi existuje podobný proud, který usiluje o to aktivně se otevřít Duchu Svatému a nechat se jím naplnit a obdarovat k účinné službě. Vypravil jsem se proto sám na setkání charismatické obnovy do kostela sv. Václava v Praze-Vršovicích. Bylo to pro mne zvláštní prostředí – neznámé písně s kytarou, modlitba se zdviženými rukama, spontánní chvály... Co mne uchvátilo nejvíc, byla hloubka promluv. To vybudovalo přesvědčivý základ mé důvěry.

Objevná výprava na konferenci

V roce 2005 jsem se přihlásil na Katolickou charismatickou konferenci v Českých Budějovicích. Přetrvávající nejistota, kterou jsem si s sebou přivezl, dostala první těžkou ránu hned při zahajovací, docela „standardní“ mši svaté: lidé v našlapaném kostele knězi odpovídali jak z jedné úst – v jeden okamžik, pevně a mocně. Večer jsem se vracel na pokoj zvědavý, zda mi přidělili nějakého spolubydlíčího. Z postele se vysoukal sympatický blondatý mladík. Představil se jako Pavel a hned mi nabídl novokněžské požehnání, které jsem radostně přijal. ▶

„Díky charismatickému hnutí mnozí křesťané, muži i ženy, mladí i staří, objevili letnice jako živou a přítomnou realitu ve svém všedním životě. Vybízím, aby se spiritualita letnic rozšířila v církvi jako obnovené úsilí modlitby, svatosti, společenství, svědectví.“

Jan Pavel II.

Foto: Alois Vašků

Konference probíhala ve sportovní hale. Promluvy přednášejících, modlitby, slova chval s bigbitovou kapelou, to vše mne hluboce zasahovalo a pomáhalo mi k intenzivnímu uvědomění víry, prožívání vztahu s Pánem, s Církví. Mnoho rukou kolem mne se vztahovalo vzhůru. Ale moje dlaně ne a ne se zdvihnout. Byl to nezvyk a ostych. Nutit jsem se ale nechtěl. Čekal jsem, jestli to přijde samo jako pravdivý výraz mé touhy po Bohu. Když se mi podařilo vnitřně se odevzdat, vylétly nahoru zcela svobodně. „Aleluja, On je štítem mým...“ jásal jsem a vzpínal se vzhůru.

Páteční program byl zaměřený kajičně, přes poledne s příležitostí k přijetí svátosti smíření. Viděl jsem tichou bitvu s tím Zlým. Na vyvýšených tribunách po obou stranách haly se začali v odstupech usazovat kněží v albách. S polibkem oblékali štolu, jako rytíři opásávající se k boji. Z čekajících zástupů se oddělovali kajičníci a přistupovali k nim. V té scéně jsem rozpoznal Boží moc a slávu: toto

„Období po koncilu zřídka kdy oživovalo naděje Jana XXIII., který toužil po „nových letnicích“. Jeho modlitba ale nezůstala nevyšlyšena. Do srdce světa, vysušeného racionalistickým skepticismem, přišla nová zkušenost Ducha Svatého, která vytvořila celosvětové hnutí Obnovy. To, co Nový zákon popisuje, totiž charismata jako viditelná znamení toho, že Duch přichází, nejsou už pouze starověkou záležitostí, dávnou minulostí – tato historie se stává dnes žhavou skutečností.“

kard. Joseph Ratzinger

„Tato charismata se mají přijímat vděčně a radostně – ať už jsou oslnivá či jen prostá a běžná – neboť jsou potřebám církve zvláště přiměřená a užitečná. Mimořádných darů se však nemáme dožadovat nerozvážně, ani od nich nemáme domyšlivě očekávat ovoce apoštolských prací. Posouzení jejich pravosti a řádného používání náleží církevním představeným; jim zvláště přísluší nezhášet oheň Ducha, ale všechno zkoumat a držet se toho, co je dobré (srov. 1 Sol 5,12.19–21).“

z konstituce 2. vatikánského koncilu Lumen Gentium (článek 12)

je masivní drtivý protiútok proti hříchu, proti satanovi! A přitom tady se vše děje v tichu, v něžnosti. Od pátku do neděle se počet lidí na konferenci ztrojnásobil. Zvláštní bylo, že s rostoucím počtem účastníků sílila v několikatisícovém společenství i intimní rodinná atmosféra.

Jazyky sice nemluví...

Na konferenci jsem se vypravil i v dalších letech. V jazyku se sice dodnes nemodlím, ale Duch Svatý mne ve svém hnutí obnovy bohatě obdaroval i tak – intenzivní formací skrze promluvy, tematické

semináře, modlitby, zpěv, tanec, a samozřejmě i prostřednictvím svátostí a skrze společenství. Proniknout ještě hlouběji mi pak pomohly exercicie v Komunitě Blahoslavenství v Dolanech u Olomouce, při kterých jsem prožil tak nádherné doteky Ducha Svatého, že to nedokáži popsat.

Ondřej ■

Informace o každoroční Charismatické konferenci (program, přihlášky):

<http://konference.cho.cz>

Smrt

„Co se ti vybaví, když se řekne: smrt? Už první pocit a první myšlenka ti mohou prozradit, jak vážně bereš Ježíšova slova,“ říká P. Martin Sedloň OMI v knížce *Doprovázení*. Jde o tematicky uspořádanou sbírku krátkých reflexí k duchovnímu vedení. Můžete si ji objednat jen za příspěvek na tisk a poštovné, podobně jako další publikace vydané tiskovým apoštolátem A.M.I.M.S. (buď na www.amims.net, nebo pomocí ústřížku níže). Publikace jsou určeny i pro další šíření – apoštolát ve vašem okolí.

Foto: 2x Anton Frič

- Samozřejmě, smrt je věc bolestivá. Zvláště pro blízké, kteří milují. Ale to ještě neznamená, že nemůže být zdrojem velkého požehnání. Naopak, vřdyť kříž také rozdrásal nejen Ježíše, ale i srdce mnoha jeho blízkých, a jak ohromným se stal požehnáním. Dodnes jsou skrze tuto událost zachráněny pro věčnost miliony lidí.
- Neodmítej bolest, kterou způsobuje dotek smrti. Dej jí volný průchod. Ale nech ji také naplnit Boží přítomností, Boží láskou, Boží nadějí – vším tím, co je věčně krásné.
- Kdosi řekl: „Od prvních Velikonoc už smrt nezabíjí.“ Každý rok máš možnost prožít Velikonoce, jako kdyby to byly ty první. Opírej se o ně, aby strach ze smrti neovlivňoval tvá rozhodnutí.
- „...a smrt je pro mne zisk,“ píše sv. Pavel (Flp 1,21). Zní ti to ještě trochu zvláštně? To je přirozené. Ale pamatuj na to, že jsi povolán žít i myslet také nadpřirozeně. Otevři se Duchu Svatému.
- Smrt je v pravém smyslu slova „sourozence“ – rodí se už spolu s naším životem. Proto je tak důležité naplňovat lidský život Božím životem už tady na zemi. Podvědomá prázdnota a pocit, že život je bez hlubšího smyslu, je právě důsledkem nedostatku Božího života v člověku.

z knihy P. Martin Sedloň: *Doprovázení*. Vranov nad Dyjí; A.M.I.M.S., 2010. ■

Od prvních Velikonoc už smrt nezabíjí.

objednávkový kupon

Vaše adresa:

PŠČ:

Podpis:

Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk	kusů
Sedloň: <i>Doprovázení</i> (reflexe k duchovnímu vedení; formát 21x12cm 44 stran, 10 Kč)	
Dunda: <i>To promodlím</i> (modlitby pro vás i k darování; formát A6, 44 stran, 5 Kč)	
A já jsem s vámi i za železnou oponou (skutečné příběhy; A5, 80 stran, 15 Kč)	
Castiglione: <i>Svatý zázraků a lásky</i> (sv. František z Pauly; A5, 68 stran, 15 Kč)	
Zerhau: <i>Krásna a statečnost</i> (legenda o sv. Markétě; A5, 40 stran, 10 Kč)	
Simajchl: <i>Patnáct pravidel pro lektory</i> (A5, 32 stran, 10 Kč)	
Simajchl: <i>Naše role při nedělní bohoslužbě</i> (o mši sv.; A5, 76 stran, 15 Kč)	
Kaňa, Fukalovi: <i>Manželství od Boha nám dané</i> (A5, 48 stran, 15 Kč)	
Řekli svatí a to platí I. a II. (2 x 777 citátů svatých a blahoslavených; A5, 80 + 84 stran, 2 x 20 Kč)	I. díl: II. díl:
Stalo se III. (skutečné příběhy ze života s Bohem; A5, 60 stran, 15 Kč)	

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu **A.M.I.M.S., Římskokatolický farní úřad, 671 03 Vranov nad Dyjí 20** (je možné objednávat i na internetu www.amims.net nebo e-mailem na apostolat@fatym.com, či telefonicky 515 296 384). Knihy přijdou na vaši adresu s příloženou složenkou na uhrazení příspěvku na tisk a poštovné.

Asi 70 dalších publikací najdete na www.amims.net!

Objevili jste už

TémaBox?

temabox.tv-mis.cz

Foto: Flickr, Pragmagraph

Na internetu je rozptýleno velmi mnoho zajímavých křesťanských zvukových nahrávek. Ale právě v tom je ta potíž. Když je chvíle času, člověk ji často ztratí hledáním a vybíráním. Kdyby tak bylo nějaké místo, kde se dá dvěma kliknutími vybrat, spustit a pak už jen poslouchat... Takové místo existuje!

Opravdu stačí jen dvě kliknutí

Adresu <http://temabox.tv-mis.cz> si ani nemusíte celou pamatovat. Stačí, když do nějakého vyhledávače zadáte „TémaBox“. A hned na prvním místě by vás měl nasměrovat na přehrávač duchovních přednášek, kázání, seminářů, exer-

cicií a audioknih. Jeho obsluha je velmi jednoduchá. Z desítek nabízených titulů (cyklů) si v levém sloupci „zafajkujete“ kliknutím ten, který si chcete poslechnout – může jich být samozřejmě i několik... A pak kliknete na tlačítko „Přehrát“ – a už to běží. Mezi díly jednoho cyklu můžete přeskokovat klikáním v pravém sloupci, například když už jste si některé díly poslechli někdy dříve.

Materiál k poslechu na celý život

Zatím je k dispozici něco přes třicet titulů, ale přibývají rychleji, než je zvládnete poslechnout. A některé jsou opravdu dost rozsáhlé. Kromě jednotlivých přednášek tam najdete třeba kompletní exercicie nebo duchovní semináře P. Kodeta, P. Velly, P. Billa, čtyři ročníky biblic-

kých hodin P. Dokládala, všechny kapitoly z Nového zákona v angličtině či italsky... Vše doplněno i odkazy, na kterých je možné si nahrávky stáhnout – třeba do svého mp3 přehrávače.

Když přijde únava

Duchovní vzdělání je důležitá věc, ale někdy člověku už „hlava nebere“. Nebo si chce pustit něco lehčího, třeba k práci na počítači.

Nic snazšího. Vedle *TémaBoxu* existuje i křesťanský hudební *JukeBox*. Najdete ho na <http://jukebox.tv-mis.cz>. Ovládá se přesně stejně jako *TémaBox* – jen místo cyklů mluveného slova nabízí hudební nahrávky – většinou kompletní CD. Program na celý den si sestavíte opět několika kliknutími.

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Foto: Flickr, thornside

Augustiniáni

„Bože, stvořil jsi nás pro sebe, neklidné je naše srdce, dokud nespočine v tobě!“

sv. Augustin

Foto: archiv OSA

SVATÝ AUGUSTIN žil ve 4. a 5. století našeho letopočtu a pocházel z římské provincie Afriky. Byl to člověk neúnavně hledající Pravdu a štěstí, které je možno nalézt pouze v Bohu. Uskutečnil svůj ideál. Založil se svými přáteli společenství bratrského života, jehož základy spočívaly v lásce, studiu, životě v modlitbě a službě Církvi.

Augustiniáni jsou muži inspirovaní tímto ideálem a řádovou řeholí. Po 40 zemích celého světa je roztroušeno více než 3000 bratří a kněží. S přihlédnutím k potřebám církve v ČR je náplní naší činnosti oživení křesťanských společenství, práce ve farnostech, ve školství, na venkově, v oblasti sociální pomoci...

Můžeme nabídnout:

- Upřímné hledání Boha
- Následování Ježíše z Nazareta se všemi důsledky
- Společné sdílení života s bratry a sestrami v jedné komunitě
- Bezvýhradnou službu Církvi a ostatním

Augustiniáni, Josefská 8, 118 01 Praha 1, www.augustiniani.cz

Znovunalezení Krista

Foto: (c) Damon Hart-Davis

Zoufalý život

Je mi 35 let a mám sedmnáctiletou dceru, jsem svobodnou matkou. I když jsem věřící, k víře jsem od malička nebyla vedena. Teprve před třemi lety jsem byla pokřtěna já i moje dcera, ale v poslední době jsem o své víře dost pochybovala...

S dcerou žijeme v rodinném domku ještě s mým bývalým druhem a s jeho maminkou. Můj život v tomto domě byl donedávna dost krutý: samé problémy, hádky, stupňovalo se to čím dál víc – prostě to nebyl život, ale peklo. Vůbec jsem nevěděla, co mám dělat, jak to všechno mám řešit, protože ať jsem udělala cokoli, stejně to bylo pořád špatně a k ničemu dobrému to nevedlo. Ba naopak, nakonec mě to přivedlo k zoufalství.

Byla jsem úplně na dně. Přestala jsem se modlit, přestala jsem chodit do kostela

a bylo mi všechno jedno. Nechtěla jsem už slyšet ani rady kněze... Snažil se mi poradit, jak s tím vším bojovat, ale marně.

Jediné řešení smrt?

Pro mě už existovalo jen jediné řešení – moje smrt. V minulosti jsem se už několikrát pokoušela sáhnout si na život, ale nikdy mi to nevyšlo. Ale také to asi nikdy nebylo tak hrozné, jako teď. Tentokrát jsem se rozhodla naplno a definitivně: Vezmu si život.

Na druhý den jsem napsala své nejbližší kamarádce e-mail, kde jsem jí popsala, co chci provést, že už dál nemohu, nemám sílu a chuť žít. Toužila jsem po vysvobození a tím byla pro mě smrt. Tato kamarádka je pro mne víc než kamarádka, je to má biřmovací kmotra. V e-mailu jsem ji prosila, ať si všechno nechá pro sebe...

Toužila jsem po vysvobození a tím byla pro mě smrt.

Jsem ale ráda, že si to pro sebe nenechala. Díky Pánu Bohu za lidi, kterým na mě záleží. A ona je jedním z těchto lidí. Myslela jsem si, že nikomu na mě nezáleží, přepadla mě lhostejnost, nedůvěra vůči Pánu Bohu, ztráta víry... Nebýt jí, tak už jsem dnes nebyla mezi živými a nezažila bych ani to krásné překvapení, které následovalo potom.

Kácov a otec James Manjackal

Kamarádka – kmotra prozradila mé rozhodnutí vzít si život i jednomu knězi. Ten mi zavolał, zeptal se na mou situaci a potom mi nabídl, ať jedu příští týden do Kácova na evangelizační dny s indickým knězem otcem Jamesem Manjackalem.

O Kácově jsem už slyšela dřív, ale v té situaci, v jaké jsem byla, se mi jet ▶

Myslela jsem si, že nikomu na mě nezáleží, přepadla mě lhostejnost, nedůvěra vůči Pánu Bohu, ztráta víry...

Foto: (c) Damon Hart-Davis

Dnes už vím, že na to všechno nejsem sama.

za uzdravení, modlitba v jazycích a prosba o Ducha Svátého, aby vstoupil do každého z nás. Po modlitbě Přijď Duchu Svátý následovala výzva k odpuštění všem, komu jsme ublížili. Dále byla prosba k Pánu Ježíši, aby nám stvořil čisté srdce, abychom byli připraveni přijmout Ducha Svátého. Jeho můžeme přijmout, pokud se otevřeme Pánu Ježíši upřímně z celého srdce, je-li nám odpuštěno a také pokud i my odpustíme a rozhodneme se zanechat dosavadních hříchů. Otec James nám žehnal a nad každým se opět osobně modlil. Celou dobu, než došel ke mně, ale i potom, když se nade mnou modlil, jsem v duchu říkala: „Přijď, Duchu Svátý, přijď a vejdi do mě a posvět mě. Chci být jako Ty. Posvět mě. Chci být svatá.“ Najednou se mi rozklepaly ruce a nohy – bylo to tak silné...

Dnes už vím, že nejsem sama

Dnes už vím, že ať se děje cokoliv, ať mám jakýkoli problém, ať jsem v jakékoli situaci, tak se už nemusím bát, protože jsem poznala, že na to všechno nejsem sama. Mám přece Pána Ježíše, on je se mnou. Já ho poprosím o radu, pomodlím se, budu ho chválit, děkovat mu, zeptám se ho, co by dělal on v mé situaci, a nechám se vést Duchem Svátým. To je to nejkrásnější: žít život s Pánem Ježíšem.

Simona ■

opravdu nechtělo. Nakonec jsem ale jela. Název těch dnů byl „Česká republika pro Ježíše“.

Večer před mým odjezdem vládl u nás velký nepokoj a bylo to zase s bývalým druhem a jeho maminkou dost kruté. Najednou jsem si uvědomila, že nemám jiné řešení než odjet právě do Kácova,

tam bude alespoň klid. Tam budu mít čas popřemýšlet co dál a za vše se modlit...

To, co jsem v Kácově prožila, bylo to nejkrásnější v mém životě. Vše probíhalo jako při jiných setkáních: chvály, snídaneň, růženec, přednášky – ty byly hodně zajímavé.

Modlitba za uzdravení, adorace...

To, co jsem prožívala, se nedá popsat. Otec James má dar modlitby za uzdravení jak tělesné, tak duševní. Nad každým se osobně modlil a vkládal na něj ruce. Nejkrásnější pro mě byla modlitba za přijetí Ducha Svátého.

Také byla nepřetržitě vystavena Nejsvětější svátost oltářní. To byl pro mě další velký dar. Být s Pánem Ježíšem tváří v tvář čtyři dny a vše mu říci, chválit ho, prosit, děkovat mu za vše, co pro nás dělá, za odpuštění, za dar víry, lásky a naděje...

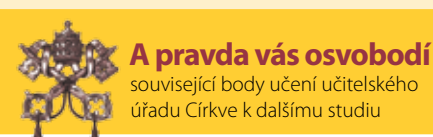
Postupně to gradovalo

První den byl pro mě ještě takový, dá se říci, obyčejný, cítila jsem v sobě změnu, ale ty myšlenky, to pokušení na sebevraždu tu byly pořád. Třetí den už jsem cítila uzdravení. Vše vyvrcholilo v sobotu dopoledne hned po přednášce. To jsem se tak říkajíc znovu narodila a měla velkou chuť do života. Po přednášce byla modlitba

*V minulosti jsem se
už několikrát
pokoušela sáhnout
si na život.*

Foto: Flickr, LaughingRhoda

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Co znamená prohlášení Boha: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh“ (Ex 20,2)?

Pro věřícího to znamená zachovávat a uskutečňovat tři božské ctnosti a vyhýbat se hříchům, které jsou jejich opakem:

Víra věří v Boha a odmítá všechno, co je proti ní, jako například dobrovolné pochybování, nevěra, blud, odpad od víry, rozkol. Naděje s důvěrou očekává blažené patření na Boha a jeho pomoc a vyhýbá se zoufalství a opovržlivosti.

Láska miluje Boha nade všechno: proto odmítá lhostejnost, nevděčnost, vlažnost, omrzelost nebo duchovní lenost a nenávisť vůči Bohu, která se rodí z pýchy.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.

13. září 2009

Začalo to akutní operací zauzlení střev z 27. na 28. prosince 2008, při které byl odstraněn nádor a 15 centimetrů střev. Bylo zjištěno, že nádor byl rozšířený i na játrech, na plicích a ve střevech zůstaly metastázy. Od března 2009 jsem se tedy stala pacientkou Masarykova onkologického ústavu na Žlutém kopci v Brně. Léčba začala kapací chemoterapií, přidaly se další problémy, a to tvorba trombu. Byla jsem psychicky na dně, ale díky vytrvalé modlitbě a důvěře v Boha jsem se z té vnitřní sklíčenosti dostala. Začala jsem být optimistická a na to, co mne potkalo, jsem si nestěžovala. Po šesti sériích chemoterapie vyšetření ukázalo, že se nádory na játrech i na plicích zmenšily. Začala tedy další chemoterapie, ale pro trombus byla kapací chemoterapie změněna na prášky.

V neděli 13. září 2009 jsem se svou dcerou a zetěm jela na evangelizační den P. Jamese Manjackala do Koclířova u Svítav. Mši svatou a promluvu jsem velmi silně prožívala. Mocně na mě zapůsobila myšlenka, že máme velice malou víru v uzdravování skrze Ježíše Krista. I dnes máme věřit, že Ježíš nás chce uzdravit, a proto má své vybrané prostředníky. Otec James zdůraznil, že při přijímání Eucharistie máme Pánu Bohu svěřit všechny naše bolesti tělesné i duševní a prosit o pomoc.

Po přijetí Těla Kristova jsem opravdu cítila Ježíšovu přítomnost. Svěřila jsem Mu svoje trápení s nemocí a upřímně jsem prosila: „Ježíši, jestli mám a můžu ještě něco vykonat a moje uzdravení by přivedlo k víře alespoň jednoho člověka, tak mne uzdrav.“ Prožila jsem opravdu neopakovatelný duševní klid a přítomnost Pána. Když otec James po mši svatě říkal

Modlitba za uzdravení

Foto: jmanjackal.net

Vše, co jsem stručně popsala, můžu doložit lékařskými zprávami.

jména a počet uzdravených, říkala jsem si při ohlášení jména Anna, jestli jsem mezi nimi. Během cesty domů mě překvapilo, že nejsem vůbec unavená. Dcera i zeť říkali, že se za mě upřímně modlili a že věří v moje uzdravení.

V pondělí ráno jsem se probudila a cítila jsem se velice dobře. Jako bych ani nebyla nikdy nemocná. To trvalo až

do středy 16. září 2009, kdy jsem byla přijata na kratší hospitalizaci za účelem plánovaného vyšetření. Panu doktorovi jsem řekla, že jsem uzdravena. A výsledky vyšetření to potvrdily! Játra i plíce byly bez nálezu a následné vyšetření střev ukázalo, že zmizely i metastázy. Během nemoci jsem zhubla o 16 kilo a už za týden po uzdravení jsem přibrala jeden kilogram. Do konce roku 2009 jsem pak přibrala ještě šest kilo. Vše, co jsem stručně popsala, můžu doložit lékařskými zprávami.

Co dodat? Ať mně Pán Bůh dá sílu vykonat to, co mám...

Anna Němcová, Neumannova 3/20,
591 01 Žďár nad Sázavou (zkráceno) ■

Otec James Manjackal z Indie letos opět v České republice na evangelizačních dnech v Kácově.

ČESKÁ REPUBLIKA PRO JEŽÍŠE

Šance pro každého přijít o krok blíže k Ježíši

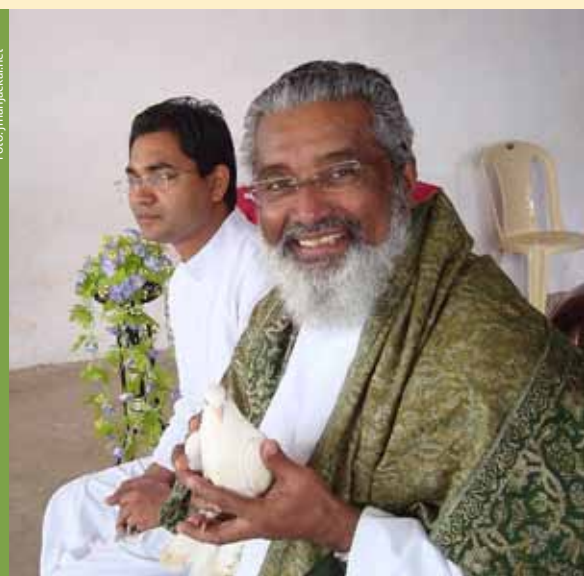
Odpověď na výzvy Benedikta XVI. při návštěvě v naší zemi

Podrobné informace najdete na www.viraanadeje.cz

Kompletní záznamy přednášek P. Manjackala on-line:

www.TV-MIS.cz/vypis.php?klic=403

Foto: jmanjackal.net

PATRONI

VŠECH NÁRODŮ EVROPY

Svaté Cyrila a Metoděje nazýváme apoštoly Slovanů. Jan Pavel II. je však prohlásil za spolupatrony celé Evropy. S tím musíme počítat, přestože by se mohlo někomu (zcela nesprávně) zdát, že apoštolé Slovanů mají „chránit jen je a pomáhat jim proti jejich odvěkým nepřítelům – Germánům“. Svatí jsou však bohatstvím celé Církve. Nejsou tu „proti někomu“, jsou „pro všechny“.

Cášský dóm

Foto: Wikimedia Commons, K (Aleph)

Z jiné perspektivy nový pohled

V roce 2007 jsme se vydali pěšky do Cách (německy Aachen). Chtěli jsme obnovit tradici putování po staré české poutní cestě, kterou zavedl Otec vlasti Karel IV. Rozhodl, že do Cách se bude putovat jednou za sedm let a že tam půjdou z jeho zemí dva proudy, jeden z Uherska a druhý od nás. Záměr obnovit tuto tradiční pouť se – Bohu díky – podařil. Zajímavá byla i další zkušenost, o kterou se s vámi chci podělit.

Trvalo nám to měsíc, protože jsme Německo procházeli rychlostí necelých 30 kilometrů za den. Díky tomu jsme však mohli víc proniknout do smýšlení lidí této země. Zastavovali jsme se také v každém kostele a jako turisté četli všechny informace o něm a jako poutníci se modlili za své blízké i za místní farníky a místní zemřelé. Když jsme po dvou týdnech překročili Rýn, častokrát jsme někde četli, že v tomto kostele byl památný oltář, který francouzští vojáci zničili nebo ukradli. Jinde jsem četli, že sochy v kostele pocházejí z dávných dob,

protože během francouzské okupace se místním lidem podařilo je pečlivě uschovat a pak mohly být vráceny na své místo. To bylo takové první upozornění. K nám přicházeli útočníci ze západu a ničili naše slovanské kraje. Tyto germánské kraje napadali členové románského národa a také ničili, co mohli.

Socha Germánie

U města Bingen jsme viděli na kopci vysoký pomník. Byla to socha Germánie. V mém slovanském srdci se pochopitelně hned ozvalo něco proti. Jsem však poutník a navíc host. Proto není správné se ukvapovat, ale jak říká Jan Ámos Komenský, vzdělávat se. Vzdělání je nejlepší lék proti válčení, učil tento vychovatel a biskup Jednoty bratrské. Z průvodců jsme pak vyčetli, že tato socha byla postavena po vítězství nad Francouzi u Sedanu. Tehdy konečně zabrali Němci i francouzský břeh Rýna a obsadili Alsasko-Lotrinsko. Tím oddálili nebezpečí překvapivých útoků ze západu a hlavně si mohli říci:

Už jsme jednotní, už jsme spojili své síly, máme mocný stát, už nás z té druhé strany nebude nikdo ohrožovat. Vybudování památníku stálo milion dvě stě tisíc marek ve zlatě, z toho lidé vybrali mezi sebou při lidové sbírce celý milion. Tak

Monument Germánie

Foto: Wikimedia Commons - Mattana

Relikviář Panny Marie (1238), obsahující její plášť, Ježíškovy plenky, bederní roušku ukřižovaného a tkaninu, na které ležela uťatá hlava sv. Jana Křtitele.

Podle tradičního podání patřil tento oděv Panně Marii

Foto: de.academicru

Od Pána Ježíše máme základní příkaz: „Milujte se!“ Ať se nám to všem daří na přímluvu všech svatých patronů Evropy.

kladně se na to tenkrát dívali, aniž tušili, že velké státy znamenají velké boje a také velké množství padlých, vdov a sirotků...

Bůh a svatí nás spojují

Najednou jsem začínal vidět dějiny cizího národa „jinými očima“. Vyvrcholením byl závěr pouti v samotných Cáchách. Jeho součástí bylo otevření truhlice, kde jsou uschovány ostatky – textilie, které dle staré tradice patřily Panně Marii a Pánu Ježíši, i rouška, která pokrývala mísu, kam kat položil uťatou hlavu Jana Křtitele. Přivezl je sem Karel Veliký v roce 800. Vybu-
doval pro ně památný osmiboký chrám, takzvaný cášský oktogón. Náš Karel IV. k němu přidal nové kněžiště, které silně připomíná pražskou katedrálu.

Truhlice byly rozpečetěny, biskup vždy ukázal ostatek všemu klidu, jáhen četl patřičné evangelium, které se váže k danému ostatku.

Pak byly prosby za Církev, nevěstu Beránkovu, za pevnou víru, mocnou ochranu a věčnou spásu pro ni, za papeže a za biskupa. Následovalo trojí vzývání – Spasiteli světa – Panno Maria – svatý Josefe a po každém odpověď: *Tu illos adiuva* – Ty jim pomáhej. Pak byly prosby za německý národ a všechny lidi dobré vůle. A zase mohutné: Ty jim pomáhej. V této chvíli jsem upřímně prosil s nimi, aby se to splnilo, aby jim pro jejich

pokorné a vroucí prosby Bůh pomáhal uchovat si víru a uchránit mír.

S vděčností patřím do několika společenství...

Dál budu hrdý na to, že jsem Čech. Budu si vážit také toho, že bydlím na Moravě, kde začali svatí Cyril a Metoděj své kázání. Zároveň i toho, že jsem z Evropy, kterou tvoří národy slovanské, germánské,

románské i další, a že naši apoštolé jsou nebeským patrony pro všechny.

A budu vděčný za svou křesťansko-katolickou víru a společenství Církve, která utvářela Evropu, i za to, že od Pána Ježíše máme základní příkaz: „Milujte se!“ A musím se snažit jej plnit. Ať se nám to všem daří na přímluvu všech svatých patronů Evropy.

Mons. Jan Peňáz ■

Mons. Jan Peňáz při pouti na Velehrad

Foto: Vojtěch Novák

Ctnost mírnosti se tradičně symbolizuje koňským udidlem, odtud i úsloví „držet se na uzdě“.

Foto: Flickr, evelynbelgium

Co a k čemu je ctnost

Jakých lidí si vážíš? Poctivých nebo podvodníků, zbabělců či odvážných a statečných...? Určitě těch druhých. Mají určité vlastnosti, kterým říkáme ctnosti.

Některé z ctností tvoří základ pro řadu dalších. Budeš-li v nich růst, půjde to dobře i v mnoha jiných směrech. Víš, o které jde?

Činí dobrým tebe i tvé jednání

Ctnosti znali už pohanští filosofové. Aristoteles učil, že ctnost je dobrá vlastnost (*qualitas*) myslí, která toho, kdo ji vlastní, činí dobrým a dobrými činí i jeho činy. A pro ctnosti máme smysl i my. Můžeme si snad vážit hlupáka, nespravedlivého, zbabělce, slabocha? Určitě ne. Naopak máme v úctě člověka *rozumného, spravedlivého, statečného a mírného*, který si umí poručit, ovládá své myšlenky, představy, slova

a skutky. Těmto čtyřem ctnostem říkáme kardinální (od *cardo* = čep, na kterém visí dveře a kolem kterého „se to celé točí“). Tedy ctnosti, na kterých závisí mnoho ctností dalších.

Od dobrého činu ke ctnosti

Když uděláš jednou něco dobrého, je to dobrý skutek, ale není to ještě ctnost. Přirozeně se ctnosti získávají opakováním – je to v podstatě návyk v dobrém. Opačem jsou neřesti, které jsou opět zvykem – železnou košili – ve špatném jednání. U věřících jsou navíc přirozeně budované ctnosti posilovány milostí z každé svátosti. Poprvé křtem a pravidelně pak při zpovědi (svátosti smíření) a eucharistii.

Kardinální čtveřice

Čtyři kardinální ctnosti odpovídají potřebám našeho jednání a zdokonalují všechny mravní schopnosti (*Katechismus Katolické církve* je označuje i výrazem

základní ctnosti – pozn. redakce). Mohou být získané nebo vlité. Jsou jako takové „přísady“, potřebné k tomu, aby se mohlo v našem životě „uvařit“ cokoliv dalšího „dobrého“:

1. Především musíme *volit prostředky nezbytné nebo užitečné k dosažení*

Čtyřem ctnostem říkáme kardinální (cardo = čep, na kterém visí dveře a kolem kterého „se to celé točí“).

U věřících jsou navíc přirozeně budované ctnosti posilovány milostí z každé svátosti (získané ctnosti jsou posilovány ctnostmi vlitými a dary Ducha Svatého).

svého přirozeného nebo nadpřirozeného cíle – a to je úkol **rozumnosti**, rozvážnosti (pozn. redakce: v *Katechismu katolické církve* se nazývá **moudrost**). Definuje se *recta ratio agibilium*, což znamená, že hledá vždy správný důvod k jednání. Kdo má tuto ctnost získanou, ptá se: Co mi tato činnost prospěje pro zdraví, finálně, pro úspěch v životě... Kdežto kdo ji má vlitou, ptá se: Co mi to prospěje pro věčnost?

2. Musíme také *respektovat práva Boží a bližních* – a to přísluší **spravedlnosti**: dát každému své. Dát každému

Alegorie Mravní síly (ctnost statečnosti) z výzdoby hrobky Františka II. v katedrále v Nantes

Foto: Wikimedia Commons, Florestan

Foto: Flickr, yzibk

Atributem ctnosti moudrosti je zrcadlo – třeba právě to zповědní – jako symbol sebepoznání.

to, co mu právem patří, je první krok, bez kterého není možný krok další – láska. Nejdříve musím splnit to, co mi ukládá spravedlnost, pak teprve to,

co mi ukládá láska. Nemohu rozdávat z toho, co není moje; nejdřív se musím postarat o rodinu, což je má povinnost (v tomto případě stavovská – tj. povinnost mého stavu), pak mohu podporovat další; nemohu zanedbávat to, za co mě zaměstnavatel platí, a místo toho v pracovní době dělat jiné, byť velmi dobré věci...

3. K tomu, abychom mohli *uskutečnit, co je správné, i přes překážky* – i když je to těžké (a těžké to bývá často), potřebujeme **statečnost**. A to i v nenápadných každodennostech – např. rodiče ▷

Přirozeně se ctnosti získávají opakováním – je to v podstatě návyk v dobrém.

Mrkev, vejce a zrnko kávy

Jednou přišla zoufalá dcera za matkou s tím, že se jí nic nedaří. Ta ji vzala do kuchyně a dala vařit mrkev, vejce a kávu. Za půl hodiny se mrkev rozpadávala, vejce bylo jak kámen a káva provoněla celý dům. Dcera nerozuměla a matka se jí proto zeptala: Když ti protivensví tlučou na dveře, změkneš jako mrkev, která se zdá být tvrdá, ale v utrpení a nepříjemnostech ztratí svoji sílu? Nebo máš srdce jemné a citlivé jako vejce, ale v problémech a těžkostech se staneš nepoddajnou? Anebo jsi jako zrnko kávy, které změni vodu, provoní a přetvoří své okolí – přetvoří zdroj problému? Jsi-li jako zrnko kávy, staneš se lepší, i když se vše kolem tebe vzpírá, a budeš moci změnit svět okolo sebe.

v rodinách s více dětmi, nebo při dlouhodobém ošetřování nemocného... Ne nadarmo říká svatý Pavel: Snášejte se navzájem (srov. Ef 4,2). Může v tom být kus hrdinství.

4. Ke *správnému užívání stvořených dober a příjemností*, tj. bez překračování mezí, slouží sebeovládání, **mírnost** – což není jen to, že zbytečně nekřičíme – znamená to užívat všeho dobrého ve správné míře. Například už v ráji říká Bůh prvním lidem: Vládněte zemi, podmaňte si ji. Naše tělo

je prach země – ovládneme-li je, je výsledkem vnitřní svobody – pokoj a radost. Opak vede k otroctví, a otrok se nemůže ani správně radovat, ani být v pokoji.

Uspořádávají, řídí, zdokonalují

Takže spravedlnost řídí především naše vztahy **k bližním**, statečnost, mírnost (sebeovládání) především vztah **k sobě**. Rozvážnost, rozumnost řídí všechny tři tyto ctnosti. Proto byla v našem výčtu uvedena hned na prvním místě. Všechny čtyři pak zdokonalují naše mravní schop-

*In medio virtus –
ctnost je uprostřed
mezi dvěma
extrémy.*

nosti: inteligence je řízena rozumností, vůle spravedlností, vášně statečností, žádostivost umírněností, přičemž tyto dvě jsou co do morálnosti odkázány na vůli, která je usměřňuje k dobru. Kardinální

Člověče, přičiň se a Bůh ti pomůže!

(srov. Flp 3,8) a vyjadřuje lapidárně, co je duchovní život: „Pro mne život je Kristus a smrt zisk.“ (srov. Flp 1,21)

Víra, naděje a láska

Od Boha jsme dostali rozum a svobodnou vůli a máme proto povinnost ctnosti znát a budovat je. Umožní nám růst jak v přirozeně lidských kvalitách, tak i na nich závislém duchovním životě s Bohem. Naše lidské ctnosti se pak mohou stát základem pro náš růst v takzvaných božských ctnostech: víře, naději a lásce. Milost totiž předpokládá zušlechtěnou přirozenost. Boží milost tak najde dobrou půdu a my budeme moci přinést desetinásobné nebo stonásobné ovoce. Člověče, přičiň se a Bůh ti pomůže!

P. Jordán Vinklárek OP ■

Viděl jsi svůj rozum?

„Věří tu ještě někdo v Boha?“

Přihlásí se jediný student.

„Tak ty věříš v Boha?“

„Ano.“

„Viděl's ho?“

„Ne.“

„Když jsi ho neviděl, tak není.“

Mladík se zamýšlí a pak se usměje:

„A pane profesore, viděl jste svůj rozum?“

„Ne.“

„A znamená to, že ho nemáte?“

Příběhy připravil P. Jordán Vinklárek OP

Foto: Flickr, jeremy.wilburn; Sander van der Wel

ctnosti usilují o správný střed mezi přehnaním a nedotažením (prohřešujeme se buď *per excessum*, nebo *per defectum*) – zde platí: *in medio virtus* – ctnost je uprostřed mezi dvěma extrémy.

Nikot-alko-hol-ky

Opak – klíčové neřesti dneška – lze vyjádřit stručně: nikot-alko-hol-ky. I když bychom jich mohli samozřejmě vypočítat ještě daleko více... Naproti tomu říká svatý Pavel: Vše považuji za smetí, ho...o (řecky *skybalon*, latinsky *stercus*) – ve srovnání s vynikajícím poznáním Ježíše Krista

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co je to ctnost?

Ctnost je trvalá a pevná dispozice konat dobro. – „Ctnostný život spočívá v tom, že se stáváme podobnými Bohu“ (sv. Řehoř z Nyssy). Existují ctnosti lidské a božské.

Co jsou to lidské ctnosti?

Lidské ctnosti jsou trvalé a ustálené dokonalosti rozumu a vůle, které řídí naše skutky, vnášejí řád do našich vášní a usměrňují naše chování podle zdravého rozumu a víry. Lidské ctnosti, získané a upevňované opakovaním mravně dobrých skutků, jsou očišťovány a povznášeny Boží milostí.

Jaké jsou hlavní lidské ctnosti?

Tyto ctnosti nazývané základní (kardinální), seskupují kolem sebe všechny ostatní ctnosti a vytvářejí základy mravního života. Jsou to: moudrost (rozumnost, prozíravost, někdy nazývaná i rozvážnost – pozn. redakce), spravedlnost, statečnost a mírnost.

Co je to moudrost?

Moudrost (rozumnost, prozíravost) uschopňuje rozum, aby v každé situaci rozeznal, co je naše pravé dobro, a zvolil přiměřené prostředky k jeho uskutečnění. Moudrost řídí ostatní ctnosti a dává jim pravidla a míru.

Co je to spravedlnost?

Spravedlnost se zakládá na trvalé a pevné vůli dávat druhým, co jim patří. Spravedlnost vůči Bohu se nazývá „ctnost zbožnosti“.

Co je to statečnost?

Statečnost zabezpečuje pevnost v obtížích a vytrvalost v úsilí o dobro. Dospívá až ke schopnosti obětovat případně vlastní život pro spravedlivou věc.

Co je to mírnost?

Mírnost (umírněnost) zmírňuje přitažlivost rozkoší, zabezpečuje vládu vůle nad pudy, zejména nad pudem zachovy sebe a rodu – a dává schopnost vyrovnaně užívat stvořená dobra.

Co jsou božské ctnosti?

Jsou to ctnosti, jejichž původem, důvodem a bezprostředním předmětem je sám Bůh. Jsou vlity člověku s posvěcující milostí a uschopňují ho žít v důvěrném vztahu k Nejsvětější Trojici. Jsou základem a hybnou silou mravního jednání křesťana a oživují lidské ctnosti...

Které jsou božské ctnosti?

Božské ctnosti jsou víra, naděje a láska.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.*

Tělo, svět, ďábla přemáhám...

Dlouhou dobu jsem nechápal, k čemu jsou nějaké zastaralé texty o ctnostech. Co vůbec ctnosti jsou a k čemu by mi měly být v dnešní moderní době? Vždy mi přišlo, že nějak jsme od Boha stvoření a nic s tím neuděláme. Někdo je prostě pracovitý, někdo líný, někdo flegmatik a jiný hned vybuchne. A když mám tu smůlu, že mám nějakou nelichotivou vlastnost, tak ji můžu pouze přemáhat, abych nehřešil. Samozřejmě ale hřeším, protože pouhé nepromyšlené přemáhání člověka trvale neuchrání.

Časem to vedlo k trapnému kolotoči, když jsem se vždy zpovídal stále z těch samých hříchů a nedokonalostí. Nakonec mi přišlo, že to přece nemá ani smysl, a začalo moderní pokušení psychologizace opepřené falešnou pokorou: „Nejpokornější je přece přijmout se tak, jak mě Pán Bůh stvořil, a to včetně všech hříchů – jako lenocha, chlápíka, sobce, opilce, zbabělce...“ Došlo mi ale, že takhle to nejde, že tím všechnu vinu házím na Boha.

Foto: Flickr, nKaos

Zjistil jsem, že lze nalézt konkrétní ctnost, kterou lze bojovat proti neřesti, skrze kterou opakovaně selhávám.

Časem jsem narazil na dobřího trvalého zpovědníka. S ním jsem začal objevovat, že člověk není odsouzen ke stále stejným chybám a že lze bojovat. Že slabosti, které jsme dostali do vínku, nejsou neměnným odsouzením. Že existují ctnosti a neřesti, a ty že mají i řád a zákonitost. Uvědomil jsem si také tu ostudnou polovzdělanost, když jsem zjistil, že na základní principy o ctnostech přišli už staří řečtí filosofové před 2500 lety a my jsme dnes často jen pyšní ignoranti.

Postupem času jsem začal nacházet v literatuře dávno zaprášené principy, že jisté ctnosti (a neřesti) spolu souvisejí. Zjistil jsem, že lze nalézt konkrétní neřest, skrze kterou opakovaně selhávám, a že lze přidat v protilehlé ctnosti – v té,

kteří je opakem neřesti, se kterou mám problém.

Každý z nás má zpravidla jeden hlavní kořen, odkud se nákaza zla šíří. Přehled ctností jsme si doma vylepili v koupelně, abychom to nemohli zapomenout. Snažím se vždy vzít jen jednu věc, s níž mám problém, a té se tuto hodinu, tento den, týden věnovat. Nedívat se příliš daleko a nepočítat „kolik ještě“, aby to člověku nevzalo odvahy, ale snažit se vydržet právě tuto hodinu. Pokušení většinou přicházejí ve vlnách. A když se pak člověk dívá zpět, tak se sám diví, kam pod dobrým duchovním vedením s pomocí Boží dojde.

Konec konců celý duchovní život není o ničem jiném než o boji s vlastní slabostí a o prosbách k Bohu o dostatek milostí. Přece se i modlíme: „Tělo, svět, ďábla přemáhám...“ A s pomocí Boží to jde, i když to bolí. Ale nic vznešeného a krásného se bez bolesti nerodí.

Radim Ucháč ■

Snažím se vždy vzít jen jednu věc, s níž mám problém, a té se tuto hodinu, tento den, týden věnovat.

Foto: Flickr, Guyusa

Foto: Flickr, rbbaird

Pokora a vnitřní pokoj

„Nehleď příliš na to, je-li kdo s tebou, nebo proti tobě, ale svým konáním dbej o to, aby ve všem, co činíš, byl s tebou Bůh,“ říká autor knihy *Následování Krista*. Její autorství je přičítáno Tomáši Kempenskému (1380–1471). Již půl tisíciletí patří toto dílo ke klasice duchovní literatury.

Měj dobré svědomí, a Bůh tě bezpečně ochrání.

Neboť komu bude chtít Bůh být nápomocen, tomu ničím zvrácenost neuškodí.

Dovedeš-li mlčet a trpět, nepochybně uzříš pomoc Páně.

On ví, kdy a jak tě vysvobodit, a proto se máš odevzdat jemu.

Je záležitostí Boha, aby pomáhal a vysvobozoval z jakéhokoli zmatku.

Pokora = pravda o osobě

Často velice prospívá k uchování větší pokory, když druzí znají a kárají naše chyby.

Umí-li se člověk sám pro své chyby ponížít, snadno si usmíří jiné a lehko uspokojí ty, kdo se na něj hněvají.

Pokorného Bůh chrání a vysvobozuje, pokorného miluje a utěšuje, k pokornému se sklání; pokornému dává hojnou milost a po jeho ponížení jej pozvedá k slávě.

Pokornému odhaluje svá tajemství a sladce ho k sobě zve a přitahuje.

Je-li pokorný zmaten, neztrácí klid, neboť je zakotven v Bohu, a ne ve světě.

Nemysli si, že jsi v duchovním životě sebeméně pokročil, pokud se necítíš být horší než všichni ostatní. (Jinými slovy: ten, kdo opravdu pokročil v duchovním životě, zná velmi dobře své vlastní chyby a nedostatky; ten, kdo je na začátku, zná jen ty cizí – pozn. redakce).

Udržuj v pokoji nejprve sebe, a teprve potom můžeš přivádět k pokoji jiné.

Pokojný člověk je prospěšnější nežli sebelepší učenec.

Nespokojenost a podrážděnost

Vášnivý člověk i dobré věci obrací ve zlé a snadno uvěří, že dobré je zlé. Člověk dobrý a pokojný obrací všechno k dobrému.

Pokojný člověk je prospěšnější nežli sebelepší učenec.

Chceš-li, aby tě druzí snášeli, snášej i ty je.

Kdo žije opravdu v pokoji, nikoho nepodezírá. Kdo však je nespokojený a podrážděný, tím zmitají nejrůznější podezření; sám nedojde klidu a nestrpí, aby měli klid druzí.

Často řekne, co by říkat neměl, a opomene, z čeho by měl větší užitek.

Rozvažuje, co je povinností druhých, a zanedbává své povinnosti.

Začni u sebe

Proto se nejdřív s horlivostí starej o sebe, a potom můžeš spravedlivě horlit vůči svému bližnímu.

Své skutky umíš omlouvat a přikrašlovat dobře, ale omluvy jiných přijímat nechceš.

Správnější by bylo sebe obviňovat a svého bratra omlouvat.

Chceš-li, aby tě druzí snášeli, snášej i ty je.

Z knihy „Následování Krista“ připravila Irena Brožová (mezititulky redakce) ■

Askeze

Představme si, že máme v životě jen dvě možnosti: žít jako asketa, nebo jako nevychovanec. Co bychom zvolili? Patrně bychom se ptali, zda není ještě nějaká třetí možnost. Při slově asketa se v nás všechno bouří a nevychovaní, to přece nejsme... Ve skutečném životě jsou ale jen tyto dvě možnosti.

Foto: Flickr, alexic13

Bez toho to opravdu nejde

Můžeš si vybrat: být asketa, nebo nevychovanec... Připouštím, že je to trochu vyhraněné. Pokusme se tedy vnést do pochopení tohoto tvrzení trochu více světla.

Pro mnohé mají slova askeze, sebevychova, sebezápor, oběť, půst nepříjemné zabarvení. Možná i tebe napadne: „Ne! To nezní dobře.“ Když ale tyto skutečnosti chybí v lidském životě, pak může být nejen samotnému člověku, ale i celé společnosti špatně. Dokonce velmi špatně...

Zkreslená představa

Chápat askezi jen jako odpírání si něčeho příjemného je zkreslená představa. Řecké slovo *askesis* znamená cvičení, cvičení ducha, úsilí o mravní dokonalost. Čili je ve smyslu jakéhosi tréninku, nacvičování nějakého cviku. Tedy ne jen negativní odmítání něčeho, ale pozitivní nacvičování něčeho dobrého. Dobrému návyku se říká ctnost.

Pohled z jiného úhlu

Lidé jsou ochotni udělat pro své tělo mnoho. Věnují pozornost kdejakému výrobku, který slibuje, že učiní – často bez námahy – tělo dokonalým.

Tréninky sportovců jsou velmi náročné, dokonce jsou někdy až sebemučením sportovců. Ale přesto je tito sportovci cvičí. Co je k tomu vede?

Kolik jsou lidé schopni udělat pro své zaměstnání, pro lepší zisk, pro chod

Všechno, čeho chceme dosáhnout, něco stojí.

*Abych mohl
do svých dlaní
přijmout něco
většího – Boží dar,
musím odložit to,
co v nich může
překážet.*

podnikání, pro úspěch ve škole? Je to mnohdy velmi náročné, vyžaduje to odříkání, ale přesto se lidé do námahy znovu a znovu hrnou. Proč? Odpověď je jasná. Všechno, čeho chceme dosáhnout, něco stojí. Možná znáš přísloví: „Co nic nestojí, za nic nestojí.“

**Ale já chci být normální
člověk a normální křesťan**

Co je normální v té nebo jiné rovině? Stanovit, co je normální, je možné tehdy, když víme, co se k určité věci, postoji, jednání vztahuje. Tak třeba pro sportovce je normální sportovní úbor, trenér, tréninky, sebezapření pro mnohé věci, vize vítězství. **Úplně normální pro duchovní rovinu člověka** je modlitba, mše svatá, skutky lásky k bližním podle vzoru Ježíše Krista, svátost smíření, duchovní četba, askeze, oběť, půst. Normální neznamena běžný. Neznamena to být takový, jako je průměr. Znamená to být v normě – takový, jaký máš být! Bez ohledu na to, jakými jsou ti průměrní. Nenormální je pak ten, kdo v normě není!

Jsem asketa a nejsem podivín

Člověk, který uskutečňuje toto cvičení (askezi), není vyzáblý, zamračený, neodmítá zábavu, nespí na hřebících, ale je plně otevřený životu. Když slyšíme slovo půst, vyvolává to v nás představu hladu. A člověk si řekne: Nač se trápit hladem? Jenomže smyslem není hladovět, ale konat pokání. Konat pokání znamená přijmout omezení, které vytvoří podmínky pro to, aby mohlo vyrůst něco krásnějšího.

Půst je vždycky moudré sebeomezování v zájmu zachování života. Máme-li se obrátit k Tomu, kdo mi nabízí něco většího, předpokládá to, že je třeba se od něčeho jiného odvrátit. Abych mohl do svých dlaní přijmout něco většího – Boží dar, musím odložit to, co v nich může překážet. Ani toto není trápení.

Foto: Flickr, Kevin H.

Jde nám o život

Jeden člověk přišel za poustevníkem s prosbou o radu. Říká: „Už mě nebaví modlit se, v neděli vstávat a chodit do kostela na mši, nechce se mi chodit ke zpovědi.“ Poustevník slíbil radu. Vzal toho člověka k řece, chvíli si vyprávěli. V nestřeženém okamžiku ho chytil za krk a strčil mu hlavu pod vodu. Člověk se sna-

žil dostat ze spárů poustevníka, a když se mu to podařilo, křičel: „Ty nejsi svatý muž, jsi zločinec, chtěl jsi mě utopit!“ Poustevník odpověděl: „Nikoliv příteli, ale až pochopíš, že ti jde o život, jako nyní, pak se začneš modlit a nebude ti cizí žádná námaha!“

P. Josef Havelka ■

**Normální neznamena běžný.
Neznamena to být takový, jako je
průměr. Znamená to být v normě –
takový, jaký máš být! Bez ohledu na to,
jakými jsou ti průměrní.**

Foto: Flickr

Tragédie výroby dětí

V čem tkví nemorálnost asistované reprodukce

Uchovávání „nevyužitých“ embryí zmrazením v tekutém dusíku

Foto: hullivf.org.uk

Není asistovaná reprodukce – takzvané umělé oplodnění, přijatelnou a chvályhodnou metodou? Člověk by řekl, že ano, a média nás o tom přesvědčují skoro jednohlasně. Má to ale své ale... A je jich hned celá řada...

ných, a že je ublíženo stejně tolika matkám, nenechá snad nikoho v klidu.

Na druhou stranu se u nás stále více zabydluje názor, že umělé oplození či – jak se častěji uvádí – asistovaná reprodukce je něco přijatelného, ba dobrého, a že by to

stát měl podporovat. Vždyť mít vlastní dítě je přirozenou touhou téměř všech manželů a velkým dobrem pro rodinu i společnost. Není tedy napomáhání neplodným manželským párům k tomu, aby dosáhli kýženého dítěte, také dobrem? Nejedná se tvář tvář velké bolesti bezdětných o skutek milosrdenství? Člověk by řekl, že ano, a média nás o tom přesvědčují skoro jednohlasně. Ale má to svá ale...

Co je skutečnou pomocí

Je potřeba rozlišovat, co je skutečnou pomocí a co se za pomoc jen vydává. Skutečnou pomocí je nezištná lidská podpora, soucítění a povzbuzení. Pomáhat lze též pravou léčbou neplodnosti, která spočívá v důkladném diagnostikování a překonávání příčin bránících početí. Krom toho u věřících je pravou pomocí též modlitba. Příklad mnoha biblických neplodných manželství, na které Bůh shlédl a požel jim, stejně jako vlastní zkušenost s vyslyšením různých proseb, dokládají fakt, že u Boha není nic nemožného. Je nespočet případů, kdy manželé počali dítě z manželského spojení, přestože lékaři tuto možnost vyloučili.

Uchovávání mužských zárodečných buňek

Foto: mabeljimenezreports.wordpress.com

Potrat je zlem, to je již známé...

Většina naší společnosti považuje umělý potrat za vážné zlo. Roste počet lidí, kteří si stále jasněji uvědomují, že umělým potratem je pošlapáváno základní lidské právo na život a zraňováno mateřství. Fakt, že je ve světě každou minutu zabito 76 počatých dětí, bezbranných a nevin-

Je potřeba rozlišovat, co je skutečnou pomocí a co se za pomoc jen vydává.

Série zlých činů

Na druhou stranu umělé oplození prováděné v centrech asistované reprodukce není léčbou neplodnosti a není ani skutečnou pomocí, neboť je samo o sobě zlé. Je to tragédie, která se skládá ze série mravně těžce závadných skutků včetně manipulace s lidskými osobami a zabíjení bezbranných a nevinných lidských bytostí. Nemoralnost umělého oplození spočívá v tom, že je v tomto procesu mnohonásobně porušován přirozený řád a přirozený účel jednání a osob. Podívejme se na to zblízka.

Nepřirozené získávání gamet

Proces umělého oplození začíná nepřirozeným získáváním lidských gamet. Ženě se ve vysoké míře aplikují hormony pro stimulaci vaječnicků, aby krátkodobě vyprodukovaly velký počet vajíček. Tato se pak invazivním způsobem odebírají. Uvedené úkony mohou vážně ohrozit zdraví ženy, a při tom pro ně není mravní důvod. Z toho plyne, že sama hormonální stimulace a chirurgický odběr vajíček pro umělé oplození jsou mravně nepřijatelné.

Podobně u muže dochází v naprosté většině případů k zisku semene masturbací. Ta je sama o sobě vnitřně nezřízeným skutkem, jelikož dochází k aktivaci mužské sexuality mimo manželské spojení, ke kterému je sexualita přirozeně zaměřena. Orgasmus v tomto případě není tělesným vyjádřením a naplněním manželské lásky a je tedy dobrovolným úkonem mimo sobě vlastní přirozený řád.

Morální nepřijatelnost těchto úkonů ještě zhoršuje skrytý či otevřený obchod s lidskými gametami. Reklamy a inzeráty vybízejí k takzvanému dárcovství gamet. V pozadí je však vždy nějaká forma úplaty – tedy kupčení s lidským tělem, byť jde o nepatrné buňky.

Trojí zlo vlastního umělého oplození

Následuje vlastní umělé oplození. Pracovník reprodukčního centra smíchá zpravidla větší množství získaných vajíček (např. dvacet) s mužskými spermii. Zlo tohoto počínání spočívá ve třech věcech:

1. Oplození vajíček se uskutečňuje mimo láskyplné manželské spojení, to znamená, že noví lidé jsou počati v rozporu s přirozeným řádem a vně přirozeného prostředí svého raného rozvoje. Všechny negativní důsledky tohoto počátečního pobytu vně těla matky nejsou zdaleka probádány.

Umělé oplození prováděné v centrech asistované reprodukce není léčbou neplodnosti a není ani skutečnou pomocí, neboť je samo o sobě zlé...

Odebírání ženských vajíček

Foto: escapefromamerica.com

2. Dítě je tím degradováno na výrobek. Není už plodem manželské lásky, není darem od Boha, ale výsledkem přesného technologického postupu. Tento fakt je umocněn v případě heterologního umělého oplození, kdy vyrobené dítě nemá právo vědět, kdo jsou jeho biologičtí rodiče, a je za nemalou cenu prodáno objednavatelům, případně ještě projde lůnem jiné najaté „matky“.
3. Zaměstnanci reprodukčních center, kteří kultivují a mísí lidské gamety, se staví na místo Boha. Oni rozhodují, které lidské zárodečné buňky použijí. V případě bank na spermata a registru „dárkyň“ jsou schopni vyrobit člověka podle přání a na míru. Těž rozhodují o tom, které z počatých dětí je kvalitní a které nekvalitní; které se použije pro implantaci do dělohy a co se udělá s těmi, které se nepoužijí. Bohorovně jednání pracovníků reprodukčních center je zvláště očividné u postupu nazvaného intracytoplazmatická injekce spermie. Při něm se mužská spermie injekcí násilně vpravuje do ženského vajíčka a prolamuje se tak přirozená bariéra mezi konkrétními pohlavními buňkami. Smíchávací a spojovací lidských gamet tak získávají vládu nad

...skládá ze série mravně těžce závadných skutků včetně manipulace s lidskými osobami a zabíjení bezbranných.

druhými lidmi a nad jejich identitou. V jisté míře určují jejich genetickou podobu, podrobují je eugenickému (šlechtitelskému – pozn. red.) výběru a rozhodují o jejich životě a smrti. To vše je neetické a nepřijatelné.

„Selekce“ lidských bytostí

Tím dospíváme k vrcholu tragédie asistované reprodukce. Po vzniku lidských zygot v laboratoři a jejich růstu do stadia několikadenního embrya se skuteční selekce lidských bytostí. Současná praxe je totiž taková, že se pro přenos do dělohy použijí zpravidla dvě nebo tři vyrobené děti, aby se zvýšila pravdě- ▶

podobnost nidace (zahníždění embrya do děložní sliznice – pozn. red.). Ostatní se dílem likvidují, zvláště vykazují-li nějakou „vadu“, případně se použijí pro další experimenty, které končí jejich smrtí. To znamená, že případné narození jednoho uměle počatého dítěte je vykoupeno smrtí několika jeho sourozenců. Při selekci lidských embryí se jedná o přímý útok proti nevinným a bezbranným lidským jedincům, což je nepřijatelné porušení přirozeného práva na život, a tedy těžce nemorální jednání. Dílem se lidská embrya zmrazují v tekutém dusíku (kryokonzervace), aby se uchovala pro eventuální další použití. V tomto případě je narušena tělesná integrita rozvíjejícího se člověka. Vysoké procento lidských embryí zmrazení a rozmrazení nepřežije, další mohou být poškozena. Samotný stav zmrazení je nepřirozený a odporuje lidské důstojnosti. Dnes je v mrazácích mnoho tisíců odložených a opuštěných lidských bytostí. Vzniká tak situace nenapravitelné nespravedlnosti.

„Redukce“ plodů

Posledním velkým zlem umělého oplození je pozdější zabíjení počatých dětí. To se děje jednak při eufemicky nazvané redukci plodů. V případě, že se v děloze „ujmou“ obě, nebo i všechna tři vložená embrya, nabídne se ženě odstranění těch, která jsou „navíc“. V případě jejího souhlasu se nadbytečné lidské plody kolem 11. týdne těhotenství zabijí injekcí chloridu draselného. Stejně tak se někdy zmrazená lidská embrya hromadně likvidují, když jsou zásobníky plné a je zapotřebí místo pro jiné.

Případné narození jednoho uměle počatého dítěte je vykoupeno smrtí několika jeho sourozenců.

Embrya v děloze vyhodnocená jako „nadbytečná“ bývají potracena.

Jde o život a důstojnost každého člověka, ne jen některých

Mým záměrem není kohokoli soudit. V souvislosti s nedávným oceněním Roberta Edwardse Nobelovou cenou je však nutné poukázat na veliké a mnohonásobné zlo umělého oplození. A hlavně je třeba s touto zlou praxí hned přestat. Dovoluji si proto povzbudit bezdětné manželské páry, aby hledaly a volily jiné, a to mravně nezávadné cesty ze své bolestné situace. Apeluji na pracovníky center asistované reprodukce, aby ukončili těžce nemorální výrobu dětí.

Těž vyzývám státníky a zákonodárce, aby tomuto znevažování lidského života a lidské důstojnosti účinně bránili a aby opět uvedli lidský život pod ochranu zákona.

K poznání zla umělého oplození může každý dospět vlastní rozumovou úvahou. Nikdo tedy nemá výmluvu. Jde přece o život a důstojnost člověka. A to každého, ne jenom některých.

P. Pavel M. Mayer OP ■
(převzato z RC Monitoru)

Dovoluji si proto povzbudit bezdětné manželské páry, aby hledaly a volily jiné, mravně nezávadné cesty ze své bolestné situace.

Obětovaný čas

Potřeboval jsem něco projednat s maminkou pěti dětí. Sedli jsme si na verandu, ale stále přicházely děti: „Mami, můžu se napít?“ – „Mami, prosím tě, nevíš, kde mám ten bílý svetr?“ – „Mami, Frantík mi nechce půjčit autíčko...“

Stále jsme se nemohli dostat k souvislejšímu rozhovoru. Avšak něco jsem pochopil: S každým přijatým dítětem obětují rodiče, ale zvláště maminka, kousek svého života. Nestačí jen přivést děti na svět, ale také je „vypěstovat“. To je hlavní úkol rodičů. Nejkrásnější odměnou je, když tu téměř nepozorovaně vyrostle mladý člověk jako jedinečná bytost, o kterou je rodina i celé lidské společenství bohatší. Nebyl by tu, kdyby zde nebyla ochota „ztrácet“ s dětmi čas.

Foto: Anežka Havličková

Nebyli by tu, kdyby zde nebyla ochota „ztrácet“ s dětmi čas.

Tatínkovské vyznamenání

Foto: qwrty

Moje cesty do přírody vedou často přes zříceninu obránského hradu. Když jsem jednou přicházel ke hradu, upadl jsem rovnou do bojové vřavy:

„Podívejme se, z této strany nikdo nebrání!“ „Do boje!“ „Braš se!“ „Do útoku!“

U vstupní brány stáli proti sobě tatínek se svým malým synkem. Tatínek šermoval jen prutem, který ulomil z keře vyrůstajícího z pobožené hradní zdi, ale chlapec mával dřevěným mečem, který mu asi tatínek vyřezal. Hezkou chvíli jsem je pozoroval. Když lýtý boj skončil bez poražených a vítězů, neodolal jsem a řekl jsem otci chlapce: „Moc se mi to líbilo. Měl byste dostat nějaké tatínkovské vyznamenání!“

Když nemá v rodině své místo (dokonce první místo) Bůh, jako by u stolu někdo chyběl.

V některých rodinách s malými dětmi se před jídlem všichni vezmou za ruce a modlí se:

„U stolu je dosti místa,
pozveme si Pána Krista.“

Teprve pak je rodina úplná!

Mons. Jiří Mikulášek: Přichází Král.
Biskupství brněnské, 2005. ■

Když někdo chybí u stolu

Foto: Pier Leone Ghezzi (Wikimedia Commons)

Kamarádka, medailonek, společenství a odvaha

Je mi 17 let a chtěl bych se s vámi podělit o jednu etapu své dosavadní pozemské pouti. A v někom z vás také možná zapálit plamínek odvahy k upřímnému vyznání VŠECH hříchů ve svaté zpovědi.

Staré číslo Milujte se!

Loni o prázdninách jsem se v jednom kostele čistě náhodou dostal k časopisu *Milujte se!*, konkrétně k jeho druhému

číslu z roku 2007. Časopis jsem znal a měl jsem radost, že jsem přišel k tak „starému“ vydání, které jsem ještě nečetl. Zaujaly mě tam dva články nazvané *Nikdy nepřestanu bojovat o čistotu* a *Nikdy se nevzdávej!* Možná si je někdo vybavujete, nebo si je najdete na stránkách www.milujte.se v archivu čísel. Oba články jsou si podobné, mají totiž společné téma – závislost na masturbaci. A také mají, díky Bohu, dobrý konec. Zjistil jsem, že se v těch textech poznávám. Bohužel, já jsem s tímto zlem nebojoval, proto mě přemohlo a já jsem se stal

Dala mi nádhernou věc: požehnaný medailonek se svatým archandělem Michaelem.

na masturbaci téměř závislý. Začal jsem snad od svých 13 let...

Kurz, děvče a medailka

V roce 2009 jsem započal animátorský kurz v Mamre v Osové Bitýšce. Tam jsem potkal mnoho nových bezvadných lidiček. Byla tam jedna moc hezká holka, která se mi strašně líbila, ale snad ještě víc než její fyzickou stránku jsem obdivoval její víru. Často jsme si spolu povídali. Animátorský kurz plynul a my jsme k sobě měli stále blíž. Jednou, když jsme se loučili po skončení víkendu, mi dala nádhernou věc: požehnaný medailonek se svatým archandělem Michaelem (je patronem v boji proti zlu – pozn. redakce).

Rozpor navenek a uvnitř

Podotýkám, že i když jsem se setkával s tak bezvadnými lidmi, dál jsem žil v hříchu, protože jsem svůj hřích, masturbaci, nikdy ve svátosti smíření nevyznal. Stále víc mě tlačilo svědomí. Cítil jsem, že musím vykonat upřímnou svatou zpověď, ve které tento hřích vyznám, ale pořád jsem nenacházel odvahu.

V srpnu roku 2010 jsem v rámci pěší pouti na Velehrad vstoupil do Společenství čistých srdcí. A i když jsem se chtěl z hříchu masturbace vyznat před Pánem, ani pak jsem to nedokázal.

Ohromná úleva

Poprvé jsem k tomu našel odvahu až 8. listopadu. S Boží pomocí a s přímluvou Panny Marie jsem to dokázal. Je to nád-

Ani teď se mi mnohdy nepovede odolat pokušení. Protože ale vím, že se za mne každý den modlí tisícovka lidí, mých vrstevníků, je boj daleko snažší.

herný pocit, když vyznáte své hříchy před Pánem. Asi ten pocit všichni znáte...

Možná si mnozí říkáte, že je těžké říct nějakému knězi takový hřích. Hříchy týkající se sexuality jsou ty, za které se lidé asi nejvíc stydí – alespoň já ano. Ale věřte mi, že pokud se za to budete modlit, Pán vám pomůže.

Problém neskončil, ale získal jsem sílu bojovat

Bláhově jsem si ovšem myslel, že tím můj problém s masturbací skončí. Opak byl pravdou. Snad za týden jsem byl u zpočátku znova – a s tím stejným hříchem. Od té doby jsem, bohužel, již mnohokrát klesl, ale dokázal jsem znovu vstát a před Boží tváří vypovědět tento hřích. Ani teď se mi mnohdy nepovede odolat pokušení. Protože ale vím, že se za mne každý den modlí tisícovka lidí, mých vrstevníků, je

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu čist, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

*Panno Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu.
Amen*

Foto: Flickr, cheltenhamborough

boj daleko snažší (členové Společenství čistých srdcí se pravidelně každý den za sebe navzájem modlí – pozn. redakce).

Ale můj největší dík patří tomu děvčeti z animátorského kurzu, která mě

„nakopla“, která mi dodala odvahu bojovat proti tomu zlému. Velké díky Bohu za tebe.

Nebojte se svěřit

A vám všem ostatním, kteří máte podobný problém jako já, chci říct: Nebojte se s tím svěřit svému zpovědníkovi, kterému důvěřujete – není hřích, který by už váš zpovědník někdy neslyšel, říká náš pan farář.

Ať se vám všem daří v boji s hříchem a přeju vám, abyste také našli odvahu znovu vstát po každém svém pádu, který přijde.

Honza (zkráceno) ■

...není hřích, který by už váš zpovědník někdy neslyšel, říká náš pan farář.

Foto: Res Claritatis, Anton Frič

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Jarko, díky za rozhodnutí svědčit

Když jsme začínali se Společenstvím čistých srdcí, mluvili jsme o našich záměrech s kdekým a také s Jarkou. Jde o velmi kladné zbožné děvče, které se hodně angažuje ve farnosti i v práci s dětmi. Tehdy

řekla: „Čistě žiji a chci tak žít i nadále. Fandím vám, věřím, že pro někoho to může být dobré, když do SČS vstoupí, ale já to pro sebe nepotřebuji.“

Jsem vděčný, že takoví lidé existují – zvláště mě těší, že je jich víc, než si někteří věřící myslí. Tím víc mě překvapilo, když

SČS neznám už jen z novin a z doslechu.

asi po třech letech Jarka přišla a řekla, že se rozhodla a chce vstoupit do SČS. Samozřejmě, že jsem se jí zeptal, co stojí za tímto jejím rozhodnutím. „Nic se u mě nezměnilo – i nadále žiji čistě. Ale když zvenčí sleduji SČS, dochází mi, že je to velké svědectví, které je velmi důležité pro mládež i pro celou naši společnost. A tak se chci přidat, abych toto svědectví také viditelně posílila.“

Svědectví, které se šíří

Musel jsem se nad tím ještě častěji zamýšlet. Jarka totiž měla pravdu v tom, že svědectví členů SČS se stává stále víc slyšitelným a viditelným. Pokud je tu totiž jeden člověk, který se hlásí k určitému názoru, je snadné o něm říci: je to podivín a blázen. Pokud je tu několik desítek lidí, kteří projevují názor, který společnost nechce slyšet, pak je možné podsouvat jim, že jsou zmanipulovaní nebo staromódní. Pokud je tu však několik stovek moderních normálních mladých lidí, kteří se hlásí k hodnotám čistoty a veřejně jsou schopni své přesvědčení zdůvodnit a obhájit, pak už se to nedá smést se stolu.

Toto svědectví nabírá na síle i tím, když mnozí, a nejen mladí musejí přiznat: „Já to SČS neznám už jen z novin a z doslechu, ale znám jednoho (nebo víc konkrétních mladých), co tam patří. Vím, že to je člověk správný a má to v hlavě dobře srovnáno. Možná, že na tom jejich pohledu něco bude.“

Díky Jarce a mnoha dalším nejenže přibývá těch, kteří se k hodnotám čistého srdce hlásí, ale také těch, kteří jsou pro všechny, kdo je znají, věrohodnými svědky a tím i tichou výzvou k zamýšlení nad jejich svědectvím.

P. Marek Dunda ■

Foto: Flickr, CyrilPlaged

Co máme, to dáme

Mše svatá za dobrodince časopisu

Apoštol Petr řekl kdysi v jeruzalémském chrámě chromému člověku: „Stříbro ani zlato nemám. Ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského – vstaň a chod!“ Pak ho vzal za ruku, zvedl ho a chromý začal chodit. (srov. Sk 3,1–10) Já také nemám stříbro ani zlato – a ani nedokážu to, co apoštol

Petr. Ale co mám, to dám...
Jsem knězem, a proto jako projev vděčnosti vůči všem těm, díky kterým může časopis *Milujte se!* již pátým rokem

vycházet, sloužím za ně a za jejich blízké každý měsíc mši svatou. Církev, svědectví svatých, a často i naše vlastní zkušenost nás učí, jakou nesmírnou hodnotu má oběť mše svaté. Má obrovskou hodnotu nejen pro ty, kdo se jí přímo účastní, ale i pro ty, za které je obětována. Mši svatou za dobrodince časopisu sloužím po celou dobu, co jsem šéfredaktorem časopisu. Chci jim tak odplatit jejich hmotnou, modlitební i jinou podporu. Bez ní by časopis vycházet nemohl.

V jakém nákladu *Milujte se!* vychází

Často se mě lidé ptají, v jakém nákladu časopis *Milujte se!* vychází. Odpovědí bývají dost překvapení. Díky vaší podpoře bylo možno vydat již 17 čísel v těchto nákladech:

1. číslo	34 000 výtisků
2. číslo	24 000 výtisků
3. číslo	10 000 výtisků
4. číslo	20 000 výtisků
5. číslo	22 000 výtisků
6. číslo	32 000 výtisků
7. číslo	18 000 výtisků
8. číslo	30 000 výtisků
9. číslo	23 000 výtisků
10. číslo	60 000 výtisků
11. číslo	27 000 výtisků
12. číslo	35 000 výtisků
13. číslo	33 000 výtisků
14. číslo	32 000 výtisků
15. číslo	32 000 výtisků
16. číslo	32 000 výtisků
17. číslo	41 000 výtisků

Ještě jednou díky vám všem, kteří jste svou velkorysou a štědrú podporou umožnili, aby mohlo být vytištěno celkem

„Důvěřujte jako bez rozumu v Eucharistii a v Pannu Marii a uvidíte, co jsou zázraky.“

sv. Jan Bosco

už více než půl milionu výtisků časopisu *Milujte se!* Kěž vám to sám Pán Bůh oplatí!

P. Pavel Zahradníček OMI

ABC Kruciáty lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmýšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevu dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřečovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útěchou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šíř to dál!

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se